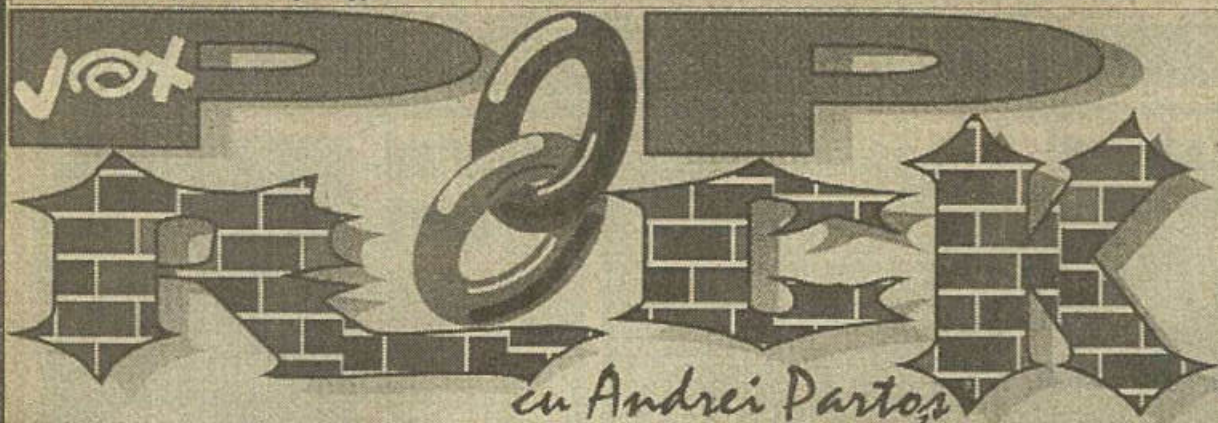

Anul III, nr. 6 (55), martie 1995

350 lei

revistă dependentă de toți fanii muzicii

KURT COBAIN

"Fiecare om are dreptul să facă ce vrea cu viața lui"

Live!

SABINA PRODUCT 28 MARTIE 1995 ORA 18.00 Sala Polivalenta

TABROS KENT IMPEX GALA TELE 7 abc

SABINA PRODUCT 28 MARTIE 1995 ORA 18.00 Sala Polivalenta

TABROS KENT IMPEX GALA TELE 7 abc

DANIEL'S INDUSTRIAL ROCK

COMPACT TIMPURI NOI KRYPTON

GYURI PASCU & THE BLUE WORKERS

Tombola LUCKY STRIKE - 100 Premii

SPONSORI:

PREZENTARE: ANDREI PARTOS SI GEORGE STAMBA PRODUCATORI:

MATERSCU PROCONSTRUCT SRL RUCKER VIP EMEX

B.O. MONTE CARLO CLUB BUCURESTI ALFA INVEST SECOM 24 MasterPrint Super Offset ADPROD S.R.L.

INREGISTRARE - PROCESARE AUDIO - MAGIC SOUND PRODUCTION Lumini si Sonorizare HOLOGRAF Production SFINX Pro

Biletele se gasesc la casele de bilete ale Salii Polivalente, Salii Palatului, la Teatrul Constantin Tanase si la Magazinul Muzica

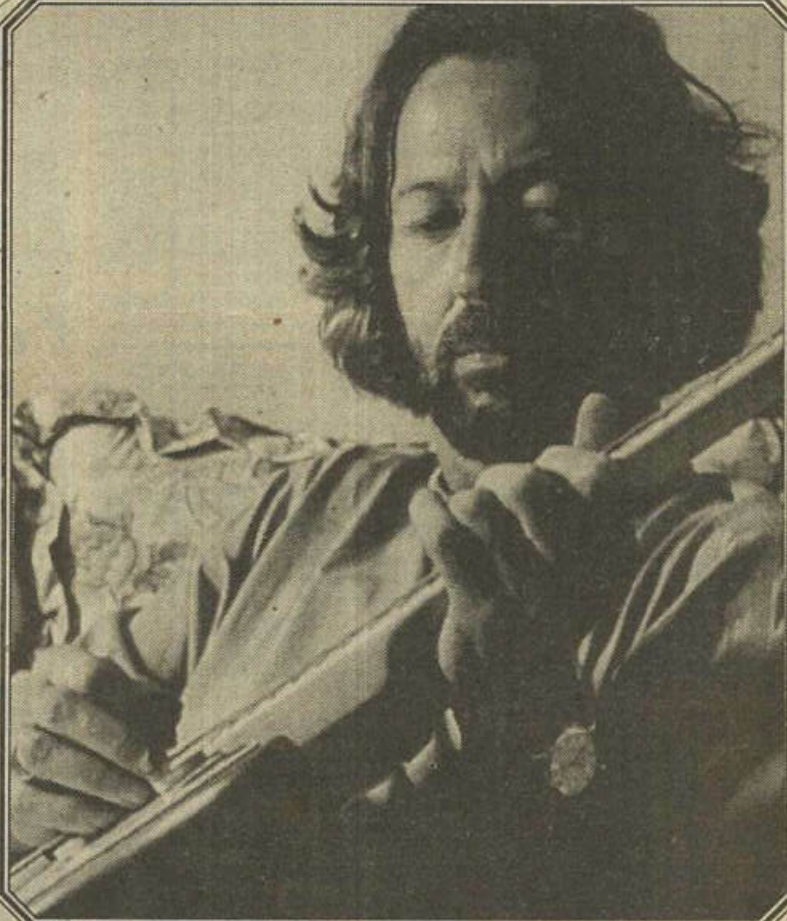
ERIC CLAPTON

A IMPLINIT

50

de ani!

pag. 4

Numărul 7 (56) VPR
va apărea pe 11 aprilie 1995

Maratonul dansant de primăvară
sau alergarea noastră spre Europa

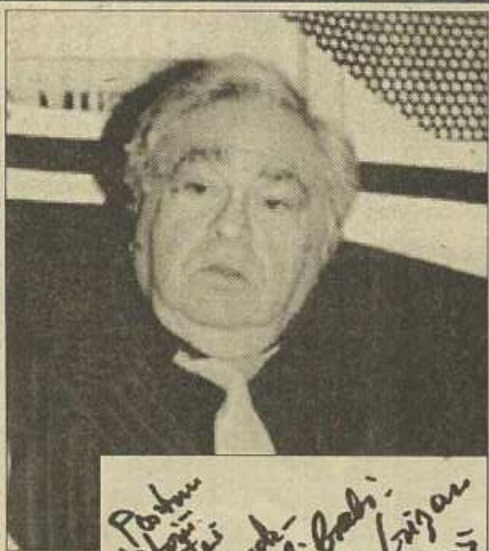
MO DO a dat raportul revistei
noastre în pag. 5

DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE

Pătrundem în lumea divertismentului adevărat!

Joi, 23 martie, la ora 14.00, magazinul "MUZICA" a fost asaltat de un număr foarte mare de bucureșteni. Aceștia au fost atrași de un eveniment cu totul deosebit: prezența marelui artist **Mircea Crisan**. Cu acest prilej a fost lansată și caseta audio intitulată "De la Crisan... adunate". Caseta nu costă decât 4.250 de lei, este produsă la casa de discuri "Electrecord" și cuprinde înregistrări din diverse spectacole susținute de Mircea Crisan. După cum spunea directorul teatrului "Constantin Tănase", Vasile Donose, ideea editării acestei casete datează de mai multă vreme și îi aparține compozitorului **Aurel Manolache**. Vasile Donose a semnalat faptul că "în prezent, în România există o criză de umor. Dumezeu a vrut ca în sfârșit, după 28 de ani, marele meșter al râului să fie din nou printre noi și să demonstreze că umorul nu moare niciodată". Extrem de emoționat, directorul magazinului "MUZICA", **Gheorghe Mihai**, i-a cedat microfonul invitatului pentru câteva glumițe. "Nu vreau să-mi fac reclama prin intermediul acestei casete! Am vrut doar să mă întâlnesc din nou cu ascultătorii mei, deoarece, dacă nu ai fi fost ascultătorii n-ai mai fi fost aici!" După aplauzele de rigoare au urmat autografe și pupături între colegii de generație. Nu ratați această casetă (bună pentru voi, dar și pentru părinții voștri)!

Postu
Ghiță
Răzvan
Vot Ppt-Rock
Dobri băbi
Mihai Crisan
23-3-95

A fost o minunată întâlnire, cu cel pe care-l ascultăm în ultimii 28 de ani pe casete pirat sau la Europa Liberă. Și **Mircea Crisan** a fost așa cum mi-l aminteam: un vulcan de umor și energie. O vitalitate ieșită din comun. Spectacolul, per total, a părut fără regie, fără decor, fără oameni care să protejeze scena, fără personal calificat la cele două prăpădite de reflectoare, care nu nimeau singura persoană de pe scenă. Sunetul la început a fost ca de casă de cultură. Au cântat **Valerica Mihali**, **Doina Moroșanu**, **Sorina Dan**, un băiat neanunțat de nimeni, **Cătălin Crisan** și **Angela Similea** (care a spus câteva cuvinte despre importanța aștei serii în care **Mircea Crisan** a venit ACASA). A mai urcat pe scenă un pseudobalet, cu o coregrafie, probabil, de acum 28 de ani, și cu fete care sigur aveau o ocupație mai bună decât cea de a defila pe scena Sălii Palatului. Că de dansat... Negative bune la **Cătălin Crisan**, care a scos un bis printr-o ieșire-întrire în scenă nerespectuoasă față de oaspetele serii. Cei 30 de fani angajați au deranjat mai tot timpul show-ul, iar **Mircea Crisan** n-a scăpat ocazia de a-i taxa. Culmea, nici pe **Angela** n-au iertat-o. O jună a traversat scena, a vrut să ia un microfon, apoi s-a dus la vedetă și i l-a luat din mână, încercând să cânte în locul ei. Un moment mai penibil nu se găsea. Unde-i respectul fanilor pentru IDOL? Un astfel de gest în lumea show-ului adevărat este imposibil. Și o constatare de final. Am văzut prea multe mișcări fără zămbet la avalanșa de bancuri spuse de M.C., ca să nu cred că n-aveau ce face într-o săptămână seara. Singurul buchet de flori pentru acest adevărat artist i-a fost dat după cortină, când lumea părăsea sala. Măcar zecile de sponsori ai turneului (care durează până pe 6 aprilie) ar fi trebuit să facă gestul, în timp util, la cele patru apariții bucureștene. Așa se cuvenea.

Andrei Partos

Memorialul durerii

Acesta este numele pe care și l-au ales **MIHAI GRECAN** și **TIGAI** și **GEORGE ONEA**, căruia prietenii îi spun **Onyx**. Amândoi au aceeași vârstă: 14 ani. Sunt elevi la aceeași școală: 39. Genul lor preferat

este hip-hop. Iar numele trupei lor de rap le-a fost sugerat de serialul "Memorialul durerii", ei considerând că viața pe care o trăim este exact ca cea descrisă în film, că mai nimic nu s-a schimbat. Piese pe care le-au compus (două la număr) au stârnit reproșuri din partea profesorilor lor, supărați pe cei doi că poartă cercei, că vin la școală îmbrăcați în tinute hip-hop și că "își bat joc de serial". George și Mihai nu și fac însă probleme. Cred în ceea ce fac și sunt decisi să nu renunțe. Cele două piese proprii sunt "Memorialul durerii" și "Libertatea". Mai au și trei preluări, doar textele aparținându-le Părinții sunt cei care-i finanțează pentru înregistrări până când își vor găsi un sponsor. Mihai s-a născut pe 6 octombrie 1981 și are ca trupe favorite pe House Of Pain și Onyx. Ii plac distracțiile, baschetul și să meargă în discotecă. Preoteasa este discoteca preferată. George este rac, s-a născut pe 18 iunie, tot 1981. Onyx, după cum îi este și porecla, este trupa preferată. Și Ice T îi place. Discoteca în care merge cel mai des este Mozaic. Nu se pot lăuda cu apariții în public, dar s-au bucurat de două transmisii TV, la Antena 1 și Tele 7 abc. (O.D.)

Rock muieresc la Constanta

După o perioadă îndelungată de absență a oricărei manifestări muzicale, sâmbătă 18 martie orașul Constanta a fost gazda a două concerte rock. Primul s-a desfășurat în sala de sport a liceului M. Eminescu, reunind șase trupe liceale. Deși ora de începere a fost deosebit de matinală (10.30!), un public relativ numeros a urmărit prestația formațiilor "Grunge Band" (titlatură provizorie), "Necropola", "Celestic Sanctuary", "Athor", "Spin" și "Deathrate", majoritatea aflate la prima apariție live. Sonorizare destul de proastă, în schimb mult entuziasm.

Al doilea concert, intitulat "Rock muieresc", face parte din cele organizate de Radio Sky la Casa de Cultură, fiind cel de-al treilea de acest fel. Capul de afiș au fost fetele de la "The Secret", având în deschidere pe cele de la "Watchtower" în rândurile cărora s-a strecurat și un chitarist. Din păcate pentru organizator, sala a fost dezolant de goală, paradoxal fiind prezente mai multe persoane la prima manifestare, deși acolo au evoluat trupe absolut necunoscute. "Watchtower" a evoluat în nota obișnuită, confirmând locul II obținut la festivalul de la Râmnicu-Vâlcea. "The Secret" au încercat să încălzească spectatori "puțini, da' buni", reușind uneori acest lucru mai ales datorită deselor preluări. Bisul a fost solicitat la inițiativa prezentatorului și nu a publicului, atent mai mult la fizicul membrilor trupei decât la muzică.

Jean-Lorin Sterian

Din 17 martie 1995, în urbea brașoveană se va "auzi" Radio T, un post nou-nouț care va emite pe frecvența de 67,67 MHz

La mulți ani, alor noștri!

Dan Bittman (29 martie), Nicușor Năstase - Vox Maris (30 martie), Adrian Enescu (31 martie), Gică Petrescu (2 aprilie), Șerban Georgescu (5 aprilie), Cornel Constantin (6 aprilie), George Grigoriu (8 aprilie), Mirela Fugaru, Teo Peter (Compact) pe 11 aprilie.

PROCESAREA FOTOGRAFIILOR PRIN

FOTO Milon

SRL

ORADEA DEVA
STR. REPUBLICII NR. 7 B-DUL DECEBAL NR. 22
BUCUREȘTI
STR. N. IORGA NR. 55
STR. G. ENESCU NR. 25

"Dracula" - operă rock

Vă informăm despre activitatea grupului "DRACULA", condus de poli-valentul Ștefan Brandes (muzician, regizor, scenograf).

Grupul a finalizat materialul sonor al operei-rock "DRACULA", care este fundalul unui spectacol complex ce cuprinde dans, teatru și cascadorie. Întregul spectacol, ca și materialul sonor, este inspirat de cultura arhaică și feudală românească.

Componenții grupului au o serioasă cultură muzicală, studii de specialitate și beneficiază de o bună dotare tehnică, repetând la studioul "DRACULA FILM".

Componența grupului este următoarea: Dorel Brebanel - chitară bas, Csaba Iulian Brayer - chitară solo, Florin Bălan - efecte sonore, Ionuț Enache - percuție, Monica Ghițău - voce și Gabriela Răducanu - voce.

Grupul caută percutioniști (chiar fără instrumente) pentru alcătuirea unei puternice secții

ritmice din minimum 15 persoane. Acest grup de percuție va însoți grupul în turneul mamut care va fi organizat în Olanda de către cunoscuta firmă de impresariat "DE SLEUTEL".

Cei care doresc să colaboreze cu grupul DRACULA trebuie să fie deosebit de serioși, să aibă experiență muzicală și să fie capabili să interpreteze mici roluri teatrale. Pentru relații poate fi contactat directorul de programe al Fundației Dracula, dra. Elena Fortini, tel. 687.05.95; 621.43.03.

Elena Fortini

TOP 20 V.P.R. LP'S

TOP 10 - ROM.

- (1). Mașina cu jazzolină - Ioan G. Pascu
- (3). Anomalia - Tectonic
- (2). Ei și ce? - Mădălina Manole
- (10). Provocare - Silvia Dumitrescu
- (-). Mădălina Manole - Mădălina Manole (CD)
- (4). Armageddon - Celelalte Cuvinte
- (5). Evenimentul zilei și altele - V. Sterian și Comp. de Sunet
- (-). Când vine seara - Sanda Ladoși
- (-). Sweet Angel Child - Voltaj '88
- (-). Quo Vadis/Floare Albastră

TOP 10 - S

- (3). No Need To Argue - The Cranberries
- (10). Live At The BBC - The Beatles
- (1). No Quarter - Page/Plant
- (2). Vitalogy - Pearl Jam
- (9). Tuesday Night Music Club - Sheryl Crow
- (6). Unplugged In N.Y. - Nirvana
- (-). The Colour Of My Love - Celine Dion
- (7). The Division Bell - Pink Floyd
- (-). Dookie - Green Day
- (-). Smash - Offspring

Târgoviște muzical

Târgoviște e un oraș cu multe spectacole, cel puțin așa reiese din corespondența trimisă de Marin Dragoș-Liviu. Unele spectacole sunt mai reușite, altele... mai sușe. Primul despre care ne-a scris Dragoș se pare că a fost unul de jînă. Târgoviște a fost cel de-al șaptelea oraș în care s-a jucat spectacolul "Ba da - ba nu". Popularitatea emisiunii, nu doar în rândul prichindeilor, ci și al celor mari, și-a spus cuvântul, sala fiind arhiplină la toate cele trei reprezentații. E drept că și prețul biletelor a fost mai mult decât accesibil: 1400 lei. Protagonista showului a fost, desigur, Anca Turcașu. Alături de ea, făcând tot felul de nebunii, au fost Mihai Constantinescu, Hap-Ciu, în persoana Danielei Anencov, Anastasia Lazariuc și Gheorghe Gheorghiu.

Un alt spectacol, de dată mai recentă, a fost un adevărat melanj. Intitulat "Spripl de la ora 19.00", în fapt, o copie nereușită a unui alt spectacol - "Horoscop '95", acest amestec de muzică populară cu muzică figeană, cu umor și muzică de petrecere a fost organizat de Compania Marilor Succese "Ion Petrișor" Ltd din București.

STREET DANCER'S

O trupă de rap, care, după cum îi spune și numele, dansează și cântă pe străzile orașului Târgoviște.

Locurile preferate sunt platoul central de la Prefectură sau aleile parcului Chindia. Cei patru membri ai formației sunt: Vlad "V.I.P." Ciprian (18 ani), Angel "O'Neill" Cărlățeanu (18 ani), Adrian "Black Machine" Ioana (18) și Florin "Cypres Hill" Fanache (19). S-ar putea ca în curând (dacă trece "faza de probe") echipa să se mărească cu încă un membru. Atât muzica celor trei piese care alcătuiesc

repertoriul grupului (Copiii străzii, Noi nu avem profesor și Te vreau) cât și textele și coregrafia le aparțin în totalitate. La început, în urmă cu doi ani, trecătorii se uitau ciudat la acești copii care dansau pe stradă, acum s-au obișnuit chiar și cu cele mai ciudate mișcări: învârtiri pe cap, genunchi, pe o mână, flick-flack-uri. În data de 20 aprilie intenționează să organizeze un spectacol în aer liber, dacă timpul va fi frumos.

Pentru informații,
contactați Beatrice
Ceacă, București, str.
Frumușani nr. 10, bl. 94,
etaj 5, ap. 33, sector 4,
cod 75627

Tridentul de aur la a III-a ediție

Un festival de muzică ușoară al Armatei este programat pentru perioada 11-13 august la Constanța. Vor participa colaboratorii Cercurilor Militare, studenți ai academiilor, elevi ai liceelor și școlilor militare. Preselecția va fi pe 30 aprilie iar selecția pe 9 mai. Ambele de la ora 10,00 la Cercul Militar Constanța. În concurs se va cânta live cu acompaniamentul unei orchestre conduse de George Natsis și Gigi Rădulescu. Organizatori, alături de Cercul Militar, vor fi S.C. Pellin s.r.l. în colaborare cu Teatrul Fantasio. Din păcate, colaboratoarea noastră Adeline nu ne-a oferit și numere de telefon pentru a obține informații suplimentare.

Marlboro
Music

HOLOGRAF COMPACT IRIS

S-a încheiat duminică 26 martie. Concertul final a avut loc la Brașov, la Sala Sporturilor. Ora 18,30. Sala arhiplină. Plătitori. Prețul biletului, ca și în celelalte orașe (Iasi, Cluj-Napoca, Tg. Mureș, Arad, Timișoara) a fost de 3000 lei. Cei care au deschis show-ul au fost cei de la Compact. În repertoriul lor a fost inclusă și o piesă în premieră. După ce au făcut încălzirea publicului, au cedat locul pe scenă celor de la Iris. Nu s-au ferit să cânte piesele mai vechi, Cristi Minculescu precizând chiar că "și cei de 15-17 ani trebuie să le descopere muzica. Să știe cât mai multe despre Iris, din punct de vedere muzical, de-a lungul anilor". Nelu Dumitrescu s-a întrecut pe sine, executând un solo de tobe. Holograf a închis concertul. S-a anunțat cu acest prilej și apariția unui nou album, a cărui lansare, se pare, va fi în luna mai. Câteva piese de pe noul disc au fost bine primite de public, Dan Bittman determinându-l să cânte alături de el. Cele trei ore de rock nu le-au ajuns brașovenilor, drept urmare au pretins și un bis. A fost acordat. Pe scenă au urcat toți - Compact, Iris, Holograf și, împreună cu publicul, au cântat Knockin' On Heaven's Door.

Nelu Dumitrescu

Cristi Minculescu

Radio Prahova la doi ani 69,26 MHz FM Stereo

Pe 3 aprilie colegii de la Radio Prahova își aniversază cei doi ani de existență. Vineri 7 aprilie la Sala Sporturilor Olimpia din Ploiești va avea loc un spectacol la care au fost invitați Laura Stoica cu al ei Band (Iulian Vrabete, Eugen Mihăescu, Vladi Cnejevici, Florin Ionescu), "anormalii" de la Vacanța Mare, trupa de dans Cabaret (coregraf Marilena Eftimie), Vasile Șeicaru și Gheorghe Gheorghiu. Prezentatori vor fi, evident, oamenii de radio Dana Costache și Gabi Dobre. Le dorim prietenilor ploieșteni cât mai mulți ascultători și emisiuni cât mai bune!

1000 de locuri
vă așteaptă la

Disco Vox Maris

INTRARE LIBERĂ în
zilele de duminică,
luni, marți, miercuri și
joi! Vineri intrarea
costă 5000, iar
sâmbăta 10.000 lei.
Programul începe
după ora 22,00 și se
termină în jurul orei
patru dimineata.

TRANS-ROCK '95

În prima decadă a lunii mai, la Cluj-Napoca se va desfășura prima ediție a Festivalului rock cu titlul de mai sus. S.C. Flick Prod. Impex s.r.l. invită formațiile din țară să expedieze casete demo, o fotografie tip carte poștală și date despre activitatea lor până la data de 10 aprilie la adresa: C.P. 1262, O.P. 1, Marcel Mureșan, Cluj Napoca.

Mărțișorul bistritean - la a doua ediție

Între 17-19 martie a avut loc Festivalul concurs de muzică ușoară "Mărțișorul". S-au prezentat 31 de concurenți din județele Bistrița, Cluj, Iași, Maramureș, Argeș, Brăila, Mureș, Prahova. S-au acordat diplome de participare tuturor și mențiuni în bani (40000 lei) următorilor: Adrian Costin (Ploiești), Mircea Cismăreanu (Brașov), Nicoleta Stoian (Ploiești), Doru Biriș (Bistrița), Florin Moldovan (Ludus). Premianții: Ștefan Beldie (Brăila) pe primul loc a fost urmat de Izabela Nicoleta Pop (Cluj-Napoca) și Mariana Lazar (Brăila). N-au lipsit incidentele. Sonorizarea a fost necorespunzătoare. Junii alcătuit din personalități locale i-a nemulțumit pe concurenți, unul dintre ei rupând diploma în semn de protest față de deciziile luate. Publicul a aprobat gestul revoltatului. >

Ioan Băca
(corespondent local)

SLAGĂR TOP ROCK '95

Ediția radiofonică din 26 martie,
programul România Actualități, ora
18.05.

MELODIILE CÂȘTIGĂTOARE ÎN FEBRUARIE

POP

Vrei, nu vrei - Mihai Constantinescu (M. Constantinescu) -
Anastasia Lazariuc

7 zile - Ionel Tudor (A. Andrei) -

Daniela Gyorfi

ROCK

Ilele - Cargo

PROPUNERI PENTRU CLASAMENTUL LUNII MARTIE

POP

Hai să dansăm un rock'n'roll -

George Nicolescu (G. Nicolescu) -

George Nicolescu

Gânduri despre dragoste -

George Grigoriu (R. Iorgulescu) -

Gina Ghițău

E liniște - George Grigoriu -

Ioana Anghel

Odată-n viață - Cătălin Crișan

(C. Crișan) - Cătălin Crișan

Vreau să fie - Jeff Harrison (A.

Grigoriu) - Ionel Lădaru

Te credeam alt om - George

Natsis (A. Andrei) - Manuela

Fedorca

Un manechin - Marcel

Dragomir (R. Iorgulescu) - Adina

Rus

Pe strada noastră - Petre

Gălușanu (A. Andrei) - Paul

Surugiu

Al, ai, ai, ai... nevoie de mine -

Dragoș Docan (D. Docan) -

Marilena Dobre

Să nu uiți niciodată - Dragoș

Docan (D. Docan) - Dania Chris

N-am bani - Paraschiv Meleacă

(Cristian Kutnic) - Adrian Kutnic

Vanzătorul de speranțe - Vasile

Veselovski (M. Maximilian) -

Narcisa Tcaciuc

Astăzi este ziua ta - Gheorghe

Gheorghiu (G. Gheorghiu) - Anca

Turcașiu

Vreau să uit jocul dragostei -

Mihai Grigoriu (R. Iorgulescu) -

Silvia Dumitrescu

Ordinea de zi (remix) - George

Nicolescu (A. Păunescu) - George

Nicolescu

ROCK

Despărțiți pentru un timp - Riff

La metrou - Secret

Helga - Timpuiri Noi

Piesă fără titlu (instrumental) -

Olly Vasilache

Fericiți, nefericiți - Compact C

M-a vrăjit o stea - Semnal M

Următoarea ediție se va

transmite pe 30 aprilie la "România

TRILOGIE CU HAPPY-END

Vineri 24 martie s-a lansat la magazinul Muzica primul dublu CD românesc (o nouă premieră realizată de Octavian Teodorescu și Electrecord), ce conține cele trei LP-uri editate anterior de formația Octave. Lume multă, întârziere de o jumătate de oră, dame bine, și body-guardi care îl păzeau pe Octav ca pe papă, sponsori grămadă, fluturași, autografe...

Conferința de presă ce a avut loc la "Carul cu bere", neîncăpător pentru mulțimea de ziariști și invitați, a fost lungă și destul de interesantă. S-a oferit, în primă audiere, un fragment din "Octave IV", următorul său LP. Octav a declarat că va merge în continuare fără vocalist, că dorește să facă o schimbare muzicală față de celelalte albume, că va lucra și mai mult cu computerul, că așteaptă legea dreptului de autor, că nu exclude posibilitatea unor inedite și spectaculoase concerte (în Carpați sau la Casa poporului), că sculele pe care cântă sunt de prin '87 și că unele noi ar costa peste 100.000 DM. Alături de Octav s-au aflat domni Florin Pittis, G. Marin, directorul magazinului Muzica, Petreanu, directorul Electrecordului, nu însă și Aurel Stanciu, cel ce a interpretat, alături de compozitorul Octavian Teodorescu, muzica acestui CD. Și care acum nu mai apare în formație. A fost deci o lansare cu fast pentru un eveniment important, pentru o muzică a viitorului care merită ascultată măcar cu mijloacele prezentului.

Iulian Ignat

Ce ne oferă Electrecord?

Luni, 13 martie 1995 a lansat la Magazinul Muzica din Calea Victoriei discul și caseta de muzică populară și de petrecere "Viața-i un noroc", ale cunoscutei interprete Maria Dragomiroiu. A urmat lansarea (vineri, 17 martie a.c.) discului și casetei "Astăzi e

Raluca Păuleanu

ziua ta", care cuprind un mănunchi din cele mai frumoase și renumite melodii din repertoriul lui Ion Dolănescu.

Ziua de luni, 20 martie, a fost data lansării primului disc (și casetă) al Ralucai Păuleanu, ce cuprinde cântece populare interpretate la nai.

COMPANIA DE SUNET - Studioul B'NIȘOR

București, str. Inșor nr. 8, sect. 2, tel.: 642 41 84

COMPANIA DE SUNET srl asigură la Studioul

B'NIȘOR:

- Înregistrări (demo, albume etc.)

- Spațiu de repetiții cu instrumente

- Producție de casete audio.

Contacte zilnice la tel.: 642.41.84.

COLTUL VIZITATORULUI

★ Pentru prima oară la noi Daniel Petre, vocalul și sufletul defunctului grup Survolaj. ★ Am discutat despre motivele despărțirii componentelor și am aflat că ele nu-s muzicale. ★ Din 1988 până acum s-au produs mai multe despărțiri. Trupa s-a lansat în urma unui anunț din "Săptămâna" care se referea la un festival de la Buzău. Până la acea apariție băieții nu cântaseră pe o scenă. Iată-mă vinovat de debutul Survolajului. ★ În presa noastră au apărut nenumărate articole (în ultima vreme) care mai de care mai speculative. Daniel nu știe nimic, deși dădea senzația că sunt interviuri. ★ Cei de la Survolaj au avut nenumărate ocazii să rămână pe afară (Franța, Germania, Ungaria) și asta în condiții bune, dar n-au făcut-o. ★ Părinții componentelor fiind în mare majoritate artiști, i-au susținut pe băieți. ★ Survolaj a apărut pe canalul de televiziune France International încă în 1991 cu 30 de minute filmate la Montpellier. ★ Trecutul rămâne acolo unde e. Ultimul material înregistrat sub egida Survolaj este cel de-al doilea LP, intitulat Let Me Fly In Your Hair produs de EMCO International. Discul și caseta se găsesc deja la Muzica. ★ Numele trupei actuale conduse de Daniel Petre s-a născut grație Televiziunii Moldova, unde s-a anunțat la vremea

potrivită decesul lui Freddie Mercury de la formația "Chin" (așa a sunat). ★ Acum CHIN înseamnă: Florin Pop (18 ani, tobe, angajat la Filarmonica din Timișoara), Szabo Zoltan (23 de ani, fost chitarist la B.M.G.), Cosmin Solobot (fost basist la Haley) și Daniel Petre. ★ Foștii băimăreni locuiesc la Timișoara unde repetă de zor. Pe 31 martie Chin va cânta la Student Fest '95. ★ Există compoziții pentru un disc. ★ Daniel este nemulțumit de ceea ce se întâmplă la noi în materie de blues și are argumente pentru afirmația sa. ★ Așa cum s-a zvonit, este invitat de grupul Crown din Chișinău să înregistreze un CD produs de casa Sony, pentru că vocalul (de numai 16 ani) este bolnav. Părerea lui D.P. despre Crown este deosebită. Se cântă un jazz-rock de foarte bună calitate cu iz de Queen bine dozat. ★ În curând Daniel va avea pe piață și un volum de versuri (fără nici o legătură cu muzica) intitulat "Ciudat mod de călătorie, sinuciderea". ★ Daniel ne va vizita și la Radio Total, într-o noapte de vineri. ★

A.P.

Continutul acestei pagini
apartine direct de proiectul

ERIC CLAPTON PAS CU PAS

S-a născut în Ripley, Surrey, la 30 martie 1945.
Părăsește școala de arte dedicându-se rhythm & blues-ului.

Ian.-Aug. 1963 THE ROOSTERS

cu: Terry Brennan - voce, Robin Mason - tobe,
Ben Palmer - pian; Tom McGuinness - bas

Sept. 1963 CASEY JONES & THE ENGINEERS

cu: Tom McGuinness - bas, Ray Stock - tobe,
Casey Jones - voce

Oct. 1963 - Mart. 1965 THE YARDBIRDS

cu: Paul Samwell-Smith - bas, Keith Relf - voce,
harpă, Jim McCarthy - tobe, Chris Dreja - chitară,
voce

Dec. 1964 LP: "Five Live Yardbirds"

Febr. 1965 LP: "Five Yardbirds"

Mai 1966 LP: "Sonny Boy Williamson & The
Yardbirds"

Apr.-Aug. 1965 JOHN MAYALL'S BLUES- BREAKERS

cu: John Mayall - voce, orgă, Hughie Flint - tobe,
John McVie - bas

Aug.-Oct. 1965 GREEK LOON BAND

cu: Bernie Greenwood - sax, Jake Milton - tobe,
Bob Ray - bas, John Bailey - voce, Ben Palmer - pian

Nov. 1965-Iul. 1966 JOHN MAYALL'S BLUESBREAKERS

cu: John Mayall - voce, orgă, Hughie Flint - tobe,
John McVie - bas

Iul. 1966 LP: "Bluesbreakers"

Iul. 1966-Nov. 1968 CREAM

cu: Ginger Baker - tobe, Jack Bruce - bas, voce

Dec. 1966 LP: "Fresh Cream"

Nov. 1967 LP: "Disraeli Gears"

Aug. 1968 LP: "Wheels Of Fire"

Mart. 1969 LP: "Goodbye"

Nov. 1969 LP: "Best Of Cream"

Iun. 1970 LP: "Live Cream"

Iun. 1972 LP: "Live Cream - Volume 2"

Febr. 1969-Ian. 1970 BLIND FAITH

cu: Ginger Baker - tobe, Ric Grech - bas,
Steve Winwood - keyboards, voce

Aug. 1969 LP: "Blind Faith"

Febr. 1970 JOHN LENNON'S PLASTIC ONO BAND LA TORONTO ROCK FESTIVAL

cu: John Lennon - chitară, voce, Yoko Ono -
voce, Klaus Voorman - bas, Nicky Hopkins -
keyboards, Jim Keltner - tobe

Ian.-Mar. 1970 DELANEY & BONNIE

cu: George Harrison - chitară, Delaney
Bramlett - chitară, voce, Bonnie Bramlett - voce,
Jimi Price - trompetă, Rita Coolidge - voce,
Bobby Keys - saxofon

Mai 1970 - Apr. 1971 DEREK & THE
DOMINOS

cu: Carl Radle - bas, Bobby Whitlock -
keyboards, voce, Jim Gordon - tobe, Dave Mason
- chitară, Duane Allman - chitară

1 Aug. 1971 GEORGE HARRISON'S BANGLA DESH CONCERT GROUP

cu: George Harrison - chitară, voce, Ringo
Starr - tobe, Klaus Voorman - bas, Leon Russell -
pian, Jim Keltner - percuție, Billy Preston - orgă,
Jesse Ed Davies - chitară, Carl Radle - bas

13 Ian. 1973 ERIC CLAPTON'S RAINBOW CONCERT

cu: Pete Townshend - chitară, Ron Wood -
chitară, Jimmy Karstein - tobe, Steve Winwood -
keyboards, Jim Capaldi - tobe, Ric Grech - bas, Ree
Bop - percuție

Apr. 1974-Iun. 1977 ERIC CLAPTON BAND #1

cu: Carl Radle - bas, Jamie Oldaker - tobe, Dick
Simms - keyboards, Marcy Levy - voce, George Terry
- chitară, Yvonne Elliman - voce, Sergio Pastor -
percuție

Iun. 1977 - Aug. 1978 ERIC CLAPTON BAND #2

cu: Carl Radle - bas, voce, Jamie Oldaker - tobe,
Dick Simms - keyboards, Marcy Levy - voce, George
Terry - chitară

Aug. 1978-Ian. 1979 ERIC CLAPTON BAND #3

cu: Carl Radle - bas, voce, Jamie Oldaker - tobe,
voce, Dick Simms - keyboards

Ian. 1979 - prezent ERIC CLAPTON BAND #4

cu: Carl Radle - bas, Jamie Oldaker - tobe, voce,
Dick Simms - keyboards, Albert Lee - chitară

1980 LP: "Just One Night"

1981 LP: "Another Ticket"

1981 LP: "Steppin' Out"

1982 LP: "Time Pieces (Best Of)"

1983 LP: "Money And Cigarettes"

1983 LP: "Time Pieces Volume 2"

1983 LP: "Layla"

1984 LP: "Behind The Sun"

1984 LP: "Too Much Monkey Business"

1985 LP: "Backtrackin'"

1985 LP: "Live 85"

1986 LP: "August"

1987 LP: "Cream Of Eric Clapton"

1987 LP: "Rainbow Concert"

1988 LP: "Crossroads" (4 CD)

1989 LP: "Journeyman"

1991 LP: "24 Nights"

1992 LP: "MTV Unplugged"

1994 LP: "From The Cradle"

Love Can Build A Bridge

I'd gladly walk across the desert
With no shoes upon my feet
To share with you the last bite
Of bread I had to eat
I would swim out to save you
In your sea of broken dreams
When all your hopes are sinking
Let me show you what love
means

Chorus

Love can build a bridge
Between your heart and mind
Love can build a bridge
Don't you think it's time?
Don't you think it's time?

I would whisper love so loudly
Every heart could understand
That love and only love
Can join the tribes of man
I would give my heart's desire
So that you could see
The first step is to realise
That it all begins with you and me

Chorus

When we stand together
It's our finest hour
We can do anything anything
If we keep believing in the power

Chorus x2

Don't you think it's time

COCA-COLA LIVE NE RĂSFAȚĂ

Posturile de radio pe care
le-am prezentat în numărul trecut
(și o vom face și-n alte apariții ale
revistei) beneficiază de programe
inedite, cu DREPTUL DE DIFU-
ZARE LEGAL. Reținem micro-
recitalurile cu Beverly Craven,
Go West, Stakka Bo, Crowded
House, Die Fantastischen Vier,
Texas, Jovanotti, Richard Marx,
4 Non Blondes, precum și
secvențe de la decernarea Brit
Awards și World Music Awards.
O ocazie unică pentru voi de a
prinde versiunile din concert ale
unor melodii îndrăgite.

Cream (1967)
Eric Clapton, Ginger Baker
și Jack Bruce

A trecut aproape un an de la moartea lui Kurt Cobain.
S-au scris pagini întregi despre asta. Nimic n-a
scăpat ochului presei, totul a fost făcut cunoscut, până
în cele mai mici amănunte... S-au emis zvonuri de părerii,
privind cauzele care l-au determinat pe Kurt să apese pe
trăgaci. S-au analizat versurile pieselor, s-a căutat
printre rândurile interviurilor date de Kurt... S-au făcut
fotografii, "la fața locului", cum se spune... S-a trecut la
măsurile văduvelor... Publicul, nesătuț, a înghițit tot.
Fiecare rând, fiecare notă, fiecare virgulă și paranteză.

Părea că, prin septembrie, se asternuse liniștea
peste cei vii, peste cei morți. Apoi, BUM! A fost lansat
Nirvana - "Unplugged In New York".
Reporteri au tresărit... Li se părea un nume
cunoscut, Nirvana. S-au repezit la arhive și s-au lămurit.
Căzută Kurt Cobain a fost readus pe tapet... Ce mai
rămăsese de aflat?... Părerii de-ale apropiaților, de-ale
cunoscătorilor, de-ale celor care au avut un mic sau
mai mare rol în evoluția grupului Nirvana. Sau de-ale
celebrităților, pur și simplu... Orice, dar să se păstreze
convenția: vorbim despre Kurt Cobain, mai bine-zis,
despre MOARTEA lui. And here it is, for the public!

Wendy O'Connor, mama lui Kurt

"În ultimii doi ani, m-am așteptat zi de zi să fiu
sunată, să aflu că a murit. Și încă de acum cinci ani,
bănuiam că n-o să apuce să îmbătrânească. Sufletul lui
Kurt era bătrân, era chiar mai bătrân decât mine. Cred
că-a avut o misiune de îndeplinit. Când aceasta a fost
terminată, și viața lui Kurt a luat sfârșit."

Steve Albini, producătorul lui "In Utero"

"M-a surprins actual, în sine, dar nu și faptul că
Kurt a fost în stare să-l comită. Oricine era conștient de
felul în care trăia și-ar fi putut da seama că mergea spre
moarte. Numai că eu cred că Kurt și-a rezolvat în mod
laș problemele. Dacă ești disciplinat, riguros și ai
voință, îți depășești necazurile, de orice fel, cred. Însă
Kurt a preferat să tragă linia, fără să mai adune..."

Liam Gallagher, Oasis

"Întotdeauna e trist când nu știi să faci față propriei
celebrități."

Eddie Vedder, Pearl Jam (la o săptămână de la moartea lui Kurt)

"Moartea lui Kurt m-a schimbat, a schimbat totul.
Nu știu ce o să fac de-acum înainte."

Sinead O'Connor

"Mă simt de parcă ar fi murit ceva din mine. Cred că
o groază de oameni simt la fel, asta fiindcă muzica lui
Kurt îi exprima. Și înțeleg și de ce-a făcut-o."

KURT COBAIN

Perry Farrell, ex-Jane's Addiction, acum la Porno For Pyros

"Courtney m-a sunat cam cu două zile înainte ca el
să moară, întrebându-mă dacă e la mine, cumva. Fugise
din clinică și Courtney credea că eu l-am adăpostit. Cred
că trăgeau toți de el, ca de-un câine, în toate părțile.
Într-o zi s-a săturat. N-a știut sau, poate, n-a putut să-
dea dracului pe toți."

Bobby Gillespie, Primal Scream

"Nu l-am cunoscut personal, dar l-am simțit
aproape, datorită muzicii sale. Am aflat, bineînțeles, ce
s-a întâmplat. L-am dedicat două piese, în cadrul
spectacolului pe care l-am avut vineri, imediat după
moartea lui."

Martin Carr, Boo Radley

"Sper să nu-l bage în aceeași oală cu Sid Vicious, ar
fi ultima chestie... Vicios a fost un retardat. Cobain - un
geniu. Probabil că nici nu atinsese forma maximă. Asta
mi se pare cel mai dureros lucru, din toată treaba."

"Fiecare om are dreptul să facă ce vrea cu viața lui"

Mark E. Smith, The Fall

"E foarte... americană toată chestia asta! Și la
școală am învățat, la literatură, că un artist, prin
definiție, trebuie să suferă... Adică nu ești de nota 10,
dacă nu te împuși! Ce tâmpenie!"

Evan Dando, Lemonheads (despre zvonurile privind relația sa cu Courtney Love)

"Mă simt mizerabil. L-am iubit și l-am respectat pe
Kurt extraordinar de mult, și n-aș fi făcut nimic ca să
ajungă să suferă."

Bob Mould, Sugar

"Din nefericire, când cineva se omoară, devine de
o sută de ori mai cunoscut decât era în timpul vieții. Ca
acuma. Unde te-ntorci, auzi numai Kurt, Kurt, Kurt...
De ce n-a fost așa, cât a trăit? De ce se-nțămplă acum,
când e mort?... De ce nu e lăsat în pace?"

Chris Cornell, Soundgarden (vorbind despre seara în care, alături la Paris, a auzit de moartea lui Cobain)

"Groaznic. De necrezut. În momentul ăla te
blochezi, pur și simplu. Informația nu mai urcă spre
creier. O auzi, dar n-o înțelegi. Cum adică, «A
MURIT»? E ca atunci când repeți un cuvânt de sute de
ori. Până la urmă, îți pierde sensul."

Michael Stipe, R.E.M.

"Ne-am văzut de câteva ori. A rămas o dată la
mine, într-o noapte. Ne plimbam, vorbisem. Aveam
un proiect mare, l-am discutat cu puțin timp înainte ca
el să moară. L-am cunoscut destul de bine, ca să pot
spune că e o pierdere dureroasă. Și nu numai pentru că
era un compozitor strălucit, ci și pentru că era un om
BUN."

Billy Corgan, Smashing Pumpkins

"După ce l-a întâlnit la Paris, cred că e ridicol
să-mi cereți să mă mai destăinui voad?"

Kim Deal, The Breeders

"Nu drogurile l-au omorât pe Cobain, ci o ARMA.
N-am să-l judec și nici n-am să fiu unul dintre cei care
vor fabrica povești, despre «Kurt, ăla pe care-l știam
eu». Nu-mi permit asta, fiindcă nu l-am cunoscut atât de
bine. Sunt doar șocat și îndurerat de ce i s-a întâmplat."

Adam Duritz, Counting Crows

"Atunci când toată lumea te consideră purtătorul de cuvânt al unei generații, te-ntrebi unde dracu' era generația ăia, când aveai 15 ani. Iar atunci când toată lumea ÎȚI PREȚINDE să vorbești în numele unei generații, nu-ți rămâne decât să răspunzi «FUCK YOU!»."

Jennifer Finch, I.7

"Kurt era dependent și lăbil. Un tip neechilibrat.
Puțin dintre cei care au ajuns la fel de faimoși ca el au
știut cum să-și țină piept valului. El n-a fost printre aceia.
N-a învățat că, la un moment dat, trebuie să știi să spui
NU!"

Neil Diamond

"De când a murit Kurt, ascult mereu și mereu
Nirvana."

Tori Amos

"M-a întrebat cineva, odată, dacă l-am văzut pe
Iisus. Da, l-am văzut la unul din concertele Nirvana."

Eric Schenkman, ex-Spin Doctors

"Imi plăcea Nirvana. Kurt Cobain era un mare
cântăreț, cântăcele lui te dădeau peste cap."

Marianne Faithfull

"Despre Kurt Cobain și cum a apăsător el pe trăgaci?
Bietul de el! Accept sinuciderea numai dacă,
într-adevăr, VREI SĂ PLECI. Lăsați-l să plece!"

P.S. Unii au înțeles, alții nu au înțeles de ce...
Actual lui Kurt a fost îndelung comentat, plasat la fileu,
între curaj și lașitate.

A trecut un an și întrebările nu încetează să curgă.
Setea publicului îi transformă pe ziaristi în fiare, în stare
să disecă fiecare gest, respirație sau privire a lui Kurt.
Răspunsul? Nu va fi găsit, probabil, nici măcar în
continuarea afirmației care a slujit drept titlu articolului
de față... Titlu cu majuscule, ca să atragă atenția
cititorilor... Poate veți fi citit până aici, ca să aflați că...
nu e nici lașitate, nici curaj, când te sinucidzi. E în fine
ceva care crește, tot crește și urlă «LASAȚI-MA-N
PACE!»...

Ce atâtea «de ce»-uri? Lăsați-l în pace.

Ana Călin, după Q

ÎN BOXĂ

54-YU

Orlanda Deladi

Părerea mea este că pe un album trebuie incluse
piese din mai multe genuri. Așa că, pe "Was Ist

mereli aceleași, pentru că și oamenii sunt aceiași. De cele mai multe ori au nevoie și iubesc aceleași lucruri.

Ana Călin

COSMAR PE SINLA MORTII TENEBRAE

Jussi Heikinen (c/v/k),
Hannu Ojanpera (b), Juke
Erakangas (t)

Iată una din cele mai bune formații apărute în ultimul timp pe teritoriul deathului. Deși își autodefineste muzica "neanderthal metal" și este prezentată în catalogul distribuitorului ca "echivalentul a 100 de piroane bătute în cap", rezultatul lucrului în comun al celor trei finlandezi poate fi caracterizat mult mai bine: șocant death metal scandinav, perceptibil, atractiv și foarte curat interpretat.

În 1992, Jussi, Hannu și Juke înregistrează primul demo. Calitatea acestuia este destul de modestă, dar primul pas este făcut. Un an de zile mai târziu, în condiții mult superioare, este tras "The Divine Flesh Of Ours", al cărui succes în lumea cunosătorilor undergroundieni

încurajează casa Spinefarm Records să investească în finlandezi. Cei trei componenți, ajutați de câțiva prieteni - Kaasu (voce secundă), Lady Gore (voce auxiliară), Marko Manninen (violoncel), Juhä Kaivola (chitară acustică, coproducător, inginer de sunet și mixaj) - intră în Purgatory Studios din Finlanda și înregistrează din octombrie '92 până în martie '93 cele nouă piese ale debutului discografic ce va purta numele "Dysanchemium". Imediat după terminarea mixajului (în Finlanda) este înregistrat "Trancequake", un promo-tape distribuit la începutul lui 1994 tuturor fanzinelor, posturilor de radio și publicațiilor importante. Conține trei piese reprezentative

de pe CD și are o copertă foarte reușită. "Sunetul este foarte brutal, pe undeva ca la Pyrexia și Broken Hope, în timp ce, muzical, Tenebrae îmbină experimentul cu originalitatea riffurilor și solourilor, scrie fanzinul Morticia Numskull. În sfârșit, în februarie 1994 albumul "Dysanchemium" este lansat de Spinefarm Records, ocupând locuri mai bune în clasamentele de profil și chiar locul trei în Finlanda. Un important turneu promoțional s-a desfășurat în vara '94 în Germania, dar au mai existat concerte și în alte țări europene.

Nu voi încheia fără să spun și părerea mea despre "Dysanchemium". Rareori am ascultat un album atât de captivant de la prima audiere. Băieții știu cântă sacadat și monoton, accentuează fiecare timp și știu să extragă esența din fiecare riff. Vocea este atât de înecată și totodată atât de clară, încât aduce uneori a hardcore. Se cunoaște că chitariștii au absolvit cu brio școala Black Sabbath (din anii '70), au avut zece la compoziție și au aprofundat temeinic tehnica individuală. Ansamblul însuși este atât de dens, încât chiar și atunci când greutatea dispare, fiind înlocuită de forță, tenebroasa atmosferă rămâne încărcată cu o electricitate nedefinită. În plus, surprizele nu lipsesc și ele vin sub forma temelor solistice suprapuse de două chitare gemene (ca la Iron Maiden, dacă vreți), a violoncelului discret și a tușelor de keyboards furisate inteligent în momentele de tensiune maximă. Mai există o voce feminină (recitată, nu cântată, pe un fond aproape industrial) și veți descoperi cu stupeoare claritate scurte improvizații de jazz realizate pe chitară acustică. Producția - de zile mari - face perfect inteligibil fiecare instrument în parte, fiecare lovitură de cinel, fiecare pedală a tobei mari. Un regal discografic (pe care ar fi păcat să nu vi-l procurați prin studioul Metal Fan).

Contact: Jussi Heikinen,
Kytosuaite 8C36, 00300
Helsinki, Finland

Discografie:

- (1) "Demo" 1992
- (2) "The Divine Flesh Of Ours" (Demo) 1993
- (3) "Trancequake" (Pyomo) 1994
- (4) "Dysanchemium" Spinefarm/1994

ACTUN PIN ROCKUL NOSTRU

● Suceveni New Age și-au completat primul demo cu încă o piesă, "The Satanic Prophecy" (un autentic black metal), remixând totodată și vechile titluri. Ii puteți comanda trimițând o scrisoare pe adresa: New Age, CP 5, OP 5, Suceava/5800 sau telefonând la 030218481 (Mihai)/030211134 (Florin).

● În sfârșit, Ura De După Ușa a semnat cu Vivo Records. Albumul "De ce atâta ură?" este planificat să apară la sfârșitul lunii aprilie - începutul lunii mai și, dacă totul va merge conform planificării, va fi lansat în București, Brașov (Zărnești), Cluj și Buzău. Fanii trupei îi pot scrie la adresa: O.P. 14, C.P. 34, Brașov/2200.

● Nou-tâți din Târgu-Mureș (de la Rubeș) (pe 27 ianuarie a avut loc în sala teatrului "Ariel" un concert cu Cătălina Fabricii de Starmida, un fel de "all stars band" mureșan. Grupul există de un an și jumătate și are următoarea configurație: Haidu Csaba (chitară - Crusade), S. Levi (chitară, ex-Autostop MS), Ericsei Feri (bas, ex-Autostop MS/Bronx), Jozsi Feri (baterie, ex-Autostop MS) și fondatorul, compozitorul trupei, Kolo Laci (vocal). Prețul unui bilet a fost de 500 de lei, iar sala a fost aproape plină. Mai aflăm că Bronx va deveni cvintet prin cooptarea unui chitarist secund și lucrează la un demo ce va include și o preluare după "Cotton Eye Joe". De asemenea, că băieții din Crusade sunt în stadiu avansat de lucru la primul demo și că trupa heavy-glam Metrum din Gheorghieni a susținut mai multe concerte și speră să poată cânta la Sf. Gheorghe și Homorod.

● Nu mai puțin de trei trupe rock au inclus în planul propriu de management firma Sabina Product: Tectonic, Metrock și Compact C. Felicitări patronului Sergiu Bahaian și o recomandare nenumăratelor oameni de afaceri care privesc (încă) nedumeriți scena rock națională: o investiție rentabilă

a avut loc la "Balul de Crăciun" din Liceul Tudor Vladimirescu și a fost urmat de apariții în Liceul Electronică și în deschiderea "Memorialului Elvis". Iată și câteva compoziții: "Prostituata", "Timpul", "Aș vrea", "Perpetuum Mobile".

TRANS EXPRESS ÎN METAL HAMMER!

și pe termen lung vă așteaptă. Ajutați chiar de MAINE rockul românesc!

● Recent s-a desfășurat la Reghin un concert organizat de câțiva muziciști. După un intermezzo s-au pus cu trupele K.G.B. (Reghin) și Florin Sasarman s-au pus trupele K.G.B. (Reghin) și Harlet (Baia Mare). Peste 200 de spectatori au achitat biletul de 2000 lei, iar sonorizarea a fost de nota 10. (A fost prezentă și ne-a informat de la fața locului, Luci Sepultura.)

● În același Reghin activează de câteva luni un tânăr grup de brutal metal: Hate, alcătuit din Carlos (v/22 ani), Robi (c/19 ani, ex-Mortuary), Yoda (b/22 ani) și Adam (u/19 ani). Cântă un hardcore thrash cu influențe death/grindcore, iar cele mai reprezentative piese sunt: "Protest" și "Kill To President".

● Pe 17 noiembrie '94 a luat ființă în București un grup de rock progresiv: Perpetuum Mobile. Pasiunile comune ale celor patru - Laur Constantin (v/18 ani), Vali Panait (c/18 ani), Mihai Zaharia (b/19 ani), Andrei Bărbulescu (u/18 ani) - sunt muntele, fetele (înțeleghătoare) și muzica de bună calitate. Primul concert

a avut loc la "Balul de Crăciun" din Liceul Tudor Vladimirescu și a fost urmat de apariții în Liceul Electronică și în deschiderea "Memorialului Elvis". Iată și câteva compoziții: "Prostituata", "Timpul", "Aș vrea", "Perpetuum Mobile".

Chiar dacă este versiunea în limba maghiară a prestigioasei reviste, nu-i de colo să apară alături de Dokken, Obituary, Therapy?, The Almighty și alții. Pe pagina numerelor noi a numărului din noiembrie 1994, la rubrica "Demonstracii" este publicat un interviu cu Totu Rares, chitaristul și liderul trupei. Să nu uităm că Trans Express s-a născut la Cluj-Napoca și apoi a ajuns la Budapesta, unde, iată, i se acordă atenția meritată. Trupa din care la acea vreme făcea parte și regretatul Béla Ráduly este cotată drept una dintre cele mai valoroase pretendențe la podiumul grupurilor care cântă blues și rock cu același aplomb. Câteva piese, înregistrate în Ungaria, cu Trans Express veți putea asculta vineri, 31, martie la Radio Total (după miezul nopții).

DREPTUL LA REPLICĂ

După Compact și Voltaj, un nou caz - KRYPTON?

Rep. - Eugen Mihaescu, ești un "personaj" bine cunoscut în lumea muzicii rock românești. Ajutor al celui mai important disc instrumental apărut în țara până acum, în contextul metal (deoarece consider albumul Octave incluse în alt perimetru, Adulte Oriented Rock) "Guitaromania" (1993), instrumentist în cele mai profesionale grupuri de acompaniament al interpretului de "eroi ai chitarei solo" (alături de Florin Ochescu, Adrian Ordean și Sorin Chifiriuc) ești totodată și omul care, cu mulți ani în urmă, a creat grupul KRYPTON. Ai dorit foarte mult să ne înțelegem și am înțeles că te nemulțumește ceva. Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

E.M. - Multumesc pentru introducere. Iritarea mea pornește de la stirea publicată în pagina a 3-a a publicației V.P.R. nr. 5/1995, în care Dragoș Docan afirmă că a semnat un contract cu firma Vivo pentru relansarea albumului Krypton "Lanturile". Este incredibil, acest lucru se poate întâmpla în România de azi numai datorită faptului că nu există nici o lege a dreptului de autor, nici o protecție legală a creatorului de muzică. Cred că dintre toți factorii implicați în realizarea albumului "Lanturile" (produsător, finanțator, compozitor, orchestrator, interpret), Dragoș Docan este unul dintre cei mai puțin înțelepți să decidă reeditarea discului. Asta ca să nu mai vorbim de drepturile sale legale și morale de a purta numele unei trupe fanion a rockului românesc.

Rep. - Vrei să ne explici puțin semnificația acestei din urma afirmații? O scurtă trecere în revista a istoriei Krypton, dacă vrei!

E.M. - Am format trupa în 1983, împreună cu Gabi Goleșcu (c), George Lungu (b) și Mihai "Misu" Rotaru (t). De-a lungul anilor, în timpul participării la numeroase festivaluri și gale rock, componența s-a mai modificat puțin, mai ales la capitolul "baterie", unde au apărut pe rând Liviu Pop și apoi Lidia Creangă. Am fost chitarist solo, solist vocal și lider al trupei, de la înființare până în 1988 (la plecarea mea din țară) și apoi din 1990 până la despărțirea de-a curmă capta ani. Docan a venit în grup mult mai târziu, după ce cântase cu trupa de jazz-rock Graffiti, iar Lapi a ajuns la Krypton abia prin 1988.

Rep. - Care este cota ta de participare pe albumul "Lanturile" și pentru ce crezi că relansarea acestuia fără acordul tău este incorectă?

E.M. - Eu merg cu un drept, nu cu un fals. În acest proiect am fost implicat în mod direct. Dacă omul acesta ar fi relansat produsul fără să mă întrebe, în altă țară, s-ar fi ajuns la un proces

penal. De cotă de participare vorbeai? Hai să privim discul. Pe lângă faptul că întreaga orchestrație imi aparține, dacă lăsam la o parte recitativul care leagă piesele, iată titlurile compuse de Eugen Mihaescu: "Lanturile", "Glosa", "Să cerem aprobare", "Adevărul" (Fața A); "Mara Ta", "Iluzia și panica" (Fața B); "Trecerea în neființă" (Fața C); "În noapte undeva"; "Poziția de drept"; "partea instrumentală pe care se recită"; "Vine o vreme, Epilog instrumental". La rândul său, Dragoș Docan a compus piesele: "Azi în mine fiara a murit", "Cosmarul" (Fața B); "Mici și mari" (Fața C). Raportul rămâne să-l faceți voi.

Rep. - Un simplu calcul matematic ne arată: Eugen - 11 piese, Dragoș - 4 piese; înseamnă că ai avut 73% din "suprafața" acestui disc. A spus Nikki Constantinescu vreun rol în realizarea acestui album? A ajutat el concret trupa Krypton sau a ignorat-o?

E.M. - Nikki, în calitate de impresar al trupei, nu a avut nici un contract scris cu noi, așa cum n-a avut nici cu mine când a realizat albumul "Guitaromania". Am considerat totuși că suntem oameni de bun simț, prieteni, și că acest lucru n-ar fi fost necesar. Poate că am judecat superficial atunci. Cert este că, în ziua când Electrecordul a refuzat înregistrarea albumului, Nikki a fost cel care a căutat oamenii cu bani dispuși să finanțeze această lucrare. El i-a adus pe Cristi Tudor și Gicu Milca, entuziaști ce au plătit chesumele cerute de Electrecord pentru procesul de fabricație. A fost o inițiativă particulară și, după cum vedeți, discul nu poartă eticheta nici unei firme (!). "Lanturile" nu a existat contract, nu a existat label, totul a fost numai suflet! Mai mult, din câte știu, discul a fost tot timpul disponibil prin serviciul Electrecord ("Discul prin poștă") și din câte am auzit, chiar la Magazinul Muzica s-ar mai găsi circa 200 de exemplare.

Rep. - În încheiere, poți să-mi spui părerea ta sinceră despre actualul Krypton?

E.M. - Nu comentez!
Rep. - Multumesc, Eugen Mihaescu, și sper să ne întâlnim cât de curând într-un nou interviu.

PLAY ■ PLAY ■ PLAY ■ PLAY

NEW AGE - "Remix - Demo '94"

A: "Intro (Byzantine Hymn)/Last Life/For All The Suffering/Silent Rhapsody"

B: "Sacerdote/The Satanic Prophecy"

Iată o variantă (mult) îmbunătățită a precedentei înregistrări (analizate de noi la rubrica Play anul trecut). Aceleași patru titluri seducătoare (cu un urlet inteligibil, în ciuda brutalității, bas fuzat, vioară tănuțoasă și voce feminină) de doom/death accesibil. În plus, o surpriză de proporții pe fața B - "The Satanic Prophecy", în black metal la mare viteză, în bună tradiție a succesorilor (Mercy's Dirge), cu o voce pur și simplu formidabilă. Pentru achiziționare, vezi rubrica A.D.R.N.

TAINE - "The Light Of The Truth" (Demo/1995)

A: "The End/Secret Place/ Confusion/Woman/Repent/Taine/Destin"

B: "The End/Secret Place/ Confusion"

Ce faci când primăvara îți face mende, când proverbiale astenie îți creează o indispoziție inexplicabilă sau pur și simplu vremea cănoasă nu-ți permite să-ți aerisești plămâni? Simplu, îți procuri o casetă cu Taine (Andi te va servi dacă-l suni la 6617106) și te poți bucura de ascultare. Casetă asta se

ascultă bine când vrei să scapi de obsesia deathului, dacă îți place tehnica instrumentală și fantezia compozițională, dacă ai chef de solouri dezlănțuite sau vrei să admiri un toboșar imatur (16 ani) cu care puține trupe se pot mândri. Sau dacă, pur și simplu, simți nevoia unei doze de power thrash respectabil pentru cei cu probleme mentale. Trase într-un studio cu adevărat profesional (fața A e imprimată în studioul propriu, fața B într-un studio TV), fiecare din cele șapte piese ar putea figura cu cinste pe fața B a unui split EP cu The Order.

ALTFEL - "Altfel 1994" (Demo)

A: "Right/Gheorghe/ Căluga-reni/Singur"

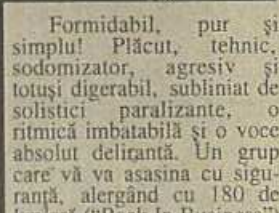
B: "Soldatul necunoscut/ Harmony (Coda)"

Cine m-a pus, neamule, să ascult demoulă asta între The Order și Quo Vadis? Destinul poate, da' ce ce am greșit eu să suport tempourile (?) seci și neinspirate, răsunate ale acestui grup (?), care nu comunică nimic, nici măcar amatorilor de soft rock d'apoi iubitorilor de metal? Am să fac totuși un efort suplimentar. Mă voi trezi mâine (sper că nu mahmur) și dis-de-dimineață, alături de tradiționalul borcan de iaurt (Scandic), o să reascult această casetă. Poate va suna ALTFEL!

THE ORDER - "The Order" (Demo/1995)

A: "Eyes Of The World/Back In Pain"

B: "Part In The Business"

Formidabil, pur și simplu! Plăcut, tehnic, sodomizator, agresiv și totuși digerabil, subliniat de solistici paralizante, o ritmică imbatabilă și o voce absolut delirantă. Un grup care vă va asasină cu siguranță, alergând cu 180 de km/oră ("Back In Business") printr-un teritoriu thrash/power plin de imprevizibile, schimbări ritmice, riffuri pe care Megadeth/Pantera (linia 1994) ar putea fi invidioși și pe care Metallica (via '91) nu le-ar găsi nici măcar sub amenințarea "Worst Band of the World". Rareori pe scena rockului românesc reuniunea compozițională a două trupe de valoare medie (Metrock) sau bună (Sin) a dat rezultate atât de palpabile. Indiscutabil cel mai meserias debut al anului 1995 la categoria Rock Demo.

HEAVY METAL LEXIKON

"Eu nu sunt doar un muzician oarecare, ci îmi pun toată sufletul în muzică, ea e viața mea. Mie nu-mi pasa ce gândește lumea despre mine, eu fac numai ce vreau".

Glenn Danzig

Glenn Danzig

s-a născut în 1958

în Lodi/New Jersey

(SUA). Un elev difil, încăpățânat, îi plăceau filmele de

groază și science fiction-ul, iar la 16 ani a hotărât să devină

muzician. Presa consideră că Elvis Presley este idolul lui,

dar Danzig obișnuiește să neghe absolut orice se scrie

despre el, deși l-ar fi făcut plăcere să fie și el ca Elvis. 20

de ani mai târziu, în 1977, Danzig a pus bazele formației

sale The Misfits, sub influența punkului original britanic

(stil muzical al păturii celei mai sărace a proletarietului

englez, caracterizat prin manifestări antisociale, anarhice și

forme radicale de viață. Adeptii punkului își scurtau viața în

mod conștient prin consum de droguri și alcool), care a fost

întâmpinat cu entuziasm în întreaga lume, chiar și în țări

bogate ca Germania sau SUA. Cu Glenn Danzig

(vocal/clape), Jerry (bas) și Manny (tobe) apare, după cel

mult 5-6 repetiții, primul (din multe altele) single "Caught

Cool/She" într-un tiraj de 500 de exemplare, la casa de

discuri a lui Danzig, Blank. Oricât ar fi fost de prost acest

single de "cult" (înregistrat fără chitară), Danzig a avut un

noroc nesperat. La câteva

luni după apariția acestui

single underground, un

anume Cliff Bernstein a

înființat în Minneapolis o

casă de discuri cu intenții

senoase, pentru a promova

punkul american a la

Suicide Commandos sau

Pere Ubu. Numele firmei lui

Bernstein: Blank. Sansele

ca Bernstein să fi înființat pe

coasta Atlanticului un alt

Bernstein erau mult mai

man decât ca doi cameni să întâlnească în SUA, independent

unui de celălalt, câte o casă de discuri cu orientare punk,

cu numele de Blank. Ca urmare a acestei coincidențe,

șmecherul de Danzig l-a făcut atent pe Bernstein la firma lui

cu același nume, știind foarte bine că acesta începuse o

campanie promoțională via Polygram, care prelucrase

diffuzarea produselor lui în SUA. Bernstein a trebuit deci să

se scormonească în pungă ca să-l plătească astuia

numele, ba chiar Danzig a reușit să-l scoată de la el și

bani pe încă 30 de ore de studio. Înregistrările făcute în

acest timp trebuiau să apară pe LP-ul "Static Age", însă au

fost editate în mare parte abia în 1986, pe "Legacy Of

Brutality". Cu banii încasați din vânzarea numelui, Danzig a

pus pe picioare o nouă casă de discuri, Plan 9. Și au apărut

niște muzicieni noi, Joey Mills l-a înlocuit pe vechiul

baterist, iar Bobby Steele a ocupat indispensabilul post de

chitarist. Următorul single s-a numit "Bullet". O hărâlaie

stângace, dilantă, punk, iată ce Danzig a apreciat ulterior

astfel: "Bullet shiwd the violent side, the death, accepting

death, maybe even political side, but more on the violent

side. That was the side of us that was shown". Desenul de

pe copertă îl înfățișează pe John F. Kennedy în mașina sa,

în 1963, cu câteva secunde înainte de a fi fost împușcat.

Următorul single Misfits, de la sfârșitul anului 1978

("Teenagers From Mars/Static Age"), nu a fost editat pe

disc, chipurile băieții nu erau mulțumiți de calitatea

sunetului (cine să-l creadă?). În schimb, Danzig a scos

pentru prima și ultima oară un disc la care el nu participa ca

muzician, un EP cu 4 piese ale trupei Victims.

Următorul produs Misfits a fost EP-ul de 3 piese

"Horror Business". Conținutul macabru al acestui EP a

devenit o caracteristică a formației în anii următori. Moartea

lui John F. Kennedy mai preocupă și astăzi spiritele,

printre care și cel al lui Glenn Danzig. În aceeași tematică

se încadra și întrebarea fundamentală: cine a ucis-o pe

Manilyn Monroe, iubita președintelui Kennedy? Până astăzi

nimeni n-a aflat acest lucru, nici măcar Danzig. Astfel că

omul, ca să scape de întrebarea care nu-l lăsa să doarmă,

a ales drept titlu al următorului cântec înregistrat în studio:

"Cine a ucis-o pe Marilyn" (Who Killed Marilyn?). În aceste

sesiuni (78/79) a luat naștere și piesa "Where Eagles

Dare". Ambele cântece au apărut câțiva ani mai târziu pe

CD-ul "Legacy Of Brutality" (1986). Dacă single-urile de

până atunci fuseseră insuficient șlefuite și avuseseră un

sound aproape primitiv (ceea ce nu e neapărat un

dezavantaj) EP-ul "Night Of The Living Dead" ("Where

Eagles Dare"/"Rat Fink") din 1979 a fost primul despre

care se putea spune că are o oarecare rotunjime. Un

feeling de horror punk și o voce puternică și răzbătătoare,

asociate cu o producție curată, clară, au asigurat atragerea

cătorva adepți, astfel încât The Misfits au început să fie

cunoscuți și în "lumea veche". O casă de discuri de

underground din Anglia l-a propus lui Danzig o

colaboratoare și ceva bani, și așa a apărut în '79 un mini-

LP cu 7 piese (în format 12"), intitulat "Beware". Anglia fiind

DANZIG

Die Die mu destina

FACE TO FACE
EVCE LO EVCE

O întâlnire cu timișorenii de la Quo Vadis constituie un veritabil eveniment, justificat de traiectoria ascendentă pe care se află băieții în ultimul timp. Nenumărate apariții în București în ultima vreme, concerte acasă și la Buzău au dovedit-o cu prisosință. Ca să nu mai vorbim de valul de entuziaști care au asaltat magazinul Muzica și clubul Tango la recenta lansare a SPLIT-LP-ului cu Floare Albastră.

Paralel cu priza inexplicabilă la un anumit segment al publicului se impune o întâlnire și o discuție serioasă cu cei trei componenți ai grupului, mai ales că nu puțin au fost (și) vocile celor care (ne) întrebau: sunt într-adevăr necesare formații gen Survolaj (R.I.P. - n.n.) sau Quo Vadis? Este într-adevăr oportuna reactualizarea muzicii hippie, care a marcat finalul deceniului șapte? Asadar, mufumită generosului spațiu oferit de "Lăptăria Enache" și mai ales datorită amabilității celor de la Quo Vadis am încercat să răspundem la toate aceste întrebări și la multe altele care au venit de la sine (mai ales că timp de mai multe ore am avut de rezolvat și o înedită problemă de matematică - dacă la cele 100 de kile ale sale reporterul consumă 100 ml de vodcă, atunci, la cea 30 de kilograme ale sale, cât consumă bateristul din Quo Vadis? X, conform regulii de trei simplă).

R. - Mai zilele trecute ați lansat primul disc, deci e cazul să te întreb cum te simți în contextul rock actual? Și cum de v-ați ales tocmai acest stil de interpretare?

Szilard Borbely (baterie) - Cred că, la nivel național, suntem o trupă cu un gen muzical deosebit. După marele succes obținut la Festivalul Top T de la Buzău în 1993/1994, cota noastră de popularitate a crescut simțitor. Bineînțeles, că n-a fost întodeuna așa. La început cântam piese foarte diferite. Apoi, încet-încet, ne-am orientat spre ceea ce ascultă astăzi. Discul ne reprezintă foarte bine, deși sunt piese foarte vechi...

R. - Vorbeste-ne puțin despre materialul de pe disc.

S.B. - Ideea era ca o față de disc (circa 17.5 minute) să fie folosită astfel: o piesă de lansare, o piesă lentă și una demonstrativă...

Zolt Gaspar (vocal/bas) - Am să-ți spun din start că adevăratele fite le ținem pentru albumul întreg pe care-l vom face anul acesta. Discul actual e deschis de "Blind Shadow", cred că cel mai vechi hit al trupei. Urmează "Dusty Road Blues", o piesă care, venind în concert după cântece mai dure, provoacă o reacție pozitivă neașteptată. Succesul ei la public ne-a surprins și pe noi, deși este compusă tot prin publicarea 92/93. Al treilea cântec, "Strange Affair", este creat într-un mod aparte. Tema vocală există de prin 1990 și era susținută de chitară acustică. Prima dată am orchestrat-o în 1991 pe când eram cvinet, la chitară ritmică aparând Szilard Farkas, fratele chitaristului nostru, Laszlo Farkas. A devenit o piesă sintetică, ce are la bază progresivul, dar acest lucru s-a produs întâmplător. Așa s-a nimerit. Așa am simțit-o noi. Există o chitară rece, o tentă psihedelică, chiar space rock, dar nici hard-rockul nu lipsește. De fapt a fost foarte apreciat la Festivalul Național Maghiar "Kimit Tud?" (Cine nu știe?)...

R. - Când a avut loc această ieșire internațională și cum a fost acolo?

S.B. - În mai 1993, la Budapesta, și este o chestie mai largă, include actorie, artă grafică, muzică etc. Publicul nu are acces, formațiile evoluând doar în fața unui juru. Am ajuns acolo după o presecție care s-a desfășurat în aprilie '93 la Miercurea Ciuc. Am fost în Ungaria, alături de Roll (grup heavy din Miercurea

S.B. - Exceptând o scurtă perioadă când ascultam de toate, m-am decis să nu recunosc decât două trupe de heavy metal: Iron Maiden și Helloween. Cu excepția acestora am ascultat numai Beatles, Rolling Stones, Jimi Hendrix, Muddy Waters. Am crescut cu muzica veche și asta-mi place să cânt.

Z.G. - Festivalul de Blues din 1990 de la Budapesta m-a impresionat. Am văzut că bluesul e regele muzicii

QUO VADIS

Ciuc), Condors (un superb duo jazz-rock din Târgu Mureș, care din păcate azi nu mai există) și trupa heavy metal Incognito. Jurul a fost format din muzicieni de clasă, profesori de conservator etc. Muzicologul Babo Gyula a apreciat în mod deosebit "Strange Affair".

R. - Cine a realizat această copertă deosebită?

Z.G. - Eugenia Bandi, studentă în anul V la grafică, în Timișoara. Este un șablon cu numele trupei suprapus unei fotografii a Retezatului, o chestie simplă și optimistă pentru că urmele de pe zăpadă pornesc de jos și urcă (sperăm noi) spre vârf. Este poate un răspuns la numele trupei: Quo Vadis (incotro?)

R. - O explicație plastică pentru patronimul ales... Dar o reprezentare muzicală există?

S.B. - Un bun prieten de-al nostru ne-a prezentat într-un concert astfel: "Numele trupei pune întrebarea, iar muzica oferă răspunsul".

R. - Unde a ajuns se vede, dar cum a pornit la drum grupul vostru, până să devină Quo Vadis?

Z.G. - Am crescut pe chitare acustice, și emisiunile recente în maniera unplugged realizate la Radio Uni Plus București și într-un show la Baia Mare stau mărturie. În noiembrie '91 ne-am adunat eu (Zolt), Szilard, Laszlo și Szilard și am cântat până-n primăvara lui '92, când fratele chitaristului a plecat. Tindea spre zone de mult mai profundă inspirație sufletească (muzică indiană, jazz). De atunci am rămas în trei. Până la finele lui '92 am cântat de plăcere prin Timișoara și nici nu am avut vreun nume. Ideea ne-a venit în noiembrie '92 când aniversam un an de existență printr-un concert la Casa Studenților, de fapt un jam-session cu Survolaj și alte trupe locale. Ne-a plăcut numele Quo Vadis. Este o întrebare ce se poate pune în orice circumstanță, dar definește în mod deosebit rockul românesc...

R. - Ținând cont de vârsta voastră (Szilard - 22, Zolt - 24, Laszlo - 24), mă așteptam să cântați, dacă nu ceva mai actual (thrash, power), măcar heavy metal.

© Bogdan Stoicescu (Ploiești). 1) Fii binevenit în Gască! Din păcate nu dețin date despre trupele hard/heavy indicate de tine. 2) Tot ce șiam despre Meathook Seed a apărut în VPR 1(14)/94.

© Luminița (Buzău). 1) Prietenii noștri Luci Sepultura poți să-ți scrii pe adresa următoare: str. Somcutului nr. 268, loc. Ville Dejului, Dej/4650/jud. Cluj. 2) Din câte știu, ultimele două albume Manowar sunt "The Triumph Of Steel" și "The Hell Of Steel" (culegere). Titlul indicat de tine reprezintă o culegere video. 3) Abominare este unul din proiectele basistului/vocalist Paul Speckmann de la Master. A activat la Chicago la începutul anilor '90 cu Paul, Dan Chioles (c) și Aaron Nickas (t), etalând un heavy/thrash feroc, necruțător. A apărut pe primul volum al compilației "Death Is Just The Beginning" (1990) și a editat două albume, "Abomination" (1990) și "Tragedy Strikes" (1991) și un SPLIT EP cu Master (1991), toate pentru firma Nuclear Blast. 4) Una din cele mai inventive trupe death-metal, Nocturnus, apare la începutul lui 1988 la inițiativa bateristului/vocalist Mike Marino (c), Vincent Crowley (c), azi la Acheron și Richar Bateman (b). După mai multe demo și numeroase schimbări de componență, Mike înregistrează memorabilul album "The Key" (Earache/1990), alături de Mike Davis (c), Sean McNannery (c), Louis Panzer (k) și James O'Sullivan (b). Este un album de cultură pentru death metal prin utilizarea permanentă a claviaturilor și introducerea pasajelor techno-progresive, necesitănd o îndemânare deosebită. Conceptul "Science Fiction Sympho Death Metal" este aprofundat pe albumul secund, "Treshold" (Earache/1992), unde Nocturnus apare ca sextet, cu Eمو Howard la bas și Dan Izzo preluând partitura vocală de la Mike. Deși prestațiile live nu au lipsit (Europa '91 cu Bolt Thrower și SUA "Grindcrusher Tour '91, cu Napalm Death), ele au constituit un permanent "punct nevralgic, dezmăgind mulți

admiratori. Acest lucru a determinat dizolvarea trupei în 1993, Mike Brownning alăturându-se și el grupului Acheron. Epitaful grupului l-a constituit "The Last Release", un 7" EP de valoare medie, tras în Adio Lab Studios și difuzat începând cu decembrie '93 de firma din Seattle, Moribound Records.

© Luci Sepultura (Dej). 1) Din nou transmit salutări tuturor corespondenților și prietenilor tăi și menționez că toți cei ce vor să corespundă cu o deținută demență, înconjurată de cadavre, să-ți scrie la adresa indicată în răspunsul anterior. 2) Lethal Records este o casă de discuri independentă, axată pe underground death. 3) Lansat în colecția Cannibalism Serial Killer la începutul anilor '90, Bluuurgh este un grup monstruos și ultraviolent, dar care nu a putut depăși stadiul underground. În perioada '91/92 apare pe compilația "Chronology Of Death", pe dublul 7" EP "Suffery Within" și pe CD-ul cu 10 titluri "In My Embrace". 4) Încă o dată mi-e mulțumiri pentru toate colaborările tale. Rock On!

© Abatory (Tulcea). 1) Îmi pare extrem de rău că unele trupe trecute pe la rubrica PLAY nu răspund solicitărilor de casete demo: sosite din partea fanilor. Dacă așa știu ei să-și facă reclama și public... 2) Deja lucrez la un serial destinat noilor trupe românești, dar nu știu când va fi gata. 3) Spune-ți numele real, adresa corectă. Trimite o casetă goală și-ți voi rezolva problema.

© Lupu Nicolae (SAI). 1) Scrisorile noi le deschid "en gros" cam o dată la zece zile. Întârzierea este deci explicabilă. 2) Nu mai trimite niciodată banii în avans. Casetele se plătesc prin ramburs.

© Alinuta (Reșița). 1) Biohazard au fost în nr. 27/94, iar Suicidal Tendencies în nr. 18/94. Ambele se pot comanda la redacția VPR (adresa în pagina 16, instrucțiuni în paginile 2-3).

INDIE CHART (aprilie 1995)

Pentru cei care în scrisori își mai grătă nedumerirea față de modul de alcătuire a acestui clasament underground, specificăm din nou structura celor trei secțiuni: a) METAL DEMO - casete demo ale grupurilor thrash/doom/death/black metal; b) ROCK DEMO - casete demo ale grupurilor hard/heavy/alternativ/punk/power; c) MC/LP/CD - casete, albume și compact discuri ale trupelor românești, indiferent de stilul muzical interpretat, editate de case de discuri din țară sau străinătate. Și acum clasamentul lunii aprilie:

a) METAL DEMO: 1 (2) Disinter - Where Moonlight; 2 (3) Gothic - Pain/Regrets; 3 (4) Protest - Forgotten By Gods; 4 (1) Grinegod - Never Come Back; 5 (-) New Age - Remix/Demo; 6 (5) Cronos - Coșmar; 7 (8) Cronos - Apropierarea sfârșitului; 8 (7) Utopia - Demo; 9 (10) Tornado - The Calm Before The Storm; 10 (9) Interitus - First Demo/1994.

A ieșit: New Age - Demo; Propunerii: Abigail - These Are The Ruins Of Mine; Tornado - Seven Days Of Heaven And Hell; Faraon - Stop The Violence; Anesthing - Demo '94.

b) ROCK DEMO: 1 (-) The Order - Demo 1995; 2 (2) Cangren - Funky Ivasion; 3 (5) Axar'T - Demo '94; 4 (-) Taine - The Light Of The Truth; 5 (3) Fatum - Clandestine Roads; 6 (-) Psykaos - A New Ritual; 7 (4) Iarmarock - Reptila Petrița; 8 (6) Bronx - True Tales; 9 (-) Alfelf - Demo 1994; 10 (7) Proclium - Hate Me.

A ieșit (din cauza lansării pe disc): Floare Albastră - Demo Tape '94. Propunerii: Ura De După Ușă - Promo Tape '95; Panta Rhei - Demo '94; Chromidiox - Tape '94.

c) LP/CD/MC: 1 (4) Tectonic - Anomalia (Electrecord/1995); 2 (-) Floare Albastră/Quo Vadis - Split LP (Electrecord/1995); 3 (2) Celelalte Cuvinte - Armageddon (Vivo/1994); 4 (-) Voltaj '88 - Sweet Angel Child (Electrecord/1995); 5 (3) Metrock - A King Of Hell (Electrecord/1994); 6 (4) Altar - The Last Warning (Romagran/1994); 7 (5) Neurotica (Electrecord/MRC/Magnet/1994). Propunerii: Metalehrist - Nihil Sine Deo (Transglobal Media/1994); Compact 5 - T.R.A. N.S.I.L.V.A.N.I.A. (Vivo/1995); Timpuri Noi - Unplugged (Vivo/1994).

STUDIOUL METAL FAN

Vă recomandă în această săptămână: AMORPHIS - Black Winter Day; AFFLICTED - Prodigal Sun; ACCUSER - Reflections; ACCIDENTAL SUICIDE - Deceased; BAPHOMET - Trust Latest Jesus; CREMATORY - Transmigration... Just Dreaming; CRYPTOPSY - Blasphemy Made Flesh; DEATH IS JUST THE BEGINNING VOL III (part 1&2); DEAD CAN DANCE - Aion/The Serpent's Egg/ Into the Labyrinth; DEATHROW - Life Beyond; The End Of The Era - PEACEVILLE/DREAMTIME; GATHERING - Almost A Dance; FATES WARNING - Perfect Symmetry/Inside Out; IMMORTAL - Pure Holocaust; ISENGARD - Winterskugge; KATAKISM - Sorcery/The Mystical; A TRIBUTE TO BLACK SABBATH; LAKE OF TEARS - Greater Art; MORTIFICATION Post Mortemary/Blood World; M.O.D. - Devolution; PENTAGRAM - Relentless/ Day Of Reckoning/ Be Forewarned; INCANTATION - Onward...; OBSESSED - The Church Within; ROTTREVORE - Iniquitous; SAINT VITUS - Die Healing; SINISTER - Diabolical Summoning; SOULSTORM - Darkness Visible; SKYCLAD - Prince Of The Poverty; SCORN - Evancence/Colossus; SOLITUDE AETERNUS - Through The Darkest Hour; TENEBRAE - Dysanchemium; WINTER - Into Darkness/Eternal Frost. Adresa este aceeași ca și pentru rubricile ACTUAL DIN ROCKUL NOSTRU/GASCA DE PRIETENI/COȘMAR PE STRADA MORȚII/PLAY: Gabi Gomboș C.P. 11-42, sector 2, București/72400

(Va urma)

Traducere și adaptare
Manuela Boatcă

...cu ROCK! Este a treia. Chiar în această seară (28 martie), începând cu ora 18.00, la Sala Polivalentă, îi veți putea vedea pe: **IOAN GYURI PASCU & THE BLUE WORKERS, KRYPTON, TIMPURI NOI, COMPACT**. Este mai mult ca sigur că știți o grămadă de lucruri despre cele patru trupe care vor fi în concert. Totuși ne-am gândit că s-ar mai putea să vă fi scăpat câte ceva. Și vă scriem în ajutor.

IOAN GYURI PASCU ȘI STAREA DE BLUE...

De fapt, e profesor de spaniolă. A terminat facultatea la Cluj. Intrarea în artă și-a făcut-o împingând ușa cu griful chitarei. Primii pași pe scenă i-a făcut alături de surorile Căstăse. Într-un grup care se chema **Trandafirii Negri**. Apoi a venit armata. Pentru că în armată faci orice numai ca să scapi de instrucție, Gyuri și-a făcut o trupă și, pentru că în ea existau deja doi chitariști destul de "nervoși", el a ales tobele. Trupa se chema **Fundal**. A fost membru al Cenaclului Flacăra numai pentru patru zile, căci tânăr (21 de ani) și pur fiind, s-a speriat de atmosfera de intrigă și tensiune care-l înconjură. În perioada '82-'85 a activat în cadrul Serbarilor "Scănteii Tinereții". **DIVERTIȘII** l-au primit cu brațele deschise în 1986. De atunci nu i-au mai dat drumul. În '87 Andrei Părtos l-a invitat la "Stelele Cetății", la Deva, pentru un recital propriu. A fost mai mult decât atât. Andrei își amintește: "Am stat în doi pe scenă, timp de o oră, fără nici un fel de regie sau pregătire prealabilă, timp în care Gyuri a interpretat zeci de roluri (Hagi, Lăcătuș, strungar, furnalist, pautofar etc.) și câteva dintre piesele lansate la Costinești, printre care și celebrale **Ghizi**". În 1992, în septembrie, a apărut caseta "Ar putea fi", fața a doua a casetei revenind-i lui Mircea Rusu. Tot în '92, la Festivalul de Jazz de la Costinești, a luat ființă **The Blue Workers**, trupă cu care Gyuri participă la Festivalul de Jazz de la Ruse și apoi la Festivalul de Jazz de la

GALA TELE 7 abc MERGE MAI DEPARTE...

Of! Câte nu s-ar putea spune despre Compact. Schimbări de componență, turnee, discuri, certuri, împăcări, despărțiri, revendicări, delarații, prezentări, mai mult sau mai puțin obiective, ale istoriei trupei aparținând doar unei anumite părți, mai exact a celei din Cluj. Dar orice s-ar spune și orice comentarii s-ar face, Compactul pe care-l veți vedea pe scenă în seara aceasta îi are în componență încă din 1977 pe **Teo Peter** (bas), membru fondator al trupei, alături de Constantin Cămarășan, din 1981 pe **Aurel Vasilescu** (tobe), din 1987 **Vladi Cnejevici** (clape), din 1988 pe **Adrian Ordean** (chitară), care l-a înlocuit pe Costi Cămarășan, și pe **Leo Iorga** (voce). Lor li se alătură în 1991 chitaristul **Emil Laghia**, urbind totuși de vremuri trecute, trebuie spus că prin Compact au trecut și au cântat și: Mănuș Luca, Cornel Moldovan, Ladislav Balazs, Radu Marpozan, Guzu Popp, Paul Ciuci. După '89, cele mai importante momente din viața trupei sunt: concertul organizat de societatea Metronom (22 aprilie 1990) în beneficiul artiștilor liber profesioniști, întâlnirea cu domnul Gheorghe Belcan (directorul firmei Migas Real) și înființarea societății de music-business - Migas Real Compact & apariția LP-ului "Cine ești tu oare" (1991) • a 11-a participare la "Serbările zăpezii" • Festivalul Rock '92, unde cântă pe aceeași scenă cu Gilan. În 1993, Compact cântă în deschiderea celebrului grup Nazareth, atât la Brașov, cât și în Bulgaria, la Sofia. Cel mai recent album al lor poartă un titlu semnificativ: "Na voi întoarce".

Adrian Ordean s-a născut la Sibiu pe 0 martie 1955. A cântat în trupe ca Stereo, Vocal Jazz Quartet, Riff (trupă pe care a înființat-o în 1977, împreună cu basistul Florin Grigoras), Grup '74, Sens Unic și Roșu & Negru. La 15-16 ani asculta Cream, Led Zeppelin, Deep Purple, Ten Years After, trupe care se numără și astăzi printre preferențele sale muzicale, alături de Journey și Gentle Giant. Chitaristul pe care-l admiră sunt: Ritchie Blackmore, Joe Satriani, Gary Moore și Steve Vai. E genul de om care tace și face.

Teo Peter este cel care a rezistat tuturor "intemperțiilor", cel care a supraviețuit tuturor formelor și care, de obicei, e purtătorul de cuvânt al grupului. Dincolo de asta a fost basist. Cel mai frumos moment din viața lui datează din septembrie 1985, de la Costinești, când scena de la Terasa Tinereții era plină cu flori și tot din flori era scris: "Te iubim, Compact". Erau prezenți peste patru mii de tineri care-l așteptau la concert într-o linie deplină. Da, așa e el, un sentimental, deși mulți nu cred. În lumea rockului nu a reușit încă nimănui să-l depășească la bucurii.

Leo Iorga (voce). E din Arad. S-a născut pe 2 decembrie 1964. A cântat un timp (prin '88) cu Cargo, venind de la Păcșeni. Generis. Îi place vodka, țigările Marlboro și grupul Extreme. Îi place să facă reptile, să facă, broaștele și intenționează să facă un terrarium.

Aurel Vasilescu, pentru cei mai mulți **Leleu**. Dacă el n-ar exista, ar trebui inventat. S-a născut pe 22 decembrie 1955, la Câmpii Turzii. Are un har deosebit de povestitor. E

o adevărată enciclopedie istorică, poate oricând să participe și să câștige oricând la Robingo. Formațiile sale muzicale sunt Led Zeppelin, Deep Purple, Free, Bad Company, Black Sabbath, John "Bozo" Bonham rămâne în continuare bateristul său preferat. Ca toboșari, îi admiră pe Jeff Porcaro, Cozy Powell și Eric Singer. Din vara lui '94, în lumea muzicală este cunoscut și recunoscut drept **megastar**. E mare amator de bancuri (în timp ce le spune îi place să bea un vin bun, o bere, un whisky, o vodcă sau...) și sport. Nu ratează nici o partidă de fotbal. Deși o iubește foarte mult pe Alexandra, fetița lui, regretă că nu are și un băiat pe care să-l facă toboșar.

Vladi Cnejevici (clape). Nu poate uita ziua în care Teo și Leleu l-au cooptat în Compact. Tăbărând peste el în cameră, într-un moment în care Vladi își percuta câteva clipe de tandrețe cu o fată, Teo și

COMPACT

TIMPURI NOI, O TRUPĂ CARE ȘI-A CONFIRMAT NUMELE...

...timp de 13 ani, aducând mereu câte ceva nou în muzica românească. Unul dintre punctele sale forte îl reprezintă textele, motiv pentru care a fost și interzisă în anul 1985. S-a întâmplat după un concert organizat în cinstea zilei de 23 August, unde a cântat alte text decât cele aprobate. Din acest motiv, la Radio și la TV, Timpuri Noi n-au avut acces. În 1990 TVR a produs un videoclip cu piesa "Perfect". • Ca o premieră românească, acesta a fost difuzat la MTV. • Înainte de '89 Timpuri Noi a apărut totuși pe un disc din seria Formații rock, pe fața opusă succesorilor de la Contrast. • Au trecut atunci de cenzură doar trei melodii: "Ar rămas cu tine", "Seară de mister" și "Albele furtuni". • Primul album propriu a apărut în '93. • În iarna '94, are loc la Teatrul Ion Creangă concertul **Timpuri Noi Unplugged**, care este înregistrat și lansat pe CD și casetă în iarna aceluiași an. • Formația are deja gata materialul pentru un nou album, care va fi produs de firma Cartianu - Sfarlea. • Numele de Timpuri Noi le-a fost sugerat de către un prieten. La un moment dat au existat dispute în jurul numelui, între Dan Iliescu și Artan. Cel care a câștigat a fost Artan, așa că numele a rămas Timpuri Noi.

Adrian Pleșca (23 Artan, voce). De un an are o fetiță cu soția lui, doamna Pleșca. E optimist din fire, drept pentru care îi place culoarea verde. Cântă și în Corul Radio. Poziția lui este al doilea din stânga sus, pe rândul doi. Asta pentru cei care vor să-l vadă și în această postură. Este născut pe 31 martie 1961, motiv pentru care este în zodia Berbecului. După ce a terminat facultatea, s-a prezentat la post, la turneul din Călărași. În formație a fost de la început, chiar din octombrie 1982, când s-a înființat.

Dan Iliescu (chitară). Este decanul de vârstă al trupei. În iunie, pe 27, va împlini 36 de ani. Dan a avut și o altă trupă - B 22. "În vremea aia era în mormânt după U2, îmi plăceau simbolurile astea și m-am legat de ele. Întâmplat în București (București, 22 decembrie). Pe fetă lui o cheamă Irina și are 3 ani și jumătate și îi place foarte mult să se ocupe de ea. Din lipsa timpului, a renunțat la o mai veche pasiune - croitoria. O face doar pentru cea mică și pentru soția lui - Bianca, atunci când e nevoie. Culoarea lui preferată este turquoize-ul.

Cătălin Neagu (tobe). Ziua lui de naștere e iarna. S-a născut pe 23 decembrie 1966, deci e Capricorn. E necășător și are aceeași culoare preferată ca și Adrian Pleșca - verdele.

Marian Moldovan (chitară). Tot necășător. Își serbează ziua de naștere pe 30 mai. S-a născut în anul de grație 1961. E Geamăn. Doi într-unu. De aceea are și două culori preferate: negru și galben.

Adrian Bortun (bas). E Leu, iar culoarea care-i place este cea a focului. Puteți să-i spuneți "la mulți ani" pe 8 august, când va împlini 29 de ani. Între altele, dacă vă grăbiți, aveți șanse să deveniți doamna Bortun, pentru că și Adrian e celibatar. Nu convins.

Maria Radu (baterie vocală). Prietenii o alintă Mărioara. Este cea mai tânără (5 noiembrie 1974) și cea mai nouă componență a trupei. Atenție, e "Scorpion". Îi place culoarea albastră.

KRYPTON... FĂRĂ BANI...

...dar eu succed. În luna august a acestui an grupul va împlini 12 ani de existență. • Înființat de către **Dragos Docan** și **Eugen Mihăescu**, Krypton a trăit permanent sub semnul schimbării. • Probabil de aceea următorul lor disc se va numi chiar "Ziua schimbării". • Numeroasele modificări de componență și stil n-au împiedicat trupa să-și urmeze traseul ascendent. • Au făcut parte din Krypton de-a lungul anilor: Vali Stoian (clape), Manuel Savu (chitară), Gabi Nicolae (vocal). • Are la activ trei albume și jumătate: Formații Rock IV pe care Krypton ocupă o față de disc; "30 de minute"; "Fără teamă"; "Lanțurile". • Ultimul va fi reeditat în curând de firma Vivo. • Este vorba despre opera rock, o lucrare cu subiect politic, la realizarea căreia au colaborat grupurile Song și Minisong, Cristian Ilie (solist vocal), regretatul Ioan Luchian Mihălea și Călin Nemes precum și studenți de la IATC. Iată și câteva date despre membrii trupei în formula actuală.

Dragos Docan (bas). S-a născut pe 21 aprilie 1962. E taur. Se vede. Este divorțat și are o cățea (marca lup), pe care o iubește foarte mult, deși nu poate sta cu ea atât cât își dorește. Asta din cauză că, începând de la ora 9 și până la ora 24.00, Dragos își împarte timpul între sala de repetiții și studiourile de

birmeneză pe care o cheamă Monica. Sportul preferat este tenisul de câmp, deși recunoaște că "joc cum bate vântul". Instrumentistul preferat sunt Steve Vai și Răzvan Lupu, iar formațiile - Whitesnake și Timpuri Noi. Mănâncă multe sarmale, după care bea doar apă...

Andrei Vlad (chitară). Supranumit **Mititelu**, este coleg de zodie cu Andy. Își serbează ziua de naștere pe 25 decembrie. Anul acesta împlinesce 21 de ani. Hobby-urile lui sunt: berea, pizza și fetițele. Ar vrea să cânte ca: Nuno Bettencourt, Steve Vai, Richie Kotzen și Adi Ordean. În colecția lui de albume, la loc de frunte stau: Extreme, Lynch Mob, Timpuri Noi, Esperando și Laura Stoica.

Costel Sandu (voce). Prietenii îi spun **Damigeană**. Deși e Rac (4 iulie 1968) a învățat să meargă și înainte. Pentru că e semn de apă, nu refuză nici un lichid. Are două hobby-uri pe măsură: terasele (vara), barurile (iarna). Când stă acasă ascultă Annihilator, Judas Priest, Dream Theatre, Krypton și Timpuri Noi. Sportul preferat este aerobiceul, pentru că "își mai clătește omul ochiul". Stă bine cu ficatul, mănâncă zilnic (?) câte o mică omeletă, din 10 ouă.

înregistrări. În scurtele momente libere își permite câte un pahar de coniac. Talentul lui în materie de compoziție se exprimă tot mai des atât pe tarâmul popului cât și pe cel al rockului. Faptul că tot mai mulți soliști apelează la el dovedește calitatea produselor sale.

Răzvan Lupu (tobe). I se spune **Lapi**. E născut în ultima zi a "Fecioarei" în 22 septembrie 1968. Îi iubește pe: Satriani, Peter Gabriel, Luciano Pavarotti și pe Laurențiu Cazan. Găstile agreate: Queensryche, Judas Priest, Yes și Terminal White. Îi place să mănânce mult și să bea bere.

Alexandru Nucă (chitară). I se spune **Andy**. Fiind născut pe 9 ianuarie 1972, este Capricorn. Și lui îi plac animalele - are o pisică

Lelu l-au întrebat dacă vrea să cânte în formația Compact, pe atunci el fiind membru al trupei Progresiv TM. (Am zis: "da". Ei au zis: "bine" și au plecat). S-a născut la Timișoara pe 13 decembrie 1962. Îi plac filmele, berea, formațiile Led Zeppelin, Yes și Queen, și clăpării Rick Wakeman și Chick Corea. Pe soția lui o cheamă Nana. Au o fetiță al cărei naș de botez e Dorian Ciubuc.

Emil Laghia, mezinul trupei, s-a născut la Tulcea pe 20 noiembrie 1967. Rush, Led Zeppelin, Pink Floyd, Gentle Giant, TNT, Deep Purple, sunt formațiile lui preferate. Îi place să-și petreacă timpul liber în compania prietenilor.

Singura lui mare pasiune este muzica. Este un autodidact și e convins că pentru el studiul chitarei nu se va sfârși niciodată, având mereu ceva nou de învățat.

Ultima, dar și cea din urmă rubrică, este aceea prin care unii dintre dumneavoastră pot spune lumii ce mai vând, ce mai cumpără sau cum și unde și-au pierdut cățelul. Rubrica a fost creată în așteptarea anului "găsit borsă de dădora de bani".

SIESTA își va înceta apariția odată cu acest an, realizatorii ei, **ARA ȘEPTILICI** și **CRISTI CHIRULESCU** declarându-se mulțumiți că n-au trăit degeaba, și, pe deasupra, sătui.

Încercați această rețetă de siestă, nu veți regreta!

Răspunsurile la concursul Galei nr. 3

Acestea se găsesc în scurtele prezentări ale celor patru grupuri participante. Au răspuns corect foarte puțini (5) așa că celelalte invitații au ajuns la cititorii fideliși la ascultătorii ai emisiunii de la Radio Total unde întrebările s-au reluat.

TOPUL "SPECIALISTILOR" (RESTANȚIERI)

Totalizând punctele acumulate de la colegii ale căror opțiuni le-am publicat plus ale celor care n-au dorit să apară în revistă, dar și-au exprimat punctele de vedere, am obținut următoarele ierarhii (subiective și ele ca și ale cititorilor).

Solist vocal. 1. Adrian Pleșca, 2. Cristi Minculescu, 3. Dan Bittman
Chitară solo. 1. Adrian Ordean, 2. Adi Manolovici, 3. Dan Ionescu
Chitară bas. 1. Iulian Vrabete, 2. Marcel Breazu, 3. Dragoș Docan

Tobe. 1. Florin Ionescu, 2. Ovidiu Lipan Tândărică, 3. Gusti Costinescu
Keyboards. 1. Vladi Cnejevici, 2. Doru Clăpășcu, 3. Tino Furtună
Grupul anului. 1. Timpuri Noi, 2. Floare Albastră, 3. Cargo, 4. Tectonic, 5. Celelalte Cuvinte.

New Comers. 1. Quo Vadis, 2. Ura De După Ușă, 3. Sarmale Reci, 4. ZOB, 5. King Bee.

Cantautorul anului. 1. Alexandru Andrieș, 2. Ioan Gyuri Pascu, 3. Mircea Banicula, 4. Mircea Vintilă, 5. Valeriu Sterian.

RADIO 2M+
92,7 FM
București

Jurnal intim (fila a 2-a)

Pentru cei care vor descoperi acest jurnal, la mult timp după ce eu n-o mai fi, vă reamintesc numele meu: **RADIO 2M+**. Probabil că așa se întâmplă întotdeauna: prima filă din orice jurnal intim este cea mai plină de evenimente. Altfel n-ai fi tentat să-ți aserți "întâmplările" pe hârtie. Azi nu s-au petrecut prea multe. Mi-am făcut doar... **SIESTA**.

Orice marfă se recunoaște sau ar trebui să se recunoască după etichetă. Dacă pe pungă scrie "biscuiți" și înăuntru găsești detergent, nu poți decât să te bucuri, detergentul fiind mult mai scump.

Așa și cu **SIESTA**, este precum pungile cu bomboane scoțiene, scoțienii fiind renumiți pentru gusturile lor fine, pentru mesele deosebit de gustoase, de varietate și de bogate pe care le oferă.

Felul întâi al Sieste (câci se consumă, veți vedea, și la siestă, nu doar înainte ei) este **concursul cu premii**. Tema concursului este fie o expresie de-a voastră, neaoșă, românească, pe care voi trebuie să o explicați sau măcar să-i găsiți un sinonim; fie un citat dintr-un text la fel de neaoș, pe care, evident, voi trebuie să-l identificați. Altfel fundițe, corderule pentru voi doamnelor și domnișoarelor, rețete, modă, bune maniere, așa da, așa nu, acestea sunt variantele de felul doi, foarte consistente, ca să vă fiină de foame până seara.

Desertul, bogat și el, include rubricile "De ce așa?" (scurtă, dar indiscretă privire în culisele actualității românești) și "Cartea amatoriilor", un neprețuit ghid pentru amatori de curiozități de orice fel.

Ultima, dar și cea din urmă rubrică, este aceea prin care unii dintre dumneavoastră pot spune lumii ce mai vând, ce mai cumpără sau cum și unde și-au pierdut cățelul. Rubrica a fost creată în așteptarea anului "găsit borsă de dădora de bani".

SIESTA își va înceta apariția odată cu acest an, realizatorii ei, **ARA ȘEPTILICI** și **CRISTI CHIRULESCU** declarându-se mulțumiți că n-au trăit degeaba, și, pe deasupra, sătui.

Încercați această rețetă de siestă, nu veți regreta!

DUMINICĂ ÎNTRE ORELE 18-20 ROMTOP S.R.L. editia a XI-a

- Waiting For The Darkness - Survolaj
- Joc - Crown
- Angel - Underground Bad Guys
- Toți suntem puțin luați - Pasărea Colibri
- Ești frumoasă - Antract
- Sweet Angel Child - Voltaj '88
- Alone - Axial
- Clasa muncitoare - Cargo
- Bluesul băiatului sărac - Sarmale Reci
- Fly Over Me - Weinberger
- Blues Machine
- Rodica - Terente
- The Day After - Unicorn
- Dusty Road Blues - Quo Vadis
- Africa - Ioan Gyuri Pascu
- Fără bani - Krypton
- Stă să intre: Stop - Adrian Daminescu

Propuneri:
I Still Love You - Mona Roșoga
Cazino - Gabriel Cotabița
Soldatul - Poesis

I've got the blues

Dacă, vorba cântecului, tare-i lung drumul până la rock'n'roll, atunci cât va fi fost de lung cel străbătut de blues... de la origini și până în prezent?

Porind din delta fluviului Mississippi, bluesul a pluit alene, inundând mai întâi nordul Americii și ajungând, mai apoi, în întreaga lume. Așadar, bluesul fără frontiere a ajuns să se impună pretutindeni, a influențat creațiile multor artiști, câștigându-și, pe bună dreptate, un loc important în muzica secolului XX. Și cu toate acestea, practicantul bluesului s-a lovit de nenumărate greutăți în încercarea lor de a menține, în memoria publicului și a dicționarelor, definiția acestui gen muzical: cântec funebru al sclavilor de pe plantaji.

În sprijinul acestei idei, nu e nevoie decât să ne amintim de existența tragică a unor ca Robert Johnson sau Bessie Smith.

În anii '70, unii ca John Lee Hooker și Buddy Guy alergau după contracte, în timp ce alții ca Led Zeppelin și The Rolling Stones (trupe cu influențe blues declarate) umpleau stadioanele și câștigau platina, ca urmare a recordului de vânzări. Bluesul, în sine, nu era căutat nici de publicul alb, nici de cel negru. Albul îl suna ciudat, necunoscându-l originile. Negrii migraseră în masă spre soul, ale cărui sonorități dulci atrăgeau ca un magnet.

Zece ani mai târziu, bluesul înregistra o spectaculoasă revenire pe toate planurile. Brusc, el devenise fondul sonor ideal pentru reclamele la biogri sau bere. Îndelung neglijat bluesmenii au răsarit ca ciupercile după ploaie. Unde nu te așteptai, acolo dădea de ei... în topuri (B.B. King cu "When Love Comes To Town", alături de U2), pe scenă (Buddy Guy împreună cu Eric Clapton, la Albert Hall), în cinematografie (Scream'n' Jay Hawkins, în filmul lui Jim Jarmusch, "Mystery Train"), John Lee Hooker lansează "The Healer", este deci redescoperit și glorificat cu repeziciune.

Întrebarea e cum de și-a revenit bluesul așa, peste noapte? Ce l-a readus pe poziții? Unii spun că artiștii rock, care, din anii '60 încolo, omagiază periodic mișcarea blues, alții (ca, de pildă, eminentul om de blues, Charles Shaar Murray) sunt de părere că la baza acestei neașteptate reveniri a stat filmul lui John Landi, "The Blues Brothers", film care a apărut în '80 și care s-a bucurat de un succes uriaș. Iar cei mai mulți spun că dacă Robert Cray n-ar fi fost prin preajmă, spre a canaliza acest val de entuziasm, bluesul ar fi rămas și pe mai departe în ceață. "Păra grațios pentru blues", au spus unii dintre puriștii genului, referindu-se atât la finețea trăsăturilor lui Cray, cât și la soundul chitarei sale.

Nedreaptă afirmație! Mai întâi, pentru că încearcă să restrângă talentul unui chitarist, înghesându-l doar în sfera emoțională a bluesului. Apoi, pentru că nu pare să țină seama de lirica textelor lui Cray, de vocea lui melodică și de faptul că muzica sa tratează pe larg unele din temele tradiționale ale bluesului. Cariera sa este reprezentată, până acum, de șase albume (ultimul, "Don't Be Afraid Of The Dark", '88, de mare succes), precum și de aparițiile sale alături de Eric Clapton și John Lee Hooker... un alt "beneficiar" al perioadei de revival pe care o cunoaște bluesul.

Nu-i greu de înțeles de ce Hooker "se vinde" atât de bine, mai nou. El e un autentic "old bluesman Mississippi", deși a părăsit acest stat încă din vremea adolescenței. Cu vocea sa hipnotizantă, cu rîfuriile sale uluitoare, cu bătaia ritmică din picior, Hooker păstrează acel sound simplu și sincer, caracteristic vechilor creatori de blues. Cele mai recente albume ale lui Hooker, "The Healer", "Mr. Lucky" (continând și o versiune a celebrei "This is Hip") și "Boom Boom" formează o trilogie de succes, fapt demonstrat și de graba cu care mulți dintre artiștii actuali au acceptat să cânte alături de el, pe aceste albume. Cu peste 500 de piese și cu zece albume la activ, John Lee Hooker rămâne în istoria bluesului ca fiind unul dintre cei mai prolifici reprezentanți ai acestuia.

Și, terminând cu prolificii, să trecem la excentrici. Valul de blues din '80 l-a adus cu sine și l-a așezat într-o postură inedită pe Scream'n' Jay Hawkins. Acesta și-a făcut debutul în film, apărând în pelicula lui Jim Jarmusch, "Mystery Train".

Am spus înedit, nu și neobișnuit. Era firesc ca un bluesman a cărui muzică are o legătură strânsă cu imaginea, cu vizualizarea, să apară, în cele din urmă, într-un film "de-adevărată". O figură cam în genul lui Big Joe Turner (campion de box la "Mănușa de Aur"), Hawkins a alimentat multe din zărelile de scandal ale vremii care conțeau mai mult sau mai puțin stupeficate apariții sale scenice... Antologic rămâne asistentul său în show-uri, un craniu "dependent de tutun", pe nume Henry. În plus, ultimele sale albume sunt execrabile, de neascultat... Ca exemplu, e relevant acel "Constipation Blues". Nu și "I Put A Spell On You", faimosul cântec de dragoste pe care l-a scris după ce a fost părăsit de iubită, reluat ulterior de către mulți din artiștii de renume. În rest... în replică la editarea lui Hawkins pe single, unele posturi de radio au declarat că gemetele sale sunt de-a dreptul "canibalice", cerând cenzuri să-și exercite drepturile. Bineînțeles că asta nu a împiedicat vânzarea discului într-un milion de exemplare!

În timp ce cariera lui Hawkins lua întorsături neașteptate și sinuoase, aceea a lui B.B. King a continuat în linie dreaptă, fără ocolișuri, cuprinzând nenumărate turnee și înregistrări. B.B. King a fost și rămâne un artist exemplar și consecvent. Influența sa asupra chitariștilor ce vin din urmă este copioasă (nouă chitariști din zece cântă ca el). A mirosit întotdeauna unde e roșu de-un hit, lucru demonstrat și de colaborarea sa cu U2, care l-a netezit calea spre inimile publicului alb. O altă lovitură - coverul după "The Thrill Is Gone", în care vocea lui King și Lucille (chitara sa) s-au armonizat extraordinar. Ca admirator al lui King și-a început cariera Buddy Guy, un alt exponent al valului de blues din '80. Fost chitarist de studio la Chess Records, lui Guy i s-a rîv șansa de a cânta într-un spectacol, alături de niște legende ale bluesului, Muddy Waters și Sonny Boy Williamson.

În 1960 i s-a alăturat lui Junior Wells, formând un team ce a rezistat ani întregi fără a aduce, însă, consecrarea vreunui dintre ei. Abia în '80 numele lui Buddy Guy a devenit celebru, odată cu albumul "Damn Right I've Got The Blues".

Nu același lucru i s-a întâmplat și lui Howlin' Wolf, care n-a mai apucat această perioadă de revival a bluesului, murind în '76. Acest reprezentant de marcă al genului a avut însă parte de multe întâlniri și colaborări cu artiști celebri, chiar în perioada în care bluesul se afla încă într-un con de umbră. De exemplu, Wolf a colaborat cu Clapton, cântând împreună una din piesele sale de rezistență, "Little Red Roosters". Înțelegerea a fost limpede: Wolf și-a rotunjit contul la bancă, iar Clapton (cu Charlie Watts și Bill Wyman) și-a arătat în mod public recunoștința față de omul al cărui stil l-a consacrat... nimeni altul, normal, decât Wolf. "Chester Burnett, pe numele său real, Wolf avea reputația unei adevărate mimoze, printre artiști. Era un tip sociabil și cordial, în condiții normale însă, când intra în studio, devenea japos, irascibil, de nesuportat."

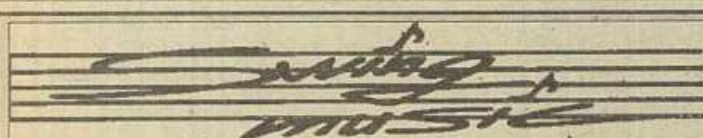
O fi știut, n-o fi știut Clapton de asta, cert e că, la acel jam-session organizat de el, a avut ceva probleme cu Wolf, care a refuzat, la un moment dat, să mai cânte.

În ceea ce-l privește pe Clapton, el dă cu vârf și-n-desat răspuns celor care se întreabă, sceptici, "Care sunt în stare albi să cânte blues?"... El, da.

Nu e-ar fi Clapton și-ați descoperit albi al bluesului... Cântăreții de country (vezi Jimmie Rodgers) și cei de folk (de la Woody Guthrie încolo) au făcut numeroase experimente blues, alături de muzicile cu unele din temele tradiționale ale genului. Clapton și John Mayall au dezvoltat altă ramură a bluesului cu un sound mai aspru, via Chicago, adică Wolf, Muddy Waters și Jimmy Reed. Puriști pot bombăni (în unele enciclopedii, Clapton nu e de găsit pe nicaieri), dar dacă nici Clapton n-a cântat blues, în ultimii 30 de ani, atunci cine a făcut-o?

Întrebări de pus și răspunsuri de dat sunt foarte multe... Pot albi să cânte blues? Cine e cel mai mare chitarist de blues? Ce e bluesul... și ce nu e bluesul? Sunt tot atâtea subiecte de discuție... Și fiindcă, oricum, totul nu e decât un cerc vicios, poate c-ar trebui să ne aducem aminte, în final, de Johnny Winter, albinosul chitarist texan, despre care se spunea: "N-o fi el cel mai bun chitarist de blues, dar, cu siguranță, e cel mai albi!"

Ana Călin
după "The Sunday Times"

WORLD TRADE PLAZA, Bulevardul Expoziției nr. 2, sector 1, București, Telefon 312.93.97, fax 312.45.91.

Apariții noi: Sex & Violins - Rednex, T Appartengo - Ambra, Was Ist Das - Mo Do, The Human League - Octopus, Neverland - The Mission, Collections - Pato Banton ș.a.

POWER PLAY și ROCKA-ROLLĂ vă propun:

LAURIE ANDERSON -

Bright Red - Warner Bros

Brian Eno, Adrian Bellew - iată două nume care asigură o anumită cotă acestui disc. Profesionalism fără compromis. Melodicitate contrapunctată de non-conformism. Tehnică desăvârșită. Voci clare, treabute prin filtrele sintetizatoarelor, cu reverberații galactice, ca-ntr-o coloană sonoră de film SF. De ascultat, fără discuție.

SICK OFF IT ALL - Scratch
The Surface - Atlantic Rec.

Agresivitate, forță, tensiune, lipsă de sentimente - ce poți să aștepti de la unii plictisiți de toți cei care judecă (la) suprafața lucrurilor? Un mesaj torturant din partea unor tipi care n-au timp de subtilități și chițibuși. Ei comunică direct, în limbaj (muzical) actual, ce au de spus. Eficacitate garantată.

LAKE OF TEARS -
Greater Art -
Black Mark Prod.

Un exemplu despre cum protestul unei generații poate ajunge sursă de câștiguri. Dealtul adevărat spune ceva despre condiția deplorabilă a lumii contemporane. Când începe să fie ascultat de mulți oameni, se găsesc imediat isteți să cânte "în maniera" asta, comercializând un mesaj sincer. Death melodios! Heavy metal la țambal!

KILLING JOKE - Pandemonium
- Butterfly Rec.

Sinteză a curentelor rock actuale, acest album sfidează orice încercare de clasificare. Muzică bună, pur și simplu! O bucurie să ascuți, o încântare să descifrezi aluziile mi(s)ice, prezente în ilustrații și texte. Un gust al paradoxului (Mathematics Of Chaos), susținut de o cultură muzicală solidă, afirmată la nivelul orchestrației. O dinamică nelipsită de reflexe meditative, semn al maturității și forței. Încă o dată: un album excelent, fără urmă de șabloane.

Aceste casete pot fi procurate prin POWERPLAY - Timișoara - CP 709-OP 8 - cod 1900.

Caseta prin poșta!
Peste 1500 albume.
Catalog Colecții, Relații la:
C.P. 1 - 651 București
Tel./Fax: 01-312.73.56

TANGO MUSIC INTERNATIONAL,
PRIN SC PARTNER SRL,
vă oferă:

Casete audio înregistrate, sigilate, peste 500 titluri din toate genurile, de cea mai bună calitate, la prețuri deosebit de avantajoase.
Pentru relații suplimentare, privind oferta noastră, vă rugăm să ne contactați la tel/fax (048) 644361

CONCURS TANGO nr. 2

1. Din Public Enemy fac parte Flavor Flav, Profesor Griff, Doggy Dogg, Terminator X și Chuck D. Cineva e în plus. Cine?
2. Peter Hammill a cântat la pian, chitară și vocal într-o trupă care azi nu mai există.

Variante de răspuns:

- a. Renaissance
- b. Van Der Graaf Generator
- c. Ten Years After

B.B. KING -

Live in Bonn, 1994

WDR, 100 min.

Bluesul este muzica oamenilor a căror unică suferință este aceea de a trăi. Așa îți vine să proclami când vezi un om de 69 de ani care susține un concert de aproape două ore, fără să dea semne de oboseală. Cum să nu-l învidiezi, când ești lovit de-o răceală, de-o sciatică sau altă boală neplăcută, agasantă?

Aproape că n-ai ce să mai scrii despre cel ale cărui viață și carieră se confundă cu evoluția bluesului în ultimii 50 de ani. Fără să-și trădeze crezul artistic, B.B. King a știut să-și "vândă" bine produsul artei sale. Nu mă refer la tirajul discurilor, ci la faptul că, indiferent de modă, el a avut totdeauna un box-office descurajant pentru amatorii de sușanele, ca să vorbesc pe-ntelesul "organizatorilor" autohtoni. M-am oprit la acest aspect, deoarece concertul de a Bonn a fost garantat, pe lângă obișnuitele sponsorizări ale firmelor cu bani, de însuși ambasadorul american în Germania. Acest gir moral, ca să zic așa, pare un mof când e vorba de bani. Dar când în joc este prestigiul, marii artiști știu să treacă peste interesele materiale.

Concertul s-a ținut pe 25.03.1994, la Beethovenhalle. Doi saxofoniști, un trompetist (umflat ca un hipopotam), un basist, un chitarist, un organist, un tobar, un percuționist alcătuiesc ansamblul pe care B.B. King îl dirijează cu umor și eleganță, toți realizând un spectacol de clasă, "bătrânesc", sincer, fără "cărige" sau lungimi inutile. Disfuncționalitatea întâmplătoare a vreunui difuzor sau microfon face farmecul unei prestații muzicale, motivată în primul rând de plăcerea de a cânta.

Plăcere arată bătrânul maestrul, care își amintește cum a probat ce știe în fața producătorului, în urmă cu patruzeci și ceva de ani. Virtuozitatea lui B.B. King în a cânta diverse genuri de muzică din Mississippi - country, church-music sau blues - seamănă uluitor cu o înregistrare editată acum vreo zece ani de Institutul de Etnografie și Folclor, unde lautarul Mitică Burcea de pe Vlașca imită, în 1951, câteva hore specifice popoarelor vecine. Este aici un punct comun muzicii populare românești și americane, de la care se poate scrie un studiu doct.

M.V. Pop

Floare Albastră/Quo Vadis (Split LP/Electrecord/1995)

A: Floare Albastră "Coming Out Of The Maze": "Path To Initiation/Joy's Truck Driver (Instr)/Home At Dracula/Coming Out Of The Maze/"Bosnia" - Peace Project"

Mă îndoiesc că băieții aceștia au prea mulți concurenți în domeniul lor: power metalul progresiv. Iată un cvintet care, după ani de zile de experimente întinse până la jazz rock, a revenit la o muzică vocal-instrumentală dinamică, foarte amănunțit lucrată, puțin bombastică, dar foarte atrăgătoare. Cele 17 minute ale acestui ambițios split sunt suficiente pentru a ne transporta într-un univers manowarian ("Path To Initiation"), intersectat cu clișee de jazz rock metallic ("Joy's Truck Driver"), un spațiu foarte thrash, străbătut de amintirea vampirului vrăjitor ("Home At Dracula") sau de izvoarele power și heavy ("Coming Out Of The Maze"), pentru a ne lăsa să medităm în timpouri progresive și extraordinar de melodice la soarta păcii din Europa finalului de secol XX ("Bosnia" - Peace Project). Revenind la piesa de final, voi menționa că rareori chitara solo s-a combinat vreodată atât de bine cu trompeta și cu ritmul de marș. O veritabilă bijuterie, într-un disc de invidiat.

B: Quo Vadis: "Blind Shadow/Dusty Road Blues/Strange Affair"

Impușcă-te, Gomboși! Și doar de câte ori nu ți-am spus: ce-are a face gustul personal cu ceea ce se întâmplă în realitate pe un disc sau pe o casetă. Știu, știu - o să spună publicul din tine - multe s-au schimbat în muzică în ultimii 20 de ani. Da, tate, asta-i muzica din '68-70 cântată cu sculele lui '90. Și ce are a face?, ar zice vocea rațiunii. De ce numai death, doom atmosferic, de ce indus, de ce black metal de avangardă toată ziua și, de ce nu, și rhythm'n'blues, hard rock și slow? Păi, asta-i problema? Faptul că băieții ăștia au feeling de-ți ia mințile, sunt buni instrumentiști și cântă cu "bulan" nu-ți spune nimic? Și apoi, dacă ți place AC/DC și suporti din când în când Aerosmith de ce să nu îngurigezi din când în când și o doză de diazepam Quo Vadis? Măcar așa, pentru calmarea sistemului neuro-vegetativ, dacă nu pentru altceva. Căci poți să-mi spui ce vrei - o să continue piticul interior - dar numai că băieții nu au talent cu carul nu poți zice. În caz contrar, ești un egoist, așa că nu-ți pot recomanda decât ruleta rusească. Cinci locașuri goale în rezervorul pistolului și dacă în loc de cartuș vei nimeri "Dusty Road Blues" atunci zău c-ai scăpat ieftin!

VOLTAJ '88 - "Sweet Angel Child" (Electrecord/1995)

A: "Get It On/Heaven Tonight/Sweet Angel Child/Going Crazy"
B: "I Would Love/Don't Need To Cry/One Of These Days/N.T.T."

Vă spun clar: mie-mi place trupa de hard a lui Manole, chiar de se cheamă Voltaj '88. Și toate ar fi bune și frumoase (și devreme ca să-mi prind și eu amica o dată disponibilă pe superbul slow "Sweet Angel Child") dacă n-ar fi iritantul început din "Going Crazy", amintind flagrant în prima parte de celebrul Free "All Right Now". Și zău că-i mare păcat, deoarece refrenul e cât se poate de agățător, piesa, în general, e un hit potențial și ar completa degeaba compilația "compozițiilor" Cinderella, cântate de Compact B și a riffurilor Judas Priest, agățate din greșeală de Insul de acum câțiva ani. Da! noi suntem în '95, nici n-am ascultat trupa aia de prin '72 și apoi e imposibil ca numai cu 7 note combinațiile de pe portativ să nu se repete. Așa că mă debarasez de suspiciuni și întorc caseta pe fața B. Și iar e viața frumoasă! (G.G.)

Episodul I - 1961-1965 (partea a II-a)

Începând cu anul 1964, o nouă tentativă a apărut pentru cei care făceau parte dintr-o "formație vocal-instrumentală". Posibilitatea de a petrece o vară întreagă pe litoral, cântând la unul dintre restaurantele din Mamaia sau Eforie. Ceva din Ministerul Tunsului s-a gândit că ar fi bine dacă pe lângă porția obligatorie de muzică populară românească le-am oferit turiștilor străini și puțină muzică rock sau "beat" așa că, toți șefii de restaurante au plecat în căutarea formațiilor respective. Acest fenomen, care astăzi pare degradat pentru un rocker adevărat, a făcut mult bine rockului românesc din acel moment. În primul rând, muzicienii aveau pentru prima dată posibilitatea să repete și să cânte împreună o vară întreagă, de aici rezultând acumulări cantitative și calitative importante. În plus, faptul că o mare parte dintre tinerii erau veniți din occident ofereau posibilitatea schimbării din mers a repertoriului în funcție de reacția acestora. Și mai erau și fetele acelea blonde, cu picioare lungi, venite din Peninsula Scandinavică, care făceau ca vara să treacă mult mai plăcut și-ți trimiteau și ultimele noutăți muzicale sau școlile dorite.

Dar vara nu ținea prea mult, așa că odată revenit acasă trebuia să te trezești din visare. Ajuns aici aflai că nu ai voie să cânti într-o limbă străină dacă dorești să apari în vreun concert, ci numai în românește. Te apucai să faci texte în limba română, dar acestea "sunau ca dracu" (după cum se exprima cineva prin '89), așa că lui Dorin Liviu Zaharia, apoi și altora, i-a venit ideea unor texte... fonetice în care nu prea conta ce spuneai, important fiind ca fraza să semene cât mai mult cu cea din limba engleză. În acest fel puteai să cânti liniștit în limba engleză, tot nu se înțelegea prea bine ce spuneai, iar când te-nțereba cineva de seninătate îl arăta cu seninătate textul românesc.

Cu timpul s-a pus și problema "creației". Începuseră să se organizeze diferite concursuri școlare sau studențești și pentru a avea libertatea de a repeta într-un club era obligatoriu să reprezinti clubul respectiv la concursurile respective. Așa au apărut primele... compoziții. La început se crease o adevărată modă a prelucrării unor melodii populare. Dădea destul de bine la publicul care nu era familiarizat cu ce se cânta pe dincolo și în plus aveau și noi posibilitatea să vorbim despre "curentul pop românesc". Radioul și televiziunea au... mușcat imediat din momeală și formații precum Sincron, Sideral, Phoenix, Roșu și Negru, Entuziaștii, Sfinx, Olimpic '64 sau Coral au început să apară destul de frecvent în programe. Problemele au apărut în momentul în care anumite formații au dorit să-și înregistreze și alte compoziții proprii cu anumite versuri care nu prea respectau indicațiile primite. "De ce nu cântați voi pe versurile clasice?" Ce vă trebuia versuri proprii? - erau adesea apostrofate cei care încercau să-și impună propriile creații. Unii au cedat, și sunt de înțeles pentru că fascinația de a deveni vedetă era mult prea mare, dar, spre cinstea lor, mulți au refuzat acest compromis, riscând suspendările de rigoare. Acesta este momentul autoexilării multor formații rock românești în cluburile studențești, singurul loc unde se puteau exprima așa cum doreau. Devin celebre cluburile bucureștene Proteasa, 303 (Institutul Politehnic), Vox (Facultatea de Medicină) și Iorga (ASE) sau Meca și Vega în Timișoara, locuri unde tinerii umpleau până la refuz micuțele săli pentru a urmări concertele rock. Și cum milițienii nu prea aveau acces în cluburile respective, așteptau la intrare, cu multă răbdare, sfârșitul concertului pentru a te-nțereba politicos: "De ce porți bă malagambistule chică și pantaloni străni? Ia hai cu noi la cântă să văd dacă-ți mai arde de bătaia!" Dar adevărata... vânătoare de pletosi, blugi și "minijupiste" a început ceva mai târziu (prin 1968) și ne vom referi la ea în episodul viitor.

PAGINI DIN ISTORIA ROCKULUI ROMÂNESC 1960-1965

SIDERAL - o legendă a rockului nostru

Puține trupe beneficiază de misterul care înconjoară activitatea formației Sideral. Exceptând un scurt portret publicat în Almanahul Flacăra din 1970, nu am reușit să găsim nici o referință la grupul Sideral. Publicațiile anilor '60 aveau probleme mult mai "serioase" de dezbătut decât să prezinte activitatea unei "formații vocal-instrumentale". Era mult mai importantă problema adăncirii arăturii și distanței dintre rânduri la cultura porumbului, cum au reușit stahanoviștii brigăzii de tineret de la Combinatul siderurgic Hunedoara să-și depășească normele cu 324% sau cea a infierării, de către tineretul român, a "agresiunii imperialiste" împotriva poporului frate cubanez. Nici măcar "Disco Ghid - Rock"-ul Danieli Caraman Fotea, lucrare singulară în peisajul publicistic românesc, nu a putut să se refere la grupul Sideral, deoarece băieții "fugiseră" din țară. Formația nu a înregistrat nici un disc Electrecord și nici o piesă la Radio. Singurele piese înregistrate se află pe coloana sonoră a filmului "Ultima noapte a copilăriei".

Și totuși, la mijlocul anilor '60, Sideral se bucura cam de aceeași popularitate cu Sincron. Aceiași fani entuziaști, aceleași concerte electrizante, aceeași activitate de pionierat dusă într-o societate ostilă, cu mijloace tehnice precare, dar cu multă risipă de energie și talent.

Ideea înființării formației Sideral apare în iarna anului 1964, când Mugur Winkler, chitarist și solist vocal, împreună cu Idu Barbu - orgă, Adrian Paris - bas, Norhadian Edmond - baterie și Radu Marinescu - chitară/voce, toți elevi de liceu, încep să repete și apoi să cânte la seratele dansante ale casei de cultură din strada Zalomit. În aprilie 1965 se alătură formației și Mircea Drăgan - orgă, student la Conservator.

Primul contract profesionist este încheiat în iulie 1965, când vor activa timp de o lună pe o terasă de vară din Târgu

Jiu. În toamna aceluiași an, Adrian Paris, care intră la medicină și se dedică studiului, precum și "tobarul" sunt înlocuiți de Dumitru Tunsou și respectiv Ștefan Mihăescu. Încep repetiții serioase la clubul Medicinici de lângă terasa Oteteleșanu, punctate de apariții săptămânale la seratele dansante. Tot atunci, "apare" încă un chitarist, Vlad Gabrielescu.

Regizorul Savel Stoiopol utilizează mai multe piese Sideral în coloana sonoră a filmului "Ultima noapte a copilăriei" și-l angajează pe Dumitru Tunsou în rolul principal al filmului. Așa se "năște" Liviu Tudan, "Mitică" păstrând după încheierea filmărilor numele eroului interpretat în film. Pe perioada filmărilor locul său din trupă este preluat de Cornel Ionescu, care cânta la chitară, muzicuță, clape și... chitară bas, alternativ cu Mircea Drăgan.

Odată cu venirea primăverii 1966, va începe un lung șir de concerte la Teatrul de vară "23 August" și Sideral va cânta într-un spectacol la Sala Palatului. Repertoriul cuprindea pe lângă piese Beatles, Rolling Stones, Monkees sau Who și piese proprii compuse de Liviu Tudan: "Mândruliță din Banat", "Archeopteryx", "Lacul" etc., care dădeau un "sound" total original grupului Sideral. Varianta românească a piesei "Walking The Dog", ... "Venii cu noi să dăm în câine cu-n pietroi", devine un cântec manifest al trupei Sideral.

Timp de câteva luni Mugur Winkler își pregătește bacalaureatul și admiterea la facultate, fiind înlocuit cu Dan Lecca. În vara anului 1966 Sideral cântă la Mamaia, pe terasa restaurantului Miorita, lucru care se va repeta în vara anilor '67 și '68.

Din toamna anului 1966 începe colaborarea cu Teatrul Constantin Tănase, grupul Sideral înlocuind formația

7 iulie 1965 - Tg. Jiu

Sincron în spectacolul "Scandal la Boema", până în iunie 1967. Tot atunci are loc debutul radio în prima ediție a emisiunii Metronom, realizată de Cornel Chiriac, și pe 7 iulie, debutul TV într-o emisiune "Cu mască și fără mască".

"Sedul" trupei se mută la Casa de cultură Mihai Eminescu. În anii 1967-68, care vor reprezenta și perioada de apogeu a trupei, cu multe concerte și turnee în țară, va apărea în multe emisiuni TV.

Toamna anului 1968 duce la dezmembrarea trupei. Pe rând, Mircea Drăgan pleacă la Mondial, urmat curând de Vlad Gabrielescu, și de Liviu Tudan, care devine membru de bază al formației Roșu și Negru.

Mugur Winkler, împreună cu Ștefan Mihăescu și Andy Valente (orgă), reface grupul sub numele de Sideral Modal Quartet, participând la o selecție pentru un turneu în Elveția. Sub acest nume are o apariție lipsită de glorie la primul Festival Club A. Sideral Modal Quartet obține contractul cu Elveția și dispune pentru totdeauna din peisajul rockului românesc. Așa începe legenda... În lipsa înregistrărilor, mulți își amintesc despre "Archeopteryx" ca de o adevărată piatră de hotar a rockului românesc, dar aproape nimeni nu o mai poate fredona. Poate doar Liviu Tudan, dacă-l vom găsi într-o zi bună.

Mircea Drăgan este bucureștean "get beget". S-a născut la 20 mai 1945 și a copilărit în cartierul Căminului Bineînțeles. În aceste condiții a fost atras irezistibil de... stadionul Dinamo. În 1959 devine sportiv de performanță la "Tânărul dinamovist", practicând cu mult succes ciclismul. Dar marea sa pasiune rămânea muzica. Devine student al Conservatorului "Ciprian Porumbescu", clasa pian, iar începând cu anul 1965 activează în trei trupe legendare ale rockului românesc: Sideral (1965-68), Mondial (1968-71) și Romanticii (după 1971). Pianist și organist extrem de talentat, Mircea s-a impus prin compozițiile și aranjamentele sale orchestrale, prin ideile de show muzical, precum și prin talentul organizatoric înnașcut.

În magazinul său, "Drăgan Music", aflat pe Calea Moșilor, a fost extrem de încântat să-și amintească de anii tineretii sale muzicale. Pentru început, am discutat doar despre perioada Sideral, dar... vom relua dialogul la "momentele" Mondial și Romanticii.

Rep.: Care a fost momentul întâlnirii tale cu formația Sideral?

M.D.: În ultima perioadă a activității mele de sportiv m-am gândit ce-o să fac mai departe, și atunci... m-am îndreptat spre muzică. Cântam la pian de plăcere ceea ce auzeam pe la radio. La un moment dat, mergând pe strada Zalomit, am auzit dintr-un bec sunete de chitară electrică. Și normal că am intrat să văd despre ce este vorba. Am găsit niște băieți tineri care repetau. Nu mi-am întrebat cine sunt, nici eu

"O FORMAȚIE DE TINERI CARE CÂNTA PENTRU TINERI"

pe ei, dar la un moment dat, când repetau o piesă pe care-o știam și lucrurile nu sunau chiar așa cum trebuia, i-am întrebat dacă-mi dau voie să-i ajut. Și așa am ajuns să cântăm împreună. După două luni, când am terminat cu armata, am încheiat-o și cu activitatea sportivă și împreună cu un vecin, Idu Barbu, mergeam la repetiții, iar în iulie 1965 am avut primul contract de artist profesionist, cântând timp de o lună la o grădină de vară din Tg. Jiu.

Rep.: Te rog să-mi menționezi componența trupei Sideral din acel moment și care au fost etapele afirmării acesteia?

M.D.: Eram împreună cu Mugur Winkler, Adrian Paris, astăzi un medic de prestigiu, și un baterist armean al cărui nume nu mi-l amintesc, el plecând de mult în SUA. Reveniți în București, am luat lucrurile în serios și am încercat să fim mult mai organizați. Au venit în trupă doi muzicieni talentați, Liviu Tudan și Fane Mihăescu. Am cântat la multe seri de dans, ne-am pregătit un repertoriu adecvat, care cuprindea pe lângă piese Beatles, Kinks, Monkees și Who și o serie de piese proprii. Liviu era cel care compunea piesele, iar eu mă ocupam și de organizare, astfel că, în primăvara lui 1966, cântam deja la Sala Palatului. Apoi, în octombrie, am început colaborarea cu Teatrul Constantin Tănase. Sincron tocmai renunțase, nu se știe din ce motive, așa că până în luna iunie 1967 am cântat noi în spectacolul "Scandal la Boema". Primul nostru "hit" a fost "Mândruliță din Banat", urmat de "Archeopteryx" și "Lacul". Am debutat la televiziune pe 7 iulie 1967, într-o emisiune "Cu mască și fără mască". S-a cântat "live". Liviu s-a curentat, a pus mâna pe microfon și pe stație. Mugur a sărit să-l ajute și s-a curentat și el. Iți dai seama ce-a ieșit pentru că asta se transmitea în toată țara. În prima emisiune "Metronom" realizată la radio de Cornel Chiriac am debutat și noi. Am avut mai multe sedii. Mai întâi am activat la clubul Facultății de Medicină, apoi la Casa de cultură Mihai Eminescu și pentru scurt timp într-o anexă a Ministerului Industriei Ușoare, unde lucra mama, care ne-a făcut rost de o sală de repetiții. Acolo ne-a vizitat dl regizor Savel Stoiopol, astăzi director al Cinematecii, care ne-a întrebat dacă nu vrem să jucăm într-un film, iar pe Liviu îl dorea pentru rolul principal. Așa s-a născut filmul "Ultima noapte a copilăriei".

Rep.: Cum primea publicul anilor '60 muzica voastră?

M.D.: Publicul văzuse deja filmul "Tinerii" care bulversase tineretul nostru, ce făcea pentru prima dată cunoștință cu un alt mod de viață. Din acest motiv, toate formațiile înființate în acei ani au fost extrem de bine primite. Entuziasmul publicului ni s-a transmis și nouă, așa că niciodată nu ne gândeam la banii pe care-i obțineam pentru un concert ci, în primul rând, doream ca ceea ce cântăm să corespundă gusturilor fanilor noștri. Din păcate acest lucru nu se întâmplă și cu formațiile de astăzi, care se gândesc în primul rând la ceea ce vor câștiga. De altfel, și munca parca era alta. Noi nu aveam posibilitatea să găsim partiturile sau versurile cântecelor așa încât piesele erau înregistrate pe bandă și apoi ascultate până reușeam să extragem fiecare notă. Trebuia muncit extrem de mult, dar asta a fost într-un fel școala noastră.

Instrumentele erau extrem de rare așa că pentru început le-am confecționat noi, mai târziu, am dorit să ne cumpărăm instrumente din străinătate. Adunam ban cu ban și când pleca tatăl vreunui prieten

"afară" ne rugam de el să ne aducă câte un instrument. Primul nostru amplificator adevărat de 30W a reprezentat un entuziasm general pentru membrii trupei, asemănător cu cel descris de Nicu Covaci în cartea sa, în episodul în care vorbește despre primirea amplificatorului "Selmer".

Rep.: Vreau să te-nțereb dacă ai cântat pe litoral și ce-au reprezentat pentru voi cântările de acolo?

M.D.: Am fost pe litoral în fiecare vară: '66, '67, '68. Marea majoritate a formațiilor din acei ani mergeau pe litoral, deoarece acesta oferea posibilitatea petrecerii unei vacanțe gratuite de trei-patru luni și cum toți eram elevi sau studenți îți dai seama ce bucurie era pentru noi. Pe lângă aceasta mai apărea avantajul cântărilor. Aveam trei concerte pe săptămână, ceea ce ducea la rodarea repertoriului și creșterea valorii trupei. Cântam la "Miorita" în Mamaia și programul începea la ora zece seara, când terasa era arhiplină. Show-ul nostru ținea toată noaptea și avea elemente... surpriză. Eu mă băgam sub orgă și cântam de acolo. Mugur îl lua în spate pe Liviu, care făcea un solo de bas, Fane bătea în-frapiere și la momentul culminant Liviu lovea cu piciorul un scaun care se rupea în bucăți. Iți dai seama ce ieșea. Delir total. Pe atunci litoralul nu devenise încă al sindicalistilor, așa că veneau mulți străini care se simțeau foarte bine alături de noi. După câteva zile ne cheamă șeful de unitate care ne spune că el nu are decât 150 de scaune în inventar și dacă noi rupem câte-un scaun în fiecare zi ni-l va imputa. Abia atunci i-am explicat că rupeam de fapt de fiecare dată același scaun pe care apoi îl reconstituim. Bani câștigați, 50 de lei pe seară, îi adunam pentru a putea să ne cumpărăm instrumente, care costau o grămadă de bani. Ca să nu se-nțeleagă greșit trebuie spus că nu aveam program special de "cărciumă", ci cântam exact ca-ntr-un concert, inclusiv piesele noastre care erau totdeauna bine primite. De altfel, în perioada aceea, repertoriul și activitatea erau condițiile noastre de existență. Eram multe trupe care se desfaceau rapid tocmai din cauza lipsei de activitate. Dacă țineai la personalitatea ta de artist trebuia să faci ceva, așa că noi cântam peste tot indiferent dacă era bal, serată, concert sau turneu și toate aceste "cântări" le abordam cu aceeași seriozitate. Formația Sideral a fost o trupă alcătuită din tineri și care cânta exclusiv pentru tineri. Pentru că cealaltă generație nu a primit cu brațele deschise aceste formații de "chitare electrice", impropriu spus, pentru că noi aveam și orgă, am avut la un moment dat și suflători.

Rep.: Știu că majoritatea grupurilor care au cântat în acea perioadă au avut probleme cu autoritățile. În ce au constat problemele formației Sideral?

M.D.: Îmi amintesc că în timpul filmărilor pentru "Ultima noapte a copilăriei", Liviu, care avea ceva mai mulți bani ca acum, a venit tuns și cu pantalonii tăiați. Probleme erau aceleași pentru toate formațiile. Nu aveai voie să cânti anumite melodii, nu puteai să dansezi rock, cha-cha sau twist. Apăruseră articole în presă care spuneau că dacă dansezi rock, acesta afectează iremediabil genunchii. Când aveam câte-un concert la vreun club se puneau în aceeași zi altă activitate pentru a evita prezența băieților allora zgomotoși cu chitarele electrice.

Rep.: De ce nu ai înregistrat nici un disc și nu s-au păstrat înregistrări radio cu grupul Sideral?

M.D.: La radio am înregistrat destul

de puțin, noi apărând destul de mult în spectacole de televiziune. Am fost prima formație care a apărut într-o emisiune TV "live", în curtea liceului din Floresca. Muzica filmului am înregistrat-o în studiourile Electrecord, fiind preluată și de radio. Probabil că Electrecordul nu a avut încredere în noi, altfel nu reușeam să-mi explic de ce nu a apărut măcar un disc single cu piesele noastre. Oricum eu consider că meritam la fel de mult, ca Entuziaștii, Coral sau Sincron, să avem discul nostru.

Rep.: Ce s-a întâmplat în 1968? De ce s-a spart trupa și s-a transformat în Sideral Modal Quartet?

M.D.: În vara lui '68 am avut o restanță la Conservator. Am venit la sfârșitul lui iulie în București ca să mă pregătesc. Mi-am zis că nu mi-ar strica puțin distracție așa că am trecut pe la 303. Acolo cântau în fiecare seară două formații: Mondial și Romanticii. În seara în care m-am dus eu acolo băieții de la Mondial rămăseseră fără organist, plecaseră Romeo Vanica și apoi Horia Bădoi așa că m-au rugat să cânt cu ei în seara aceea. Am cântat mai mult timp cu ei până când lucrurile au evoluat mai serios luând o altă întorsătură. În toamnă, revenit de la mare, Mugur a făcut reorganizarea trupei. A dat un concurs și așa a apărut Sideral Modal Quartet, formație cu care s-a prezentat la o vizionare pentru un turneu în Elveția și cu care a participat la primul Festival Club A. Eu am rămas la Mondial. Tudan s-a dus la Roșu și Negru. Mugur Winkler a plecat cu noua trupă în Elveția și nu s-a mai întors. Am aflat că a fost prin țară anul trecut, dar nu ne-am văzut.

Rep.: Ce părere aveți despre celelalte trupe care existau în acel moment? Considerați că rockul românesc de atunci era cât de cât competitiv sau se limita la imitarea trupelor occidentale?

M.D.: Noi nu știam prea multe lucruri despre rockul străin decât ceea ce reușeam să ascultăm pe apucate, întotdeauna frânturi. Din acest motiv, ceea ce făceam noi, Olimpic '64, Sincron, Mondial, Roșu și Negru, avea un specific al nostru. Fiecare trupă o apucase pe un drum propriu, cât mai diferit de al celorlalte, acest lucru fiind extraordinar pentru activitatea de pionierat. Formațiile de mai sus s-au afirmat în primul rând datorită pieselor proprii, având în acel moment sentimentul că ceea ce compun este cea mai bună muzică de pe lume. Noi nu doream explicit să creăm un curent rock românesc, dar l-am creat. Noi am făcut atunci ce-am putut, așa cum am înțeles noi că ar fi mai bine.

Rep.: Ce modificări s-au produs în formație în perioada 1965-68?

M.D.: A fost un moment, în 1966, în care Mugur se pregătea pentru bacalaureat, astfel că a fost înlocuit de Dan Lecca. Mugur a revenit după examene. Tot în 1966 a mai venit în trupă Vlad Gabrielescu. În perioada în care Liviu Tudan participa la filmări, a fost înlocuit de Cornel Ionescu. El, împreună cu mine, învățasem repertoriul la bas și cântam cu schimb. Jumătate din piese le învățasem eu și jumătate el.

Te aștept să discutăm și despre Mondial și Romanticii. Acolo sunt multe lucruri de povestit.

La doi ani după reîntâlnirea cu colegii de la Mondial, GABRIEL DRĂGAN A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ

Duminică la ora 14.00, tocmai căutam fotografii pentru pagina consacrată rockului românesc. Aveam în mână imaginea lui Gabi, realizată la emisiunea Vineri Noaptea în Direct (imediat după lansarea albumului Mondial). Sună telefonul și Romeo Vanica îmi dă știrea de necrezut! Nu am alte cuvinte. Doar îmi vin în minte "Romanță fără ecou", "Atât de fragedă", "Primăvara"... L-am anunțat și pe Mișu Cernea. Nici el n-a crezut. O persoană de excepție a dispărut, dar noi, colegii lui de generație, nu credem că poate fi adevărat. Nici voi, cei tineri, să nu luați în serios aceste rânduri. Ascultați melodiile pe care le-a cântat cu atâta suflet și vă veți convinge că este imposibil ca un asemenea om să fi dispărut.

Andrei Partoș

"SUNTEM VOLTAJ, UN ATELAJ"

În vara anului 1982 relațiile dintre Adrian Ilie și Nuțu Olteanu, ambii chitariști în formația Iris, deveniseră extrem de încordate. Adi, care dusesse greul trupei timp de aproape trei ani și compusesse majoritatea pieselor din acea perioadă, nu admitea pretențiile de "membri fondatori" cu care reveniseră în trupă Nuțu și Nelu Dumitrescu. Buba s-a spart în timpul turneului de vară al Căminului Flacăra când Adi începe să repete cu alți băieți: Dan Cimpoeu - chitară, Horațiu Rad - bas, Nicky Dinescu - tobe și Iris-ul Cristi Minculescu - voce. Timp de două luni s-a repetat câte zece ore pe zi, pregătindu-se un nou repertoriu. Ideea numelui trupei s-a "născut" într-o seară de august, în camera mea. Adi dorea ca numele trupei să aibă ceva din AC-DC și în plus să fie ușor de scandat. Ne-am apucat să căutăm prin dicționare și din cele zece-douăsprezece nume pe care le reținusem au "răsărit" Abataj și Volt reunite apoi în... VOLTAJ. Debutul formației a fost fulminant. Căminul Flacăra și-a început turneul de toamnă la Cercul de stat din București și încă din primul spectacol Voltaj a reușit să-i depășească în popularitate pe Iris. Două dintrile noile piese compuse de Adi Ilie, "Nori de hârtie" și "Voltaj", devin instantaneu hituri. S-a născut astfel un spirit sugerat de refrenul din titlul articolului: unitate sufletească și de idei, insubordonare, dorință de libertate. După un timp, Dan și Horațiu pleacă la Florian din Transilvania, fiind înlocuiți cu Gabi Nacu - chitară și Doru Borobea - bas. Apoi trupa se "sparge". Ilie a plecat la Compania de Sunet și Cristi s-a reîntors la Iris. Singurul rămas din formula inițială, Nicky, își găsește alți parteneri continuând să păstreze numele de Voltaj. Este momentul în care se perindă prin trupe foarte multe nume. Adi Ilie revine la un moment dat, alături de Amedeo Bolohol, Doru Borobea, Nicky Dinescu și solistul vocal Cristian Ilie. Nemulțumit de prestația trupei, se retrage după un timp, împreună cu Nicky, înființând grupul Incognito. Deși din trupă nu mai făcea parte nici un membru fondator, totuși numele Voltaj este păstrat, ba, mai mult, prin 1989 evolua pe litoral, în același timp, trei formații cu numele de Voltaj. Culmea este că toți se simteau îndreptățiți să poarte aceste nume deși nu aveau nici o legătură cu formula inițială. Scandalul... numelor este destul de vechi la noi. Cel mai în vârstă își amintesc de trupa feminină Venus care s-a "spart" în Venus L. și Venus N. Au mai existat și alte cazuri, în care la terminarea studiilor fiecare membru al unei formații își înființa trupe cu același nume în localitatea unde era repartizat. Asta ca să nu mai amintim de cazul deja celebru, Compact. Interesant este că aceste scandaluri sunt tipic balcanice, neavând similitudini la numele mari. Ritchie Blackmore și Ian Gillan când au plecat de la Deep Purple nu au creat Deep Purple B. și G. ci, Rainbow și Ian Gillan Band. Nici Peter Gabriel nu a înființat Genesis G, ca să nu mai spun că nu am auzit de Beatles P. sau J., ci de Wings și de John Lennon & Plastic Ono Band. Și gândiți-vă că acolo un turneu cu vechiul nume putea să-ți aducă zeci de milioane de dolari. Dar la noi care să fie oare miza? Câți dintre spectatori de astăzi știu ceva despre formația Voltaj? Vechii fani ai trupei s-au lăsat de mulțor de rock, apucându-se de afaceri și dacă ar fi să adunăm toți spectatorii care au fost la show-urile Voltaj aceștia cred că nu ar depăși douăzeci de mii. Și atunci, la ce-ți folosește vechiul nume? Nu aș fi scris aceste rânduri dacă imediat după conferința de presă de lansare a albumului Voltaj '88 nu aș fi fost abordat de chitaristul Cristi Luca, care mi-a spus că este și el membru al unei formații... Voltaj, care chiar va scoate un album peste cel mult o lună-două. În aceste condiții care mai era legitimitatea lui Manuel Savu și a colegilor săi? Cronologic, Cristi avea dreptate pentru că el a făcut parte din trupă cu mult înaintea lui Manuel. Și totuși cred că adevărul era pe undeva pe la mijloc. Așa cum spunea Manuel, optând pentru numele Voltaj '88 el s-a gândit în primul rând la reluarea "spiritului" Voltaj. Deci oricine dorește poate revendica numele Voltaj. Important este ca materialul muzical să fie de calitate, așa că-l așteptăm cu interes.

Nelu Stratone

Să cântăm cu sens

VOLTAJ '88

SWEET ANGEL CHILD

(VOLTAJ '88)

Music: MANUEL SAVU
Lyrics: BERTI BARBERA

The way you talk to me
Makes me forget the bad things
that used to be
The way you are, I understand
I'm happy just holding your
hand

Never, never think about
treatin' you bad
'cause you're an angel, the best
thing I've ever had
All that I have, and all I hear
I'm happy the moment you're
near

Refrain

I see, I see you can come along
You're taking the right from
wrong
For you I have nothing to hide
Stay by my side, my sweet
angel child

And fly to you
I see, I see you can come to me
It's love that can make me free
For you I have nothing to hide
Stay by my side, my sweet
angel child

All that I want is being a part of
you
I give you my heart, my eyes
and my feelings too
I know you're mine, please stay
above

I'm happy and so much in love
(Refrain guitar solo)

I see, I see you can come to me
It's love that can make me free
I wish I have wings like you do
And fly to you
I see, I see you can come along
You're taking the right from
wrong
For you I have nothing to hide
Stay by my side, my sweet
angel child

DE TOATE DE TOATE DE TOATE DE TOATE

Bob Dylan

◆ New Musical Express (25.03). În topul de singles pe primele locuri se află 1. Julia Says - Wet Wet Wet, 2. Turn On Turn In Cop Out - Freak Power, 3. Think Twice - Celine Dion, 4. Don't Stop - Outthere Brothers, 5. Push The Feeling On 95 - Nightcrawlers, 6. Don't Give Me Your Life - Alex Party, 7. Love Can Build A Bridge - Cher, Chrissie Hynde, Neneh Cherry, Eric Clapton, 8. The Bomb! (These Sounds Fall) - Kenny Dope presents Buckethead, 9. Axel F/Keep Pushin - Clock, 10. Whoops Now/What'll I Do - Janet Jackson. Pe locul 17 a intrat direct Rednex cu Old Pop In An Oak, iar pe 24 Duran Duran cu Perfect Day. La albume, deși a primit nota zero din partea criticii, Annie Lennox cu Medusa e în frunte, urmată de Elastica (intrare directă), Celine Dion, Bruce Springsteen și Faith No More (King For A Day... Fool For A Lifetime). Întră din prima în Top 20, Radiohead cu The Bends, Stevie Wonder cu Conversation Peace și Janet Jackson cu un album de remixe. ◆ Neil Young s-ar putea să participe la un concert în Vietnam (iunie) prin care se vor comemora cei 20 de ani de la terminarea războiului. De asemenea, concertul va fi dedicat și zărilor care și-au pierdut viața în Vietnam. ◆ Bob Dylan și Bruce Springsteen sunt și ei invitați. ◆ Young va avea probabil un album (la toamnă)

împreună cu Pearl Jam, cu 10 piese înregistrate la Seattle în februarie. ◆ Bill Berry, tobarul de la R.E.M., își revine spectaculos, declară medicii elvețieni care l-au operat pe 3 martie. ◆ James Brown s-a împăcat provizoriu cu soția sa Adrienne. ◆ Delroy Wilson, solist reggae din Jamaica a încetat din viață pe 6 martie, după o lungă suferință. A fost unul dintre nașii genului. ◆ Rod Stewart a obținut aprobarea consiliului local pentru un concert pe stadionul echipei Aston Villa. S-au opus vehement 37 de grupări religioase, care nu acceptă poluarea sonoră în vecinătate. Peste 500 de locuitori ai cartierului au cerut interzicerea acestui show. Totuși el va avea loc pe 11 iunie. ◆ Bono și The Edge au înregistrat un single împreună cu trubadurul irlandez Christy Moore. "North And South Of The River" este compoziția lui Moore. ◆ Bono semnează scenariul primului său film, Million Dollar Hotel, al cărui regizor va fi Wim Wenders (Stay/Faraway So Close). ◆ În topul Dance din revista germană Der Musikmarkt, în această săptămână se află în frunte Rednex, urmat de 20 Fingers și Scatman John cu Scatman. ◆ Cel mai bine vândute albume sunt: 1. 1492 - Conquest Of Paradise - Vangelis, 2. No Need To Argue - The Cranberries, 3. Greatest Hits - Bruce Springsteen, 4. Bedtime Stories - Madonna, 5. Over The Hump - The Kelly Family. ◆ În Italia (Musica e

dischi) topul L.P.-urilor: 1. Sanremo '95, 2. Finalmente tu - Fiorello, 3. Le ragazze - Neri Per Caso, 4. Super Sanremo '95, 5. Greatest Hits - Bruce Springsteen ș.a.m.d. ◆ Din Kerrang! (25.03) aflăm că Ozzy Osbourne pregătește marea lovitură pentru la vară. Va fi primul album de studio de la No More Tears (1991) încoace, se va numi Ozzmosis și este produs de Michael Beinhorn (Aerosmith, Soundgarden, Soul Asylum). Se lucrează la Paris în prima fază, iar chitarele și vocea se vor suprapune la New York. Alături de Ozzy se află chitaristul Zakk Wyld, basistul Geezer Butler, bateristul Dean Castronova (despre care Ozzy are o părere extraordinară). ◆ În clasamentele revistei britanice la albume (Top 40), situația se prezintă astfel: 1. King For A Day... - Faith No More, 2. Natural Born Killers - Soundtrack, 3. Youthanasin - Megadeth, 4. Cross Road - Bon Jovi, 5. Dookie - Green Day. Pentru Rob Halford primele cinci locuri ar reveni grupurilor Megadeth, Slayer, Prong, Corrosion Of Conformity și Fight (A Small Deadly Space, noul album al trupei sale, Fight). ◆ David Coverdale scrie de zor piese noi împreună cu Adrian Vandenberg. Se vorbește despre un nou album Whitesnake, dar fără dată precisă. ◆ Skid Row cu Subhuman Race revine după patru ani și adună cronici favorabile de la malițioși critici britanici. ◆

"A fost frumos, rău, și - de ce nu? - inocent"

Așa începe "O rugă americană și alte scrieri" - Jim Morrison. O carte editată de Quo Vadis? Press și Karmat Press.

Se găsește deja în librării, dar lansarea oficială va avea loc la Lăptăria lui Enache, pe 7 aprilie, la ora 13.00.

Cei interesați o pot procura și făcând comandă prin poșta la adresa: str. Nicopole nr. 3, Ploiești - 2000, Prahova. Menționați în scrisoare că sunteți de acord să achitați prin ramburs lucrarea. Prețul cărții este de 2400 lei. (O.D.)

MĂ HOLBEZ

► Mă tot benoclez la zările noastre și ce constat? Lumea noastră, zic a muzicii, a divertismentului, e tocmai bună pentru a umple pagini. ► Noi acordăm spațiu măricei și meritul unui articol despre Fan-Clubul Mihaela Runcanu (la cererea membrilor), iar în altă parte apare o notă mică-mică despre Festivalul Mihaela Runcanu. Notă mi se pare foarte utilă pentru vizitatorii adolescenți care și doresc premii, lauri, bani și altele mai lămești. Organizatorii de la Buzău or fi zis că e mai bine să cumpere julele candidate timp de șase zile un ziar de 400 lei, decât o dată la 14 zile o revistă doar de muzică! ► Alții alocă litere de-o șchioapă pentru susținul Madonnei, mărișul La Toyei Jackson cu caftangiu-violator-puscăriș Mike Tyson, căsătoria lui Michael Hutchence cu blonda Helena Christensen, apoi același Michael bate un fotograf care i-a prins ieșind cu Paula Yates, fosta doamnă Geldof, Adrian Daminescu n-o ia de nevastă pe Elena Cârstea, pe care nici n-a cerut-o, ci are o altă schemă, deocamdată secretă, Samantha Fox a făcut dragoste la debut pe o ladă de căpsuni (nici nu știu dacă era pe sau cu?), Elton John pretinde că are săni mai frumoși decât Madonna și tot așa până la totală și precisă informare a nației. N-am mai dat numele publicațiilor pentru că m-am prins că n-inconștiența (care mă mai păstea uneori) le făcea reclamă demască de șefii mei și interzisă brusc. ► Remarc totuși pagina de treabă din Zia (23 martie). Acolo se vede că e cineva pasionat și chiar dacă o mai dă în bară, respectă fenomenul și nu umblă după nunți-botezuri ca alții. ► Totul despre muzică este o emisiune care are ceva merita. Poate întrebările sunt peste nivelul concurenților. Cred că nici realizatorii, altfel draguți, nu s-ar descurca cu ele. Pentru 500.000 lei merită să transpiri pe altarul pop-rockului. Atât a luat campionul de marți 21.03, căruia eu nu-i dădeam nici 50.000 pentru cât știa. De exemplu n-a aflat că Naomi Campbell a scos un disc de doi lei, deși Bogdan Nicolescu i-a și arătat-o pe zăna neagră. ► Simpatia și descurcarea în ale limbii lui Voltaire blonda de la Contact (parcă Raluca-i zice) în interviul TVR cu Benny B. și Perfect. ► Ciudadă la Liliana Stanciu le vorbea în engleză la Polivalentă, deși băieții vin din Belgia de unde știu că se trage și F.M.-ul cu pricina. Să nu știe Liliana limba maternă a postului la care a devenit stea? ► Școala vedetelor, pardon Star School a avut parte de muzica semnată de Gyuri Pascu, pe care l-am și auzit uneori. Textele în engleză se justifică doar dacă marfa era pentru export. Și apoi au mai fost unele șabloane ca acelea cu plimbatul pe lăptărele gigant care apăreau și-n emisiunile anilor '70 realizate de Al. Bocăneț. Copiii de artiști sau realizatori n-au lipsit. ► S-a reluat, cică la cerere, penibilul show special făcut cu ziaristi. Mă pot injura cât vor, dar mai bine s-ar ține de scris. Măi dragilor, este și asta o meserie! Ca plătoare de abonament (și la cablu) m-a revoltat pe ce dau banii ai mei părinți. ►

ȘI EU!

Cacofoniile au năpădit Topul Viva Tele 7 abc. De ce nu învățăm făcu textele ca lumea (cum fac colegii ei de la stiri) și se chinuie să fie spontane? ► Basistul Decebal Bădila m-a uluit miercuri noaptea la TVR 1. Normal ar fi fost să-l vadă (și audă) toată țara, nu doar somnambuli ca mine. La emisiunea dinaintea Jazz-Fan-ului nu reușesc să rezist mai mult de 10 minute. Presupun că nici voi n-aveți nervii mult mai tari, acum când ne păste astenia de primăvară. ► Rize a identificat autorul frazei preluate din "Formula As", deși nu citește revista numită. Era într-adevăr "patriarhul muzicii ușoare". Felicitări prietenului meu din Târgoviște! Care să știți că m-a pupat de "un milion de ori"! Uite așa, ca să vă ofteci. ► Jack Killian a rămas neînșurat și am răsuflat ușurată. Oare rămâne și fără post de radio? ► Sâmbăta a fost a lașilor. TVR 1 și TVR 2 s-au întrecut în "diversitate". ► Tele 7 abc ne-a ținut pe rețete culinare, ca și cum altă

plăcere de week-end n-ar mai exista. Singura consolă a bărbatilor din familie a fost Mihaela Radulescu. Deși nici ea n-a citit nimic despre Marina Voica înainte interviului. ► Antena 1 ne-a dat un film de prânz și ne-a ținut pe un stop cadru (a se înțelege defecțiune tehnică) aproape două minute! Nimeni n-a cerut scuze. C-așa-i la noi normal. ► John Lennon la concurență cu Elvis Presley la 1.00 noaptea. Sau TVR 1 contra Tele 7 abc. Cu două televizoare m-am scos. A fost minunat. Dear Yoko Ono m-a enervat. Dacă japoneza cânta, atunci eu sunt Ima Sumac! ► La MTV am văzut-o pe Neneh Cherry blondă, alături de brunetele Cher și Chrissie Hynde, ajutate la chitară de Eric Clapton. Piesa Love Can Build A Bridge a ajuns pe locul întâi. ► Vă recomand să băgați un ochi în "Dilema" din 24-30 martie, unde găsiți un articol deștept despre Beavis și Butt-Head semnat de Delia Verdeș. ► Un citat pentru liniștea noastră (pe lungă durată): "Americanul nu este perfect. Are și el defecte, ca și românul" (joi la emisiunea lui M. Tăluț). ► Compact Cluj, din nou la TVR 1, povestindu-și istoria pentru a suta oară, cântând printre altele o piesă de-a lui Paul Clui de la Slinx Experience. Nu mă interesează duelul dintre cele două grupări cu același nume, dar nu mă prind de ce mereu clujenii au acces la TVR, iar bucureștenii n-au parte de ore de vârf (duminica la 15.00). O fi Funar mai tare decât Halaiciu? ► Video-Magazinul în ansamblu n-a fost rău deloc și dacă se vor realiza portrete ale unor grupuri rock autohtone de fiecare dată, atunci voi considera că măcar în acest domeniu teverule e pe calea cea bună. Până atunci am mai reținut, căci n-o fi Compactul clujean singura trupă din țară! ► În atenția colegilor de la "Cotidianul" care au publicat tristă stare a accidentului celor de la Smoke și a decesului vocalului Alan Lesley Barton. Nu-mi amintesc de vreo melodie cu titlul "Living Next Chris Norman", care să fi contribuit la "celebritatea" regretatului Lesley.

Gălbioara

SERIALE VPR SERIALE VPR SERIALE VPR SERIALE VPR

HEROES

La Velvet s-a spus NU. NU pitorescului, caricaturii, optimismului exagerat al epocii, preferându-se intransigența și realismul străzii. Cu un pas înaintea timpului său, a rămas cu un pas înaintea timpului nostru. Roasă, apoi ucisă din interior, trupa s-a stins fără onoruri, dar neatinsă. Cu eleganță, i s-a lăsat și misterul și a devenit printr-un miturilor. Astăzi, Lou Reed, John Cale, Sterling Morrison și Maureen Tucker, toți în aceeași încăpă, dezgropa amintirile.

Lou: Am învățat să cânt la pian când eram copil. Eram bun, dar nu-mi plăcea. Apoi am auzit discuri la radio, atunci am vrut o chitară electrică pe care părinții mei mi-au și oferit-o. Pe urmă am găsit un profesor care voia să mă învețe după o carte. I-am spus: "nu, nu, nu... învăț-mă discul ăla!". "Dar nu sunt decât trei acorduri" - îmi spunea el. "O.K. Învăț-mă cele trei acorduri". M-a învățat cele trei acorduri, am plecat și n-am mai luat niciodată lecții. Tot ceea ce voiam erau acordurile care mi-ar fi permis să cânt cântecul dorit. Cred că mi-a fost de folos că n-am fost prea tare la chitară.

John: Am crescut cu rockul în Țara Galilor. Îl adoram când eram adolescent. Îl ascultam la Radio Luxembourg. Cred că l-am descoperit prin 1954. În fiecare sâmbătă seară, la ora șapte era emisiunea lui Alan Freed (cu accent francezesc): "For your listening pleasure", care programa toate hiturile din Top Ten USA: Little Richard, Elvis... Blue Suede Shoes... Apoi am fost cu un oarecare număr de grupuri de jazz, pentru care scriam piese sau le făceam aranjamentele. Mai târziu, când am plecat la Londra, la colegiu, eram cu totul implicat în avangardă, studiam compoziții de ale lui Humphrey Searle... Visul pe care l-am avut când eram copil, să pot cânta rock'n'roll și tot entuziasmul pe care îl dădusem asta, nu s-a realizat decât când am crescut. Oricum, nu înainte de 1965, când l-am cunoscut pe Lou.

Lou: Încă de la 15 ani cântam tot timpul cu trupe de bar. Și la școală, și la liceu, și la universitate. Nu cântam decât cover-uri, cântece de Top-Ten. Ni se cerea cuture sau cuture cântec și dacă nu-l cântam, hop o încăierare. Dacă Velvet a fost dat afară mai târziu de la Café Bizarre a fost pentru că nu mai cântam decât chestii de-ale noastre. La 15 ani am înregistrat primul meu disc, cu Shades. Un eșec comercial. Era unul din cântecele alea care se auzeau peste tot atunci: "I love you, you love me...". Majoritatea barurilor în care cântam erau locuri murdare, cu multe încăierări. Eram întotdeauna cel mai tânăr.

Sterling: Lou era foarte atras de locurile astea. Cânta în barurile rău famate. Și mie îmi plăcea, dar nu așa mult ca lui. Lou era destul de obraznic. Atunci rock'n'rollul era lucrul cel mai excitant cu putință. Din punct de vedere social era foarte negativ. Dacă erai cântăreț de rock'n'roll erai considerat un ratat, un decăzut. Bieți studenți din clasa de mijloc, cu aparate de radio și o bună cultură muzicală, care s-au pus pe cântat: poate asta a făcut din anii '60 ceva atât de deosebit. După capul părinților lui Lou n-ai fi trebuit să faci rock'n'roll. Și nici eu, după cel alor mei. Ei voiau să mă vadă cu o diplomă și așezat, profesor sau

O posibilă istorie a grupului:

VELVET UNDERGROUND
un simbol postmodernist 5

ceva de felul ăsta. Situația s-a schimbat după apariția Beatles-ilor, părinții își spuneau acum că și copiii lor ar putea să câștige mulți bani din chestia asta. Dar când am început eu, nimeni nu se aștepta să câștig nici o centimă.

Lou: Pe atunci nu cunoșteam decât opt acorduri, dar era suficient. Și nu cântam. Dar mi-a venit chef să compun. Nu mă gândeam la o carieră sau la o meserie, nu mă gândesc prea mult înainte. Era pur și simplu ceva ce-mi plăcea să fac foarte mult, nu mă gândeam să-mi câștig existența cu asta. De fapt, mai mulți bani am câștigat cu trupele mele de bar decât, mai târziu, cu Velvet Underground.

*** Nu erai agasați de partea de frivolitate din rock'n'roll?

John: Nu există frivolitate în rock'n'roll. Frivolitatea e în avangardă. Rock'n'roll-ul e prea urgent ca să fie frivol, de asta e fantastic. Este expresia unui om care vrea într-adevăr să comunice cu un altul. E ca o strângere de mână, ca o primă întâlnire cu cineva. Poți să spui "bună ziua" cu un cântec, e ca și cum ai da mâna cu el și l-ai întreba: "Ce mai faci?", e o chestie care face plăcere... Acea formă de comunicare care te face să te simți bine. Și în avangardă exista asta, dar nu era spusă într-un mod evident, nu era explicată. Când oamenii veneau să vadă trupa noastră, Dream Syndicate - muzicienii care țineau o notă foarte mult timp și la un volum foarte mare, foarte coroziv, era pentru ei o formă de psihoterapie, în sensul că erau înțorși spre ei înșiși. Stăteau acolo pe scaune, neavându-se decât pe ei ca interlocutori. Nu era nimeni care să le explice.

*** Ce te-a învățat experiența cu Dream Syndicate?

John: Că hipnoza din muzică poate să-ți dea un spațiu enorm. Și cu cât reușești s-o scoți în evidență, cu atât dai mai mult spațiu piesei. Ideea era că obții mai mult spațiu înăuntrul unui singur acord decât schimbându-l. Era, felul meu propriu de a crea, asemănător cu al lui Phil Spector.

*** Ce părere aveți despre muzica mai elaborată decât rockul, despre muzica clasică, despre avangardă?

Lou: Eram fan al lui Ornette Coleman, Cecil Taylor, Don Cherry, Archie Shepp... Îmi plăcea și rambling-ul, și free-jazz-ul, și heavy-funk-ul, James Brown și rockabilly, Warren Smith, Bo Diddley. Cei mai importanți pentru mine erau Carl Perkins cu "Honey Don't" și Roy Orbison cu "Ooby dooby"... Cumpăram discurile și încercam să copiez solourile. Amestecam totul și obțineam stilul meu. Ascultam multă muzică clasică, dar nu însemna mare lucru pentru mine. Îmi plăcea mai mult cealaltă, și asta din ziua în care am auzit-o pentru prima oară. Am sperat întotdeauna să rămână relativ simplă pentru ca oamenii să o asculte la radio și să zică: "Și eu pot să fac asta", ceea ce este adevărat. Când făceam un solo de chitară voiam să sune ca un saxofon, iată de ce foloseam distorsul.

Sterling: Atunci îmi plăcea enorm rock'n'roll-ul negru: Bo Diddley, Chuck Berry, Jimmy Reed, Lightin' Hopkins. Ceea ce era și cazul lui Lou. Asta aveam în comun când ne-am întâlnit, prin '60 la Universitatea din Syracuse. O trupă de băieți albi cântând exclusiv rhythm and blues, ne-ar fi plăcut să facem asta dacă ne-am fi gândit serios... Ca și Rolling Stones. Dar nu ne-a trecut niciodată prin cap. Ne mulțumeam cu micile noastre slujbe în orchestră, căci eram albi. Dacă ești alb trebuie să cânti muzică pop albă. Dar noi nu aveam nimic cu muzica asta: nici pasul de dans, nici hainele.

*** Sunt dificil de perceput influențele muzicii negre în cea a Velvet-ului, deși Sterling și cu tine erai pasionați de ea.

Lou: Foarte pasionați. Dar nu era o contradicție. Noi nu doream s-o imităm. Am luat câteva idei din ea și pe urmă le-am cântat în felul nostru. Nu sunt negru, deci nu cânt soul. Nu sunt un hillbilly, deci nu cânt country and western, nu stau pe la colțuri de stradă cântând doo-wop. Nu voiam să fac pe

măimuta. Deci spuneam: "Ia să vedem cum sunăm", și am adus cuvinte multe în muzică, lucru care nu se făcuse înainte. Dar mi se părea natural, pentru unul ca mine, care studia literatura engleză. Vedeam toți acești song-writers care nu scriau decât cu referire la un domeniu al experienței foarte restrâns. Mi se părea foarte ușor să abordez cântecele cum ar fi făcut un romancier, în așa măsură încât nu mai înțelegeam de ce nu făceau toți așa. "Hai să luăm Crimă și pedeapsă și să facem din ea un cântec rock'n'roll!" Dar reversul medaliei era că nimeni nu voia să-mi asculte cântecele.

John: La începutul anilor '60 locuim în Soho, Andy lucra la Warhol's Factory din strada 14, eu lucram cu La Monte la Trahaca. Pentru cei din Village, din East Village și din Lower Manhattan, importanță era pertinența: dacă ai o idee, când o ai trebuie s-o realizezi. Important era să fii primul. Eram în contact cu oamenii de la Fluxus prin intermediul lui La Monte. Eram foarte impresionat de importanța pe care și-o acordau când realizai ceva. Tot ceea ce știam despre Andy Warhol era că lucra. Și toată lumea zicea: "A cam întârziat, suntem acum în 1964"... Altfel nu mai știam despre Andy. Nu-i frecventam pe tipii de la Factory înainte ca Barbara Rubin să ne descopere.

Lou: Scriam cântecele cu gândul să le dau cuiva spre interpretare. În toate trupele din care am făcut parte, eram întotdeauna în spate. Căci, în general încercam să cântăm soul, lucru de care eram incapabil. Nu puteam să cânt decât așa cum cânt acum, ceea ce nu era deloc în ton cu ceea ce se făcea atunci. Numai când m-am întâlnit cu John am început să cânt.

*** Erai în căutarea cuiva cu care să faci echipă?

Lou: Nu mă gândeam decât să-mi scriu propriile cântece, să fiu un song-writer. Nici măcar nu mă gândeam să le cânt unui public. Când lucram la Pickwick, scriam cântece "populare" ca să mă amuz. Când am ascultat The Ostrich am strigat: "O, ce cântec bestial!" Era doar o glumă, m-am distrat. L-am înregistrat cu muzicienii de la Pickwick. Ca să-l promovăm aveam nevoie de o adevărată trupă. Unul dintre muzicienii îl remarcasem pe John la un party, fiindcă avea părul lung; l-am rugat să vină în trupă cu Walter De Mana. Apoi am rămas împreună să cântăm de plăcere. Ideea de a cânta în fața publicului ne-a venit mai târziu.

*** John a fost primul care s-a interesat de "cântecele tale personale"?

Lou: Când ne-am întâlnit a fost ca și cum am fi fost făcuți unul pentru altul. El aparținea celeilalte lumi a muzicii. Și se potriveau perfect cu mine, căci eu nu puteam cânta nici soul, nici country, nici hillbilly, nici jazz. Dar puteam cânta altă muzică și s-o amestec cu ceea ce făcea John Cale. Era simplu și natural. La Pickwick nimeni nu voia să-mi asculte

Din arhiva
VPR

1.04 - 15.04

1.04 Billy Currie (Ultravox) împlinește 45 de ani. 3.04 Mick Mars (Mötley Crüe) are 40, iar Nick Richards de la Boys Don't Cry - 35 de ani. Se împlinește 45 de ani de la dispariția lui Kurt Weill și 5 ani de la decesul solistei Sarah Vaughan. 4.04 Acum 80 de ani s-a născut Muddy Waters. 5.04 Agneta Falck (ex-ABBA) la 45 de ani. 6.04 Bob Marley ar împline 50 de ani. 7.04 Celebra Billie Holiday (Elinora Holiday) ar avea azi 80 de ani, iar Simon Climie împlinește 35. 11.04 Robert Fripp la 50 de ani. 12.04 Herbie Hancock s-a născut în urmă cu 55 de ani, David Cassidy cu 45. Au trecut 20 de ani de la moartea Josephinei Baker. 14.04 Richie Blackmore a ajuns la 50 de ani.

Clasamente ale trecutului
(1.04 - 15.04)

1960. Marea Britanie 1. My Old Man's A Dustman - Lonnie Donegan (la single) și coloana sonoră a filmului South Pacific la albume. S.U.A. Theme From A Summer Place - Percy Faith și coloana sonoră a filmului The Sound Of Music (ambele săptămâni).
1970. M.B. Simon & Garfunkel cu Bridge Over Troubled Water pe toată linia. În S.U.A. în a doua săptămână la single apar The Beatles cu Let It Be.
1974. M.B. Billy Don't Be A Hero - Paper Lace și Seasons In The Sun - Terry Jacks la single și The Singles 1969-1973 - The Carpenters la albume.
1980. M.B. Going Underground - Jam și Dance Yourself Dizzy - Liquid Gold la single. Greatest Hits - Rose Royce și Duke - Genesis la L.P.'s. S.U.A. Another Brick In The Wall Part Two - Pink Floyd (la single) și The Wall - Pink Floyd la albume în ambele săptămâni.
1990. M.B. The Power - Snap și Vogue - Madonna (s). Only Yesterday - Carpenters (L.P.). S.U.A. Love Will Lead You Back - Taylor Dayne și I'll Be Your Everything - Tommy Page (s) și albumul Nick Of Time - Bonnie Raitt.

cântecele. Voiam numai să scriu, cu încă trei tipuri, tot ceea ce putea fi popular în momentul acela, zece surf songuri de exemplu, sau zece car songuri. Pe lângă asta îmi scriam și chestiile mele. Dar nu voiam să audă nimic, îmi spuneau: "Scrie ceea ce ți se cere să scrii".

*** În această perioadă ai scris "Cycle Annie" primul dintre cântecele care îi anunța pe Velvet?

Lou: Da, la Pickwick voiam un cântec care să semene cu Beach Boys. Deci am scris un cântec Beach Boys. Am făcut toate chitarele, ajutor numai de un alt muzician. Câteodată pentru discurile astea ieftine trebuia să fac și partea vocală, căci nu aveam cu ce să plătesc un adevărat cântăreț.

Traducere și adaptare de
Maria Mădălina
după "Les Inrockuptibles No. 24/1990"

The Days Of Our Lives

Orice analiză este subiectivă și de obicei tributară conjuncturalului. Desigur, mulți dintre cei pasionați de Queen n-au rezistat tentației de a analiza textele ultimului L.P. și videoclipurile anului 1991 - poți cădea ușor pradă unei curiozități morbide. Nu e greu să observi fața lui Freddie și a celorlalți membri din trupă pe ultimul videoclip, de exemplu. "These Are The Days Of Our Lives" e destul de relevant. Textul poate fi considerat trist, dar doar dacă e pus în contextul morții lui Freddie (e greu să nu fi mișcat). Fețele celor din trupă pot apărea ca fiind pline de durere și mâhnire, dar doar dacă sunt privite în contextul dat de moartea lui Freddie.

Videoclipul și cântecul trebuie văzute cu ochi obiectivi. Să ne imaginăm că Freddie încă trăiește și vom descoperi că "These Are The Days Of Our Lives" e doar un cântec retrospectiv, care rememorează viața fiecăruia, nu doar a lui Freddie. Au existat persoane care au studiat textele Queen privind înapoi până în 1985, când s-ar fi putut ca Freddie să fi descoperit că are SIDA. Uneori ai impresia că anumite texte au anumite mesaje. În final, sunt evidente mesajele din "I'm Going Slightly Mad" și "The Show Must Go On".

Așa cum Brian a declarat după moartea lui Freddie:

"Sunt o mulțime de lucruri într-o mulțime de cântece dacă privești acum înapoi. Veți găsi

QUEEN - 46
un miracol

anumite indicii a ceea ce s-a petrecut într-un final. Desigur, cântecele noastre nu erau niciodată, în general, despre un singur lucru. Sunt grade diferite, nuanțe diferite, în multe din cântecele noastre.

Ca orice cântec, cuvintele sale au bonotați

diferite pentru oameni diferiți. La fel e și personalitatea lui Freddie. Poate, sondând cântecele pentru a afla mai multe despre viața lui Freddie în ultimele 18 luni, ar trebui să mergem mai departe și să le raportăm la viața noastră. Spectacolul, la urma urmei, trebuie să meargă mai departe.

Pentru Queen, totuși, el nu prea mai are cum să continue. Orice ar spune unii sau alții, Queen s-a rupt când a murit Freddie. Knebworth Festival 1986 a fost ultimul concert, "Innuendo" ultimul album. Și totuși... Se zvonește că Freddie a mai lăsat unele partituri de voce înregistrate, pe care colegii lui le-ar putea transpune pe un nou album. Ar fi

minunat.

Brian pe cont propriu, Roger cu The Cross, John cine mai știe cum - toți au continuat și vor continua să lucreze ca muzicieni.

Și Freddie? El încă trăiește. "Sufletul meu e pictat ca aripile fluturilor, basmele fermecate de ieri se vor schimba, dar nu vor muri niciodată."

Declarații:

• "Cu siguranță viața lui Freddie a schimbat lumea și cred că și moartea sa a schimbat-o deja..." (Brian May)

• "Freddie a fost din cei câțiva din elită care pot ține un stadion viu. Împreună cu milioane de fani din întreaga lume voi duce lipsa excepționalelor sale performanțe scenice și a vocii sale strălucitoare." (Francis Rossi, Status Quo)

• "Freddie Mercury a fost un cântăreț teribil de inventiv și un solist vocal de excepție. Am fost buni prieteni și a fost un privilegiu pentru mine să-l cunosc într-o anumită parte a vieții lui. Avea un simț al umorului foarte dezvoltat, era extrem de dinamic, foarte drăguț și un mare muzician - unul din cei mai mari soliști ai grupurilor de rock... Pur și simplu, a fost una dintre cele mai importante figuri în muzica rock din ultimii 20 de ani. Îmi va lipsi - ne va lipsi tuturor - muzica sa, umanitatea sa... Ne vom aminti că Freddie Mercury a fost ceva special". (Elton John)

• "Moartea sa a fost unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le-am auzit. A fost un artist bun și un om adorabil. A fost unul dintre cei mai charismatici bărbați pe care l-am întâlnit și va lipsi tuturor celor din rock business. Lăsați-mă să sper că lumea își va aduce aminte de el mai mult pentru muzica sa decât pentru modul dramatic în care a ieșit din viața noastră." (David Essex)

Costin Manoliu

ARTIȘTII FLĂMÂNZI AI LUMII POP

Astăzi, la festivitățile anuale de decernare a premiilor industriei muzicale, veteranii rockului, alde **Rolling Stones**, au ajuns să fie puși în aceeași oală cu începătorii într-ale muzicii pop, în genul lui **Blur**. Aici se sfârșește, însă, asemănarea dintre ei. Popstarurile de azi s-au instrăinat total de imaginea starului excentric, risipitor și teribil de odinioară. Idolii de azi sunt, se pare, mai înțelepți și chiar fermecători de prețuți.

În anii '60 și '70, alde **Stones** și **Beatles** erau abonați permanenți la Rolls-Royce-uri și la vile somptuoase în afara orașului. În 1967, la vârsta de 26 de ani, **Charlie Watts** și-a oferit o splendidă casă la țară, construită în secolul 13, în Lewes, de către lordul Shawcross. Un an mai târziu, **Bill Wyman**, 32 de ani, a devenit stăpânul proprietății **Gedding** și **Thornwoods**, când a cumpărat **Gedding Hall** pentru (pe atunci) uluitoarea sumă de 40.000 de lire sterline. Ocină-ținea cât de cât la bunul lui renume și cumpăra un Rolls.

Prin comparație, lucrurile nu stau deloc așa cu **Gary Barlow**, 25 de ani, vocalist la **Take That** - probabil **Beatles**-ii de azi. Și asta nu pentru că ar duce lipsă de bani: ba, dimpotrivă, dacă ținem seama că se numără printre cei mai bine văzuți compozitori britanici. După un epuizant turneu european, Gary s-a dus la **Harvey Nicols** cu intenția de a-și cumpăra un pat. În momentul în care a pus ochii pe patul visurilor sale, omul a încercat să negocieze prețul. "Aceasta e o cută totuși altă lume, domnule, aici sunteți la **Harvey Nicols**", i-a pus la locul lui vânzătorul. "Aici nu ne târguim". La care Gary a luat un taxi până la fabrică și și-a cumpărat un pat la prețul de cost. Barlow este capabil de autoironie, dar adevărul e că un asemenea comportament este caracteristic popstarurilor de astăzi.

Luând în considerare datele furnizate de **Industria Fonografică Britanică (BPI)**, care spun că exportul de muzică britanică a crescut cu 15% în 1994 față de anul precedent, s-ar putea crede că vedetele genului o (în)tr-o petrecere. Mai ales că BPI atribuie rezultate, revitalizează vânzările de single-uri - o consecință directă a numărului tot mai mare de tineri artiști, cărora îi corespunde un număr și mai mare de foarte tineri admiratori entuziaști. Însă nici vorbă de petreceri. Vedetele pop de astăzi le au cu prudență.

Mark Ellen, editor și manager al trupelor de top **Mojo** și **Select**, e de părere că a avut loc o totală schimbare de perspectivă referitor la cheltuielile starurilor. "În anii '70, toată ideea de a intra în muzică business era de a fi ca **Rod Stewart** - să poți face paradă de tot ce aveai. El era tot timpul pe un iahor, cu o puicută la fiecare braț. Îmi amintesc că l-am luat un interviu în perioada aia și era supărat pentru că se întâmplase de ziua mamei lui. «Îți iau ce vrei tu», îi spusese el, «încă un **Rolls Royce**, dacă vrei; orice-ți poftesc imina», și tot ce-i dorise fusese o sticlă de parfum **Charlie** și un eșor nou pentru păine. **Rod** a fost distrus".

"Cred că acum popstarurile simt că e intrucăva nedemn să te plimbi într-o mașină decapotabilă cu o turmă de puicute după tine, care împrăștie eu șampanie".

E chiar de prost gust. Probabil că multe staruri tinere au fanii ai căror părinți muncesc din greu să și-și plătească ipoteca sau impozitele. Pur și simplu nu mai dă bine să faci paradă de avere. Este mult mai cumințe să stai în banca ta și să te uiți cum îți se rotunjește contul în bancă. Și astfel, evitând să treacă pe la contor, **Mark Owen**, frumusețelul de la **Take That**, își va căuta cămăși și în magazine de mână a doua. În timp ce staruri de talia lui **Elton** își întreținneau interesul pentru fotbal cumpărând echipe întregi în anii '70, **Mark**, la 23 de ani, își satisface astăzi pasiunea pentru același sport, jucând săptămânal într-o echipă locală din **Oldham**, lângă **Manchester**.

Tony Mortimer, 23 de ani, de la **East 17**, compozitorul piesei "Stay Another Day" (nr. 1 de Crăciun), încă locuiește la două mile depărtare de orașul său natal, **Walthamstow**, într-un apartament pe

care și l-ar putea permite orice tânăr cu o oarecare funcție de conducere. În același timp, ceilalți membri ai trupei stau în apartamente modeste, pe o rază de două mile de al lui **Tony**. Băieții de la **Take That** au și ei locuințe modeste în **Manchester** și împrejurimi. Chiar și **Damon Albarn** de la **Blur** și prietena lui, **Justine Frischmann** (de la **Elastica**), au o casă obișnuită în **Londra**, pe care au cumpărat-o cu ajutorul tatălui lui **Justine**. Sunt, cu toții, intruchiparea vie a sentimentului punk că trebuie să arăți și să te comporți ca publicul tău dacă vrei să îl entuziasmezi în continuare.

Dar nu e numai modestia de vină. Tinerile popstaruri de astăzi câștigă mai puțin, mai ales din pricina neputinței de a se infiltra pe piața americană. După cum declară **Tom Watkins**, managerul lui **East 17**: "Vânzările de discuri au scăzut, deci și câștigurile sunt mult mai mici. Numai presa mai menține în viață acel mit al starului putred de bogat, dar venimurile de odinioară ale rock'n'roll-ului au apus".

Și plățile în avans sunt mult mai mici decât în anii '70. Casele de discuri sau "fript" de prea multe ori, plătind gras în avans și trezindu-se cu un artist care se complăce în a nu face nimic și cu nici o șansă de a-și recupera banii investiți. "Banii nu fac casă bună cu talentul", spune **Jonathan Morrison**, public relations manager la **Sony Records**. "E mai bine să-ți ții pe artiști flămânzi".

Jeremy Marsh, manager al casei de discuri **RCA (Take That)**, adaugă: "Numărul de avocați, contabili, consilieri și impresari e mult mai mare. Artiștii sunt mult mai conștienți de veniturile lor și sunt mult mai preocupați de aspectul financiar al profesiei lor".

Artiștii pop din ziua de azi știu cu câtă muncă se face un cont solid în bancă, și a avut mult de așteptat până să acumuleze o sumă cât de cât de învidiat. După toate astea, e greu de imaginat că ar avea chef s-o facă praf.

Take That și cei de tipul lor au avut de învâțat din trista, dar impresionantă moștenire lăsată de **Bros**. La sfârșitul anilor 80, gemenii **Gross** erau o copie perfectă a zilelor de glorie ale starului risipitor. Ca mulți alți eroi tragici ai deceniului trecut, băieții și-au dat brusc seama că rămăseseră fără nici un ban. Li făcuseră praf în mod spectaculos, făcându-i, în același timp, pe toți colegii de breasla să-și ia gândul de la jocul de-a milionarii.

În consecință, astăzi putem spune că există un cod de legi pentru tinerii cântăreți de pop. "Acum 20 de ani, industria muzicală se afla foarte la început și nu prea exista un cod de legi, astfel încât se comiteau cele mai uluitoare greșeli. Astăzi, popstarurile pot învăța din istorie".

Un manager exemplar din punctul de vedere al pregătirii unei trupe pentru confruntarea cu succesul este **Nigel Martin-Smith**, managerul trupei **Take That**. El i-a învățat să evite să facă o serie de cheltuieli inutile încă de la începutul carierei - de aici absența unor conace la țară sau a unor "Note" de **Lamborghini**.

Rod Stewart s-ar putea să nu fie prea încântat, însă starurile de azi sunt caracterizate de eleganță mai curând decât de exces. Oare comportamentul acesta n-o fi având și el limite?

Începem cu o istorioară despre **Jason Orange**, 25 de ani, celălalt "Take That", aflat în topul preferințelor femeilor. Fiind confruntat cu o notă de plată de 16.50 lire sterline pentru o porție dublă de pâine prăjită cu fasole, la un hotel din **Birmingham**, s-a declarat revoltat și a spus că din punct de vedere moral se socotea incapabil să plătească atât de mult pentru o gustare. Poate, cu acest exemplu, ar trebui ca noi să-i admirăm voința mai degrabă decât țîria morală. Era cu mult după ora de închidere a majorității magazinelor, de băut, băuse cam mult și cel mai apropiat loc unde ar fi putut găsi de mâncare era la câteva mile distanță. Cei mai mulți dintre noi și-ar fi reîntrecat casele pentru o porție ca lumea de pâine prăjită cu fasole.

După "Style", **Manuela Boatcă**

CU OCHII LA STELE

"Dup-atâta frig și ceață", de mă speriasem mai dihai ca **Infanta Spaniei** (nu că rămân nemăritată, ci că mi se duce naiba faima de astrolog serios), iată că stelele, planetele și, în fine, fiecare circumvoluție a sistemului solar au reapărut pe cerurile noastre. Favorizații acestei perioade sunt cei născuți între 8-12, după **Greenwich**, între 0-24, după orașul **Barurilor** și între 3800-5000, după **mercuriul pietelor**, în ceea ce privește castraveții.

BERBEC

Mai în glumă, mai în serios, iată că ți-a venit rândul să dai un bairam, de ziua nașterii... Te sfătuiesc să apelezi la ajutorul unui psiholog specializat, ca să afli exact ce tip de alimente și băuturi trebuie să alegi și în ce cantitate, dacă vrei să rămâi cu fitorul de la closet întreg. Chiar dacă nu-nțelegi ce vreau să spun, tot o să ai nevoie de psiholog, să liniștească crizele de nervi ale părinților, obligați să monteze o nouă instalație sanitară... "Money For Nothing" - **Dire Straits**.

TAUR

Ai un coeficient de inteligență crescut și nu spun degeaba ce spun, că și **Lenin** s-a născut cu **Mercur** în **Taur**. Cu așa înaintași de vază, trebuie să-ți cam storci mințile, ca să nu-ți faci de răs. Uite, îți dau o idee: mașina de sedus. Nu faci altceva decât să-ți dai drumul, iar tu stai liniștit(ă) și privești adânc victima. Va fi sedusă-moartă, în două minute. Ai grijă însă când o asamblezi, că șuruburile de 8 dau efect contrar, or, tot ce te interesează pe tine e s-ajungi la "Lay Lady Lay" - **Bob Dylan**, nu invers.

GEMENI

"Nevoia ta de activitate este înfrigorantă", citeam deunăzi într-un horoscop, și zău că n-am ce-i face. Așa e. Depinde însă la ce fel de activitate te gândești, că săptămâna brânzii fiind dusă... te sfătuiesc să comercializezi detergenți, piure de migdale, orhidee imperiale și, pentru nevoi mai imperioase, prototipuri d-ăia mici, cu iz de mare. Ascultă orice disc **Iris**. Dacă nu te va pune pe gânduri, atunci măcar să te pună pe treabă.

RAC

Știu că nu prea ți-a căzut bine postul **Păstelui**, dar n-am ce-ți face. Așa sunt datele astea pe Pământ. Nu știu dacă-s bune sau rele, dar trebuie să le acceptăm. Nu te pot sfătuî decât să-nceci să nu mori de foame; și, atunci când se va fi terminat slujba de înviere sau să-ți găsești alt(ă) tip(tipă), mai puțin credincios(oasă). De-xamdat, melancolic(ă) fiind, ascultă genurile de final și început de la **Mala Mujer**.

LEU

Te afli așezat(ă) într-o companie periculoasă, cea a rebelilor fără cauză (vezi **Venus** în **Leu**, cum e născut **James Dean**). Noroc că **Venus**, capricioasa zeiță a amorului, mai atenuează din conflictele dintre generații. Altfel, mi-e că ideea de cuplu ar fi exterminată din toate dicționarele tale. Ești uneori prea sălbatic(ă) și răutăcios(oasă), pentru gustul naiv al parteneriei(ului)... Apropo, luna asta "Who Is It?" - **Michael Jackson**.

FECIOARĂ

Ești într-o pasă proastă și zău dacă ai de cel E drept că nu cântă încă privighetoarea și că liliacul a-nghetăt, vai de capul lui, dar asta nu-nseamnă că primăvara nu va mai poposi pe-ale noastre plaiuri dulci. Știi ce, nu mai țin cont de cele ce se spun în jur, când auzi de "concupiscența", fă-te că, de fapt, ști ce-i aia și ascultă-mă pe mine: "Ți-ar sta mai bine" - **Sorin Chifiriuc**... cu un/o Săgetător/Săgetătoare acum!

BALANȚA

Cântărește și ea cât poate, dar atunci când defectele atârnă cât blocul și calitățile cât fulgul, se cam rupe. Așijderea se pune problema și când ai de-a face cu bani. Soluții sunt trei: ori te "defectezi" și tu nițel și încurci taleretele între ele, ori te muți în altă țară, unde măsurătorile se efectuează corect, ori te angajezi într-o băcănie, unde ai de cântărit mulți-mulți clienți de ambe sexe... ori, dacă nu, ia mai go "Sailing" - **Rod Stewart**!

SCORPION

După cum, în numerele trecute, îți recomandam din toate puterile să te lași păgubaș(ă), astăzi te rog să nu te crezi păgubit(ă). Urmează o perioadă mai bună, în care, dac-o să-ți pui niște ochelari, cu dioptrii cât mai mari, dar nu chiar din aia de cal, o să observi multe și frumoase lucruri în juru-ți. Cum ar fi statuile din **Universitate**, călușii din **Herăstrău**, cântecele cucilor și, de ce nu, chiar un mititel și vesel **Figaro**, via **Mozart**.

SĂGETĂTOR

Lucrurile nu merg chiar rău... ci foarte rău, așa spune. Îndrăgostirile bruște sunt de înțeles, dar nu și de recomandat. Mai bine mai uită-te o dată, mai socotește de două, mai așteaptă de trei... Viața se numără, zilele se taie din calendar peste tot, nu numai în caprărie... Vezi "29 Palm" - **Robert Plant** și edifică-te...

CAPRICORN

Influențele nașterii lui **Eugen Ionescu**, cu **Lună** în **Capricorn**, se zăresc extrem de bine în această perioadă. Ai un fel de-a căuta zădărnici din nimic, ce nu s-a mai pomenit! Numai că știi, dacă sădești vânt, culegi "Dincolo de nori" și nu orice, ci... furtună. Așa că eu zic să te lași de experimente sinucigașe. În locul tău, m-aș mulțumi să știu că, dacă cultiv un pogon de roșii, m-aș aleg cu o **Lancia** de aceeași culoare.

VĂRSĂTOR

Nu te-ai sfătuit să participi la manifestările sindicale care se tot organizează de la o vreme. Nu de alta, dar am un prieten în același semn, care, cu o ocazie anterioară și similară, s-a legat de doi polițiști. Din care unul era **Salajan** și celălalt era sa-l bata. A scăpat cu multiple cauzi și asigurări, însă nici până-n ziua de azi n-a mai reușit să iasă din negura șomajului. Stai calm(ă) și nu te mai lua după **Compact** - "Cântec pentru prieteni".

PEȘTI

Rău e să fii copil și să fii sfătuit să-ți educi părinții, dar mai rău e să fii părinte și să fii fost deja educat într-un regim de care, când îți amintești, îți vine s-o iei la fugă. Pentru cea de-a doua categorie recomand dușuri dese cu democrație, pilule de toleranță și urzici proaspete. Dacă nu reușești cu primele două, activ, atunci merge cu ultima, pasiv. În ambele cazuri, cu sau fără bășici, va rezulta un consens, adică "A Kind Of Magic" - **Queen** sau **Laibach**.

Lina Cană

Cu Night-Loosers

Vineri, 17 martie, o noapte albă, dar nu pierdută. Clujenii de la **Night-Loosers** (chiar dacă au început recitalul cu o oră mai târziu) s-au dovedit a fi una dintre cele mai interesante apariții în peisajul undergroundului nostru, de la **Sarmale Reci** încocoare. Programul lor - îmbinând cântece clasice, din repertoriul blues ("Babe, Please Don't Go", "I'm Your, Hootchie Cootchie Man", "Sittin' On The Top Of The World") cu piese proprii ("Bejvan ratat" are toate șansele să devină un hit național), improvizatii, citate muzicale din folclor și din repertoriul "patriotic" (excelente intervențiile viorii), toate "stropite" cu un debordant umor ardelenesc - a făcut deliciul publicului care a umplut clubul de jazz și blues din **Gabroveni 12**.

Chiar și în scurtul dialog pe care l-am avut, după recital, răspunsurile pe care le-a dat **Hanno** au avut și ele partea lor de umor.

Rep.: Care este componența trupei?

Hanno: **Sorin "Gaga" Cămpăan** (tobe), **Octavian Andreescu**, zis și **Barrilla** sau **Mango** (bas), **Lako Jimmy** poreclit și **Nebunu** sau **David Copperfield** (vioară și chitară), **Grunz Geza** zis și "invitat special" și "omul orchestrei" (clape) și... io, **Hanno**, numit și "clape", zis și "bejvan ratat".

Rep.: Cum multe porecle...

Hanno:... dacă ți-o tragi în "benă" foarte des, e și imaginație multă pe acolo...

Rep.: Cum și când ați început să cântați?

Hanno: De vreo nouă luni. În curând trebuie să naștem... un album... dar cu cezariană, că-i cam greu, n-avem piese, nu facem repetiții, lucru care, cred, se vede. Cel care ne-a strâns pe toți într-o trupă a fost **Ovidiu Bulăfoiu**. Sperăm totuși ca prin luna mai să apară și discul nostru. Cum va arăta, ce va conține, habar n-am.

Rep.: O să-l trageți live?

Hanno: Din păcate, nu prea sunt condiții tehnice pentru așa ceva. Noi avem sponsor pentru disc. E studioul **Taurus** din Cluj. N-avem manager și sponsor pentru concerte, pentru deplasări. O fabrică de bere ar fi bine să ne sponsorizeze.

Rep.: Piese care le scrie?

Hanno: Piesele nu se scriu. Ele încep să apară așa... încet, încet. Ne inspirăm din

Blues ardelenesc

realitatea care ne înconjoară și pe care o înconjurăm și noi și așa apar ele, piesele. Textele le scriu eu, noaptea târziu, iar dimineața nu le mai pot citi, pentru că nu mai pot descifra scrisul.

Rep.: În Cluj, cântați în cluburi?

Hanno: Da, în toate, în absolut toate cluburile din Cluj, pentru că e un singur. Fostul club **CFR**, care, acum, se numește "de la 4 la 4", pentru că e deschis de la 4 la 4, adică deloc. O să mai apară în curând vreo trei-patru... în **București** și altceva.

Rep.: Și care ar fi avantajul, în București?

Hanno: Că mergem opt ore cu trenul, cărăm o gramăduță de scule, ne ruinăm sănătatea. Dar nouă ne place.

Rep.: Cu banii cum stați? Aveți serviciu?

Hanno: **Barrilla**, basistu', tocmai și-a dat demisia de la "Optica". Geza și eu Jimmy cântăm în restaurante, bateristu' e șomer. Se vede cât de exaltat e când bate la tobe. Eu sunt student în **București** la **Regie**, film, în anul întâi. Nu stau în bani din cântat, dar nici fără ei nu pot.

Rep.: Ce muzică ascultați?

Hanno: De toate. Mie mi-ar plăcea să imbin o groază de stiluri, să iasă așa, un fel de balcan blues. Acum, eu fundcă-s neamț, o minoritate despre care nu se vorbește, o să m-apuc de acordeon și o să cânt armonii majore imbiatoare la bere. Jimmy o să tragă niște solouri orientale. **Gaga** o să bată maramureșene, **Barrilla** o să cânte funky, clăpau' o să cânte **Schuman** și cred că o să iasă o chestie faină...

Rep.: Sunt puține trupele care ating fotclorul, voi...

Hanno: Noi intrăm în folclor pe ușa din spate, câteodată la băscălie, dar suntem interesați să o facem și la modul serios.

La Big Mamou

Cu numai o săptămână mai târziu, scena clubului a fost ocupată de o figură legendară a rockului, **Iuliu Merca** (voce, chitară), ce i-a avut alături pe **Ștefan Boldinar** (bas, voce), **Mihai Anghel** (tobe), recunși sub numele de

Merca Blues Band. Chiar dacă tobarul a fost găsit cu câteva ore înainte de concert (nici vorbă de repetiție), trupa a sunat bine, iar programul "de atmosferă" a fost compus din piese din repertoriul rock, blues, country ("Proud Mary", "San Francisco", "Red House", "Lady Jane", "Satisfaction", "Yesterday", "All Right Now", "Bluejeans Blues", "Goodbye Mary Lou" etc.), astfel că, dacă n-am avut parte de **Semnal M**, cei trei ne-au adus în prim plan muzica anilor '70 de "afară". **Iuliu Merca** a avut de interpretat cântecele unor chitariști de geniu ca **Hendrix**, **Clapton**, **Mayall**, **Lee**, însă n-a fost lăsat

singur, căci prietenul său de 25 de ani cu care nu s-a certat niciodată, cum l-a prezentat pe **Sorin Chifiriuc**, și concitadinul (**Cluj-Napoca**) **Costi Cămarășan** i-au dat două mâini (fiecare) de ajutor. Dintre alte momente fierbinți ale serii am notat "Hei, Joe" (cântat de două ori) în versiune multilingvă: engleză, rusă (o traducere relativă - "Hei, Alioș, unde te duci cu **Kalașnikovul** în mână? Mă duc s-o împuşc pe **Natașa** c-a venit la **București** să facă strip-teaz... și chiar mai mult"), maghiară, românească ("Un-te duci loane cu cutătu'n mână? Mă duc s-omor nevasta că e cu patronul de la **Bib Mamou** în spate la bar") și intervențiile de umor debordant ale lui **Merca** ("vedeți c-au la bar marijuana proaspătă. De Crăvedia", "Stați un pic să-i bag tobosarului niște date în calculator" etc.). Experiența, dragostea pentru muzică și public, umorul, cam asta ar fi rețeta care a făcut ca cei prezenți să intre total în joc, dansând și cântând cu cei de pe scenă. **Merca** va reveni în **București** peste 10 zile, când va cânta "Helo, I love you", "Light My Fire" și altele, la lansarea cărții de traduceri "Jim Morrison: o rugă americană și alte scrieri".

Iulian Ignat

Ramona Bădescu rupe inimile pensionarilor din Italia

După o criză matrimonială, în familia Villaggio s-a restabilit armonia. Paolo Villaggio, în vârstă de 62 de ani, este actorul care a jucat în filmele de succes "Il segreto del bosco vecchio" distins cu premiul Nastro de argint și "Cari Fottutissimi amici", care a obținut la Festivalul de la Berlin de anul trecut o mențiune specială. Dar motivul discordiei și al îngrijorării, domniei Villaggio-Maura și a fiicei lor Elisabetta a fost Ramona Bădescu. Considerată o adevărată "bombă sexy", ex-Miss România (al cărei prieten, Renato Pozzetto, are 54 de ani, ea având doar 25) a fost distribuită în filmul "Le comiche 3". Scenele în care ea apare cu bustul gol au stârnit interesul italienilor. Paolo a afirmat în mass-media că "trădările sunt un lucru care trebuie evitat în mod absolut, pentru că ele lasă numai amărăciune". Totuși Maura și Lisa s-au simțit trădate. În timp ce ele își așteptau soțul și tatăl să vină în vacanță în Maccarese, frumoasă plajă amenajată pentru VIP-uri, Paolo o admiră pe Ramona. Acum, când ele au înțeles că mica "escapadă" pe care Villaggio și-a permis-o a constat doar într-o privire, ce-i drept grațioasă, asupra splendorii

fizic al Ramonei, chipurile doamnelor s-a înșeninat.

Concert extraordinar pe 4 aprilie la București!

Câte ceva în plus despre Rednex din noua revistă, Top Of The Pops din Anglia. Componenta o știți dar o repetăm: Mary Jo (solista), Ken Tacky (se pare că nu-i numele lui real) voce și banjo, Bobby Sue și Billie Ray la viori. Mary Jo explică cum ea a crescut în Suedia, dar are în orașul Brunkello din Idaho (SUA). Acolo au ajuns strămoșii ei prin secolul 18. Aproape toți sunt rude. "Billy Ray și Ken Tacky sunt veri, Billy Ray și Bobby Sue sunt frați vitregi având același tată. Mătușa verișorului meu este sora unchiului verișorului lui Bobby Sue." Spre norocul nostru, accesul în topuri a fost mai simplu decât arborele genealogic. "Cântam de mică în Suedia iar băieții cântau, dansau de când se știau pentru că asta făceau și părinții lor. L-am întâlnit pe producătorul Pat Reniz la un festival country. El a avut ideea să combine techno cu country". Pat și Mary Jo s-au dus la Brunkello City în vara anului 1992 și au luat băieții ducându-i în Suedia. Mary Jo nu e convinsă că rudele rămase acasă se vor bucura de succesul trupei, în schimb e sigură că nu-și vor schimba obiceiurile niciodată, că nu vor purta costum și cravată, că vor rămâne murdari și dezordonați. "Avem muzica, textele și hainele. Nu vom schimba nimic!" Versurile se referă la întâmplări reale din viața orașelului american. Old Pop este un bătrân care rezolvă de toate, un înțelept al locului. "Melodia l-am dedicat-o lui, iar din banii pe care-i vom strânge vrem să donăm pentru construirea unei biserici la Brunkello". Cei cinci nu s-au mai dus în orașul suprapopulat de rude, dar au aflat că a devenit o atracție turistică în ultima vreme. Acum știm de unde vin oaspeții noștri. Încotro se îndreaptă vom afla poate după concertul din 4 aprilie.

REDNEX

Biletele (9500 lei/buc.) se pun în vânzare începând cu data de 28 martie, la magazinul Muzica din Calea Victoriei, Sala Polivalentă și Drăgan Music (Calea Moșilor nr. 298)

4 aprilie, ora 19,00

Editor: Third Multimedia Consultants

Adresa redacției:
Calea Victoriei 101,
scara B, etaj 2, ap. 10,
sector 1, București, cod
70176, telefon 659.09.12,
fax: 659.71.47

Pentru corespondență:
C.P. 307, O.P. 22, sector
1, București, cod 71100.

Director:

Andrei Partos

Redactor șef:

Orlanda Deladi

Secretar general de redacție:

Marian Turtă

Colectiv redacțional: Ana Călin,
Gabi Comboș, Anca Lupeș,
M.V.Pop, Manuela Boacă

Nr. de catalog: 2131

Număr de cont: 407 30 781

Banca Agricolă SA-SMB

Cititorii din străinătate se pot

abona prin RODIPET S.A.-P.O.

Box 33-57, Fax: 0040-1-3129432

sau 3129433, telex: 11995-Piata

Presei libere

nr. 1, București, România

Editare computerizată:

FALCO PRESS S.R.L. Gina Manciuc

Mirela Palade

● Răsfoim pentru voi ●

• Revista MOJO din luna aprilie are o serie de articole de interes la care ne vom opri, dacă voi veți dori. Iată titlurile mai importante. **The Jayhawks** (trupa din Minneapolis orientată spre country-rock), **Radiohead** la al doilea L.P. • **John Mayall**, despre care se vorbește că va veni la București, va fi prezentat și cu ajutorul interviului din MOJO. Să nu uităm că prin 1966 a fost coleg cu Clapton la The Bluesbreakers. • Brit Awards expuse criticilor (asta ne liniștește, pentru că vor urma în ediția din 11 aprilie și cele aduse TOP V.P.R. 1994). Revista britanică se întreabă dacă **Eddi Reader** și **kd lang** au primit premii pentru că aparțin de Warner Brothers, iar directorul ceremoniei, Rob Dickins (boss la Warner) este cel care i-a adus pe Madonna și Prince. **kd lang** n-a scos nimic din 1993, iar albumul **Reader** n-a pus lumea pe foc... • Trei legende ale rock n'roll-ului se unesc pentru trei concerte britanice în luna mai. Este vorba de **Little Richard**, **Chuck Berry** și **Fats Domino**. • **Sting** a cântat la chitară bas într-o companie inedită, alături de **Jimmy Nail** la un program **Top Of The Pops** (în februarie). Tot el a fost solistat de **The Observer** să scrie o cronică despre concertul lui Clapton la Royal Albert Hall. Pentru bani frumoși. După 20 de minute blondul irascibil a ieșit din sală pentru că prea multă lume se holba la el! • O serie de pagini sunt rezervate părerilor lui **Bob Dylan** despre Marea Britanie. • **Linda Ronstadt** revine cu un interviu interesant. • Și **Bruce Springsteen** are parte de un material masiv. Istorie, actualitate, relații ale colegilor din E Street Band, discografie comentată, imagini rare, opinii ale altor vedete despre The Boss. • **Metal Hammer** (aprilie 1995). Aflăm că cei de la **Clawfinger** au un al doilea album. Metalistii-rap din Suedia s-au pus pe umblat prin cluburi. • **Jim Martin** (ex Faith No More) debutează în această lună în Anglia cu trupa sa **Behemoth**. • **Machine Head** la un prim single în M.B. cu piesa "Old" editată de casa Roadrunner pe 15 mai. • **Scorpions - Live Bites** conține 15 piese dintre care doar două sunt noi și de studio (**White Dove**, cea care seamănă cu un hit al anilor '70 lansat de Omega și **Heroes Don't Cry**). • **Phil Rudd** a revenit la tobele de la **AC/DC** acum când se lucrează la albumul cu numărul 14. El s-a retras în urmă cu 12 ani. • Cunoștințele noastre, **Anathema**, vor avea un mini-album **Pentecost III**, scos de Music For Nations la 10 aprilie. • Albumul **Sacrifice** - **Mötörhead** l-a dezamăgit pe comentatorii de la M.H. • În schimb se bucură de puncte bune **Man And Goat Alike** - b.i.o.w., **My Brother The Cow** - **Mudhoney**, **Show Business** - **Kix** și altele. • În topul revistei pe primele locuri: 1. It's Five O'Clock Somewhere - **Slash**, **N'Snakepit**, 2. Dookie - **Green Day**, 3. Waiting For The Punchline - **Extreme**, 4. Smash - **Offspring**, 5. Behind Closed Doors - **Thunder**. • În topul revistei americane **Billboard**, la singles: 1. Take A Bow - **Madonna**, 2. Candy Rain - **Soul For Real**, 3. Creep - **TLC**, 4. Baby - **Brandy**, 5. Red Light Special - **TLC**, 6. Big Poppa/Warning - **The Notorious B.I.G.**, 7. Strong Enough - **Sheryl Crow**, 8. If You Love Me - **Brownstone**, 9. You Gotta Be - **Dee'ree**, 10. On Bended Knee - **Boyz II Men**. La albume: 1. Greatest Hits - **B. Springsteen**, 2. II - **Boyz II Men**, 3. The Hits - **Garth Brooks**, 4. Tuesday Night Music Club - **Sheryl Crow**, 5. Dookie - **Green Day** ș.a.m.d. • Vom continua să răsfoim pentru voi în ediția următoare. Important e să știm la care pagini să ne oprim, pentru că la paginile de teletext se opresc alții. •

CULTURE BEAT

VREȚI SĂ VĂ SIMȚIȚI CA-N OCCIDENT?

Un loc ideal pentru cumpărături, pentru o cafea tare și o pizza după a cărei rețetă umblă și italienii:

SUPERMARKET

VOX MARIS

Program:

luni	12-21
marți-vineri	9-21
sâmbătă	9-19
duminică	9-14

Adresa:

str. George Enescu
nr. 36

☎ 659.40.05

fax: 312.28.65

La doi pași de Grădinița, Casata, Școala Populară de Artă sau Teatrul Țandărică din Piața Lahovary.